

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Ill. af danske Kunstnere ; Red. af C. J.
Maglekilde Petersen.

Titel | Title:

Muntre Historier : humoristiske Fortællinger af
danske Forfattere

Bindbetegnelse | Volume Statement:

1914; Vol. 6

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Hagerup, 1909-1916

Fysiske størrelse | Physical extent:

8 bd. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57. - 58

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

115708018133

+ Rex

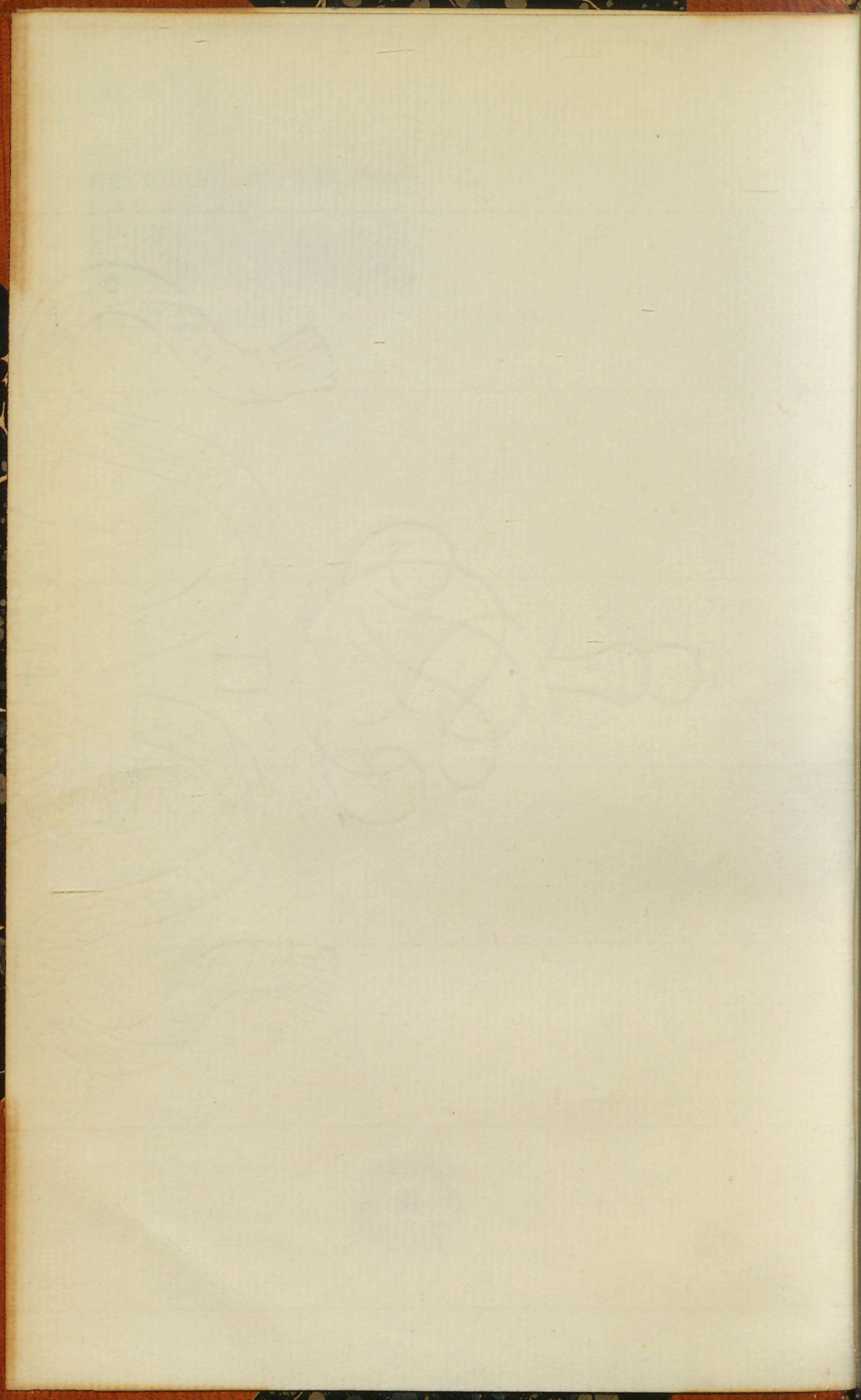

SJETTE SAMLING

1914

R. HAGERUP'S FORLAG

KØBENHAVN

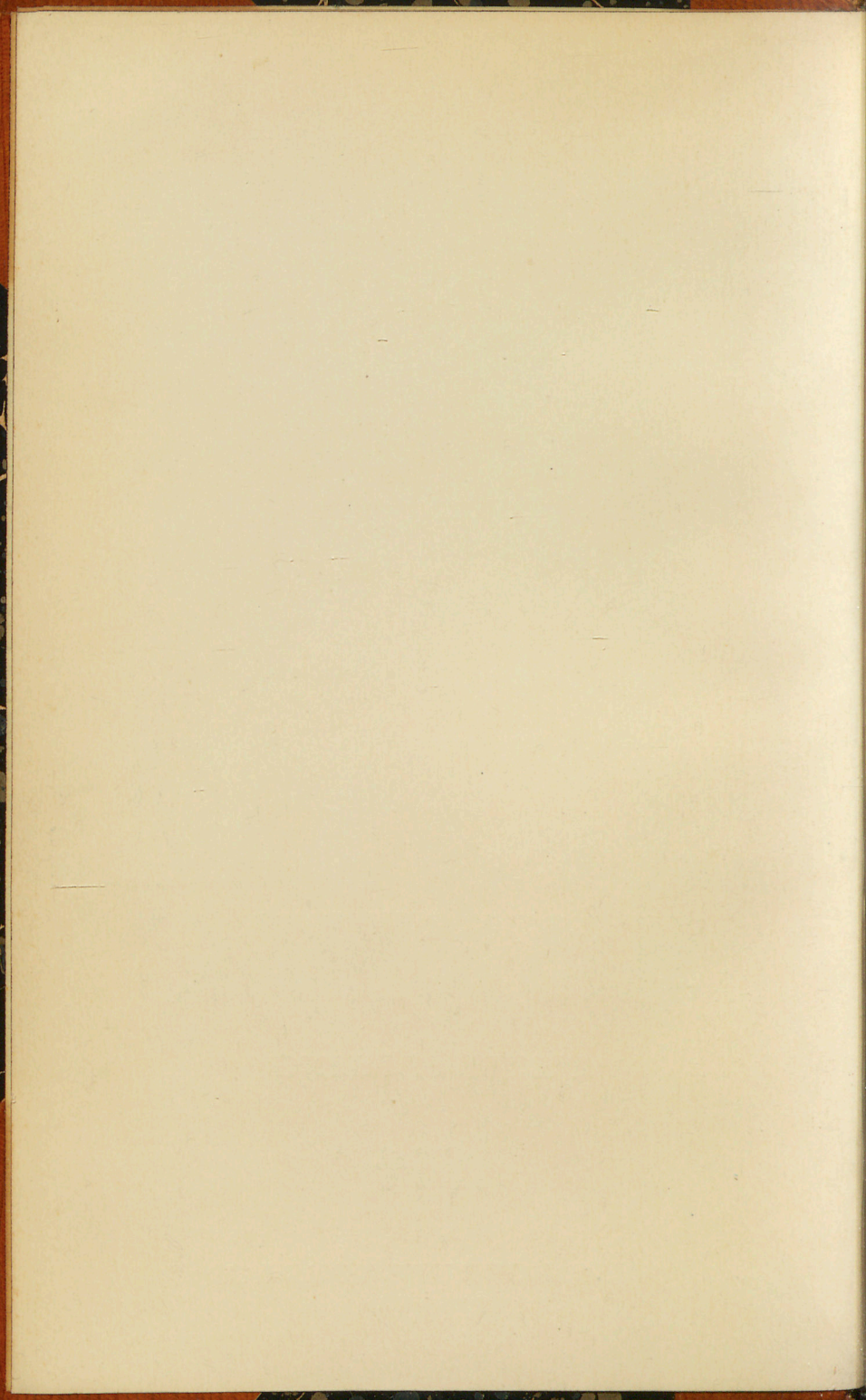
B. P. 1903.

MUNTRE HISTORIER

SJETTE SAMLING

1915. 1931
1914

H. HAGERUP'S FORLAG
KØBENHAVN

MUNTRE HISTORIER

HUMORISTISKE FORTÆLLINGER
AF DANSKE FORFATTERE

SJETTE SAMLING

ILLUSTRERET AF DANSKE KUNSTNERE

H. HAGERUP'S FORLAG
KØBENHAVN

1914

TRIER'S BUCHDRUCKER
G. LINDA ROMA FRANKEL
• KOBLENZ •

INDHOLD

	Side
Morgenpassiar. Af Ellen Reumert. Illustration af Alfred Schmidt	5
Rotteloven m. m. i Sogneraadet. Af Nielsen Illebølle. Illustrationer af Rs. Christiansen	14
Træbenet. Af Harald Tandrup. Illustrationer af Alfred Schmidt	30
Indkaldelse og Kærlighed. Af Christian Lundgaard. Illustrationer af Axel Andreasen	42
Pr. Telefon. Af Adolf Jensen. Illustration af Alfred Schmidt	62
Karl Johan Olsen. Af Helge Linck. Illustrationer af Axel Thiess	69
Sprøjteprøven. Af Carl Røgind. Illustrationer af Forfatteren	79
Tante Jacobines Nyrestykke. Af Elith Reumert. Illustrationer af Th. Iversen	90
Den drilagtige Dør. Af Gustav Hetsch. Illustration af Carl Røgind	106
Da Nandrup væltede. Af Thyra Jensen. Illustration af Th. Iversen	122
Petersens Efterfølgers Kærlighedsbedrifter. Af Frederik Opffer. Illustration af Rs. Christiansen	131
Hr. Tothams Skavank. Af Olaf Bøgh. Illustration af Carl Røgind	148

Morgenpassiar.

Af Ellen Reumert.

Tegning af Alfred Schmidt.

»MAN kæmper jo det, man kan!« siger Fru Hansens Morgenkone Fru Jensen og sætter Bakken med Kaffen og de friske Boller paa Bordet ved Sengen.

Fru Hansen nyder nemlig altid sin Kaffe paa Sengen.

»Ja, — kæmpe maa vi jo alle,« svarer Fru Hansen og bider af den ene Bolle, mens hun plumper fire Stykker Sukker i Kaffe-koppen.

»Man vidste kuns lidt som ung, man sku' komme ind i al det Skidt!« Fru Jensen sukker og tager Støvlerne, der skal pudses.

»Hvorfor var det egentlig, De blev separeret?« spørger Fru Hansen halvsovende. I Grunden er det hende saa ligegyldigt, — men man maa jo vise Interesse for sine Omgivelser!

»Det kom sig a', Manden slog alle Tænderne ind i Munden paa mig, — saa var det jo'nte godt at vide, hvad man ku' miste næste Gang!«

Fru Jensen bliver staaende og venter paa flere Spørgsmaal.

»Var han fuld?« spørger Fru Hansen.

»Gud bevares, ja, — *det* var han! Ret skal være Ret, — saa fuld, som han ku' blive!«

»Det var da forfærdeligt!«

»Ja, — det maa Fruen nok sige, — men Jensen var saa ufornuftig!«

»Hvor er han nu, Jensen?«

»Han sejler.«

»Sejler?«

»Ja, — saa kan man jo ikke faa fat i dem!«

»Véd De slet ikke, hvor han er?«

»Nej, — saa ku' han jo blive dømt til at betale Børnene og mig. Jensen er uden Adresse, og det har han været i to Aar. Han sejler som sagt! Altid!«

»Han maa da komme i Land engang imellem?«

»Ja, men det er langt borte, saa langt, man ingen Re'lighed har paa'et!«

Fru Hansen vilde give meget for at nyde Bolle Nr. 2 i Fred, men Fru Jensen flytter sig ikke.

»Skriver Deres Mand aldrig?«

»Ok jo, forleden Dag til min Fødselsdag fik jeg det nysseligste Postkort med Forglemmigejer, og saa havde han skrevet saa smukt underneden: »*Forglem mig ej.*« Det er da Tegn paa, han er blevet mere fornuftig. For Resten ska' jeg jo nok la' vær' med at glemme ham; — hver Gang jeg ta'r Tænderne a', tænker jeg jo paa Jensen! Jeg maatte jo arbejde et helt Aar hos en Tandlæge for at faa Raad til det Gebis!«

»Tror De ikke, Vandet koger?« spørger Fru Hansen for paa en blid Maade at minde Fru Jensen om Køkkenet.

»Ikke endnu, — ikke endnu, lille Fru Hansen!«

»Drak Deres Mand gennem hele Deres Ægteskab?« spørger Fru Hansen med et dybt Suk.

»Gud nej, i Begyndelsen var han ordentlig, men saa blev han arbejdsløs, — og en Mand har ikke godt af at gaa og spadsere.«

»Næ'e, — saa er det maaske nok bedre at sejle!« Fru Hansen længes efter sin Avis, — men hun vil ikke for alt i Verden saare Fru Jensen, for saa udebliver hun næste Morgen.

»Kan Fruen ikke se, hvor daarlig jeg ser ud i Dag?«

»Jo, — jeg tror ogsaa —!«

»Hovedet værker, — det er af at spekkelere! Man forstaar jo ikke alt det Skidt, man er kommen ind i!«

»Kan De ikke komme ud af det igen, Fru Jensen? Jeg skal hjælpe Dem det, jeg kan.«

»Tak, skal Fruen ha', — men er man først kommet saa langt tebares som jeg, saa er det lettere sagt end gjort. Det meste er jo paa Laanekontoret — undtagen Børnene. Men det, der kreperer mig mest, det er, at en frasepareret Kone ikke er estimeret for noget. Koner med uægte Børn og fordrukne Mænd — de kan faa Hjælp, — men saadan én som jeg! — nej!«

»Hvad vil det sige?«

»Ja, det maa Fru Hansen nok spørre om! Man ska' bare blive hos Manden te' man er sla'et ihjæl, ellers bliver man ikke respetert. Jeg kender en Kone med 6 uægte Børn, — hvert Barn har *sin* Far, saa hun har jo sørget for dem saa godt hun kunde! *Hun* faar Hjælp — baade her og dér! Men jeg og mine stakkels Unger, — nej! De er baade fattige og beskidte, Børnene, — men *ægte*, det er de da i det mindste, — det ved den Godeste! Jeg har kuns kendt Jensen!«

Fru Hansen lægger sig udmattet tilbage i Puderne.

»Jeg har samlet noget gammelt Tøj sammen til Dem og Deres Børn, Fru Jensen.«

»Saa mange tusind Tak!«

»Jeg har ogsaa skaffet nogle Penge til Dem, — saa De kan faa noget løst hjem fra Laanekontoret. — Men saa har jeg ogsaa en lille beskeden Bøn, Fru Jensen!«

»Mange Tak ska' Fruen ha' for den Seddel!« Fru Jensen stikker henrykt en Tikroneseddel ind paa Brystet.

»Men hvad var-et saa, Fruen ønskede?«

»Jeg vilde saa gerne have, De og Børnene skulde gaa hen paa Badeanstalten og faa et rigtig godt, varmt Bad.«

»Varmt Bad!« Fru Jensens Ansigt er fuldt af

Forfærdelse, Harme og Indignation, hun føler sig krænkede i sin Sjæls inderste.

»Varmt Bad paa en Anstalt! Nej Tak, — det er der ingen Magt i Verden, der skal faa mig til, — det er jo flovt! Man kan godt vaske sig ren i Hjemmet! Jeg har altid varmet lidt Vand over Gassen, naar vi sku' vaskes. Jensen og jeg vi skiftedes saamænd til at vaske hinanden paa Ryggen.«

»Ja, men nu har jo Jensen sejlet i to Aar!«

»Ganske vist, — men saa gør man det saa godt man kan — uden Jensen. Jeg vilde saamænd bare ønske, alle holdt sig saa ren, som jeg!«

»Det skulde ikke være nogen Fornærmelse,« svarer Fru Hansen spagfærdigt, — »de fleste holder jo af at tage Bad!«

»Jeg kommer der ikke, Fru Hansen, — saa vil jeg hellere gi' Dem Pengene igen!«

»Nej, nej, behold dem bare og gør som De vil, — — men tror De ikke, vi skulde begynde at tænke paa Rengøringen, Fru Jensen?«

»Jo, — jeg har jo kuns ventet paa, Fruen sku' blive færdig med Kaffen, saa jeg ku' tage Bakken med ud!«

»Tusind Tak, — her er den!«

»Har Fruen no'et imod, jeg køber en Kanariefugl for den ene Krone?« spørger Fru Jensen, idet hun tager Bakken.

»Gud nej, — men jeg syntes, De havde én?«

»Ja, — og den var Børnenes og min eneste Fornøjelse, — — men den døde i Aftes Kl. 7¹/₄.«

»Saa—e, — det var da trist, — var det af Forstoppelse? Jeg synes altid, Kanariefugle dør af Forstoppelse?«

»Ok nej, — det var dobbelt saa sørgeligt, fordi det ku' ha' været undgaaet!« Fru Jensen sjatter en Taare af. »Ser De, Fru Hansen, — Fuglen var sluppet ud a' Vinduet og var kommen ned i Gaarden, og da

Børnene endelig fik fat i den igen, var den blevet sort baade paa Ryggen og Halen, — der er jo saa meget Kulskidt nede i Gaarden!«

»Det kunde den da ikke dø af?«

»Nej, — men saa tog jeg jo og vaskede den i lidt grøn Sæbe og Soda, — og skrubbete den ganske forsigtig med en Neglebørste, — — og saa blev den jo saa ren og saa gul som en Æggeblomme.«

»De vaskede den paa Ryggen — ligesom Jensen?«

»Ja, — men Vandet var kun lunkent — —«

»Og saa døde den?«

»Næ—e, — havde den endda gjort det, — men det var jo dobbelt tungt, fordi det altsammen var noget, der ku' være undgaaet! Den blev bare syg og rullede saa løjerlig med Øjnene, og saa blev jeg jo bange og løb ind til Nabokonen med den for at spørre, hvad der var at gøre. »Véd De ikke Raad, Fru Petersen?« sa'e jeg saa. Men aldrig saa snart havde hun set paa Kanariefuglen, før hun snuppede den fra mig — og en, to, fire havde hun drejet Halsen om paa den! Det var jo et probat Middel, — men det var jo ikke det, jeg havde tænkt mig! Baade Børnene og jeg græd. »De ska' bare være glad,« sa'e Fru Petersen, »den Fugl er spart for meget!« Hun har nu aldrig ku' li' den, for den sang hende for højt, og Md. Petersen har ikke Gehør for Mosek. Og saa har hun hverken Hjerte for Mennesker eller Dyr! Nej, — man har kuns Sorger, Fru Hansen! Man ku' jo tit ha' Lyst at gaa ud af Verden, var det ikke for Børnenes Skyld! Og hvad skal saa *de* blive til, selv om man slider Dag og Nat?«

Fru Hansen ser grublende hen for sig og siger: »De skulde se at faa Børnene anbragt i en god Pleje, Fru Jensen, — det var det bedste for begge Parter!«

Fru Jensen retter sig, hendes Øjne skyder Lyn.

»Børn har det bedst hos deres Mor,« svarer hun

forarget, og Børnene er det eneste *jeg* har, — dem ska' ingen ta' fra mig a', Fru Hansen!«

Fru Jensen forlader med alle Tegn paa Fornærmelse Soveværelset og begynder hævngherrigt at børste løs paa Støvlerne.

Næste Morgen venter Fru Hansen forgæves paa sin Morgenkaffe, — den kommer ikke, Fru Jensen udebliver!

Fru Hansen ser forbavset paa sit Ur, lytter efter den kendte Lyd af Nøglen, der stikkes i Nøglehullet, — men alt er stille.

Fru Hansen stikker skuffet i Slæberne og maa selv lave Kaffe og gøre rent.

Op ad Dagen kommer følgende Skrivelse:

»Da jeg merker, di ligger unde Raad op bagved min Ryg tellader jeg mig at blive borte.

Ærbødist

B. Jensen.«

Fru Hansen gennemtænker den Behandling, hun har givet Fru Jensen og de Ord, der er faldet — og føler sig uskyldig. Hun forbander i sit stille Sind sit Forslag om varmt Bad og sin ubeherskede Trang til at faa Familien Jensen i Blød. Hun ifører sig Hat og Trøje og gaar til Fru Jensens beskedne Logis i en skummel Baggaard paa femte Sal.

Fru Jensen er i Oprør og laset Underskørt. Hun forklarer, hun har forstaaet, Fru Hansen vil arbejde paa at skille hende af med Børnene, hun mistænker Fru Hansen, der er barnløs, for selv at ville adoptere et Par af de søde smaa, der alle har lang Næse, uredt Haar og snavset Forklæde.

Fru Hansen betragter med Forfærdelse Børnene og erklærer paa en overbevisende Maade, at ingen Tanke har været hende fjernere. Hun tilføjer, det

vistnok vilde være meget vanskeligt at faa Børnene anbragt.

»Vanskeligt!« svarer Fru Jensen og tørrer Næsen paa den mindste, »nej, det maa De ikke si'e, Fru Hansen, — alle vil jo have Børn, — og faar di ingen sæl, saa ta'r di vore ses andres!«

»Børn, der har en fordrukken Far, er der ingen Rift om,« svarer Fru Hansen, »saa De kan saamænd være ganske rolig!«

»Værkelig?« siger Fru Jensen glad.

»Nej, — De har ganske misforstaaet mig, — jeg tænkte paa et Børnehjem, da jeg foreslog Dem at prøve paa at faa Børnene ud, — men mig kommer det jo slet ikke ved!«

»Nej vel?« svarer Fru Jensen, »men naar et fattigt Menneske faar alle de Spørgsmaal, saa tror man jo let, der er no'et under!«

»Jeg skal saamænd aldrig spørge Dem om noget mere, bare De vil komme og gøre Deres Arbejde,« siger Fru Hansen, »jeg troede jo bare, De satte Pris paa, man viste Dem lidt Interesse, — jeg vil saamænd hellere end gerne drikke min Kaffe i Fred! Altsaa paa Gensyn i Morgen, Fru Jensen!«

Sit Løfte tro kom Fru Hansen ikke med flere Spørgsmaal, — for ikke at komme til at saare Fru Jensen indstillede hun Konversationen til det mindst mulige.

Men en Uge efter blev Fru Jensen uigenkaldelig borte.

Hendes Skrivelse lød saaledes:

»Da Fruen ikke taler videre te' mig, maa jeg tro, Fruen er misfornøjet med mit Arbejde, jeg kommer ikke mere sel om Fruen kommer.

Bolette Jensen
f. Petersen.«

Den Dag blev Fru Hansen saa vred, at hun børstede sine Støvler i Komfursvæerte, slog et Vandfad i Stykker og sved en Medisterpølse af paa Panden. Fru Jensens Opførsel havde gjort hende helt aandsfraværende. Og nu gaar Fru Hansen stadig og spekulerer paa en Konversation til Anvendelse for Husmødre overfor ulykkelig stillede Morgenkoner. De første Udkast *er* gjort.

De indeholder absolut intet hverken om Børnehjem eller varme Bade!

Rotteloven m. m. i Sogneraadet.

Af *Nielsen Illebølle.*

Tegninger af *Rs. Christiansen.*

FORMANDEN: »Den første Sag paa Dagsordenen er i Følge Loven om Udryddelse af Rotter, der træder i Kraft fra den første i næste Maaned, at træffe Bestemmelse angaaende Betaling for hver dræbt Rotte her i Kommunen. Som en letfattelig Vejledning i saa Henseende foreskriver Loven, at der ikke maa betales under 5 Øre og ikke over 10 Øre for en dræbt Rotte. — Tillige vil Sogneraadet have i Dag at antage nogle betroede Mænd til at forestaa Indsamlingen og Tilintetgørelsen af samtlige indfangede og dræbte Rotter her i Kommunen. — Jeg tror at være i Overensstemmelse med Flertallet af Kommunens Beboere, naar jeg udtaler, at jeg formener, at vi maa være den høje Regering og Rigsdag taknemmelig for denne humane Lov, der tilsigter Udryddelsen af disse Skadedyr.«

Rasmus Persen (oppositionelt): »Det er den mærkeligste Lov, der har eksisteret endnu. Har de nu ikke andet at bestille derinde i Rigsdagen end lave Rottelove, saa er det lovlig meget at gi' dem 10 Kroner om Dagen for det.«

Formanden: »Jeg kan ikke undlade at paatale Rasmus Persens Udtalelser som upassende og under det ærede Sogneraads Værdighed!«

Rasmus Persen: »Jeg er flintre mig lige glad; men man har vel Lov til at sige sin Mening; ellers kan jeg

gaa. Dersom jeg ha'e vidst, at det var saadan noget Rottevrøvl, vi skulde ha' Møde om i Dag, saa var jeg bleven hjemme og passet mit Arbejde i Steden for at spilde Tiden her. — Men det er forskrækkeligt, for Folk bliver mere og mere dovne og ligegyldige. — Skulde det virkelig være gaaet saa vidt, at der er Mennesker, som ikke vil hade deres eget Utøj, uden at de faar Betaling for det, saa siger jeg: Lad dem saa bare blive ædt op af det; for saa er de ikke en Smule for gode til det. Saa mener jeg tilligemed nok, at jeg sætter min Hat for højt til, at jeg skulde rende rundt i Byen med en død Rotte for at faa 10 Øre. Nej, det er der aldrig noget ordentligt Menneske, der vil indlade sig paa!»

Formanden: »Det er jo heller ikke Meningen, at Loven tvinger nogen til at dræbe Rotterne og indlevere dem. Det staar selvfølgelig enhver frit for; men Vederlaget, der fastsættes, er som en Spore for at faa Folk til at efterstræbe Rotterne mere end hidtil.«

Rasmus Persen: »Ja, det var en slem Spore, en Tiøre for en Rotte.«

Formanden: »Der vil nok være dem, der bliver glade ved den Fortjeneste, og du kasserer den saamænd heller ikke, Rasmus Persen, naar det først bliver til Alvor, kender jeg dig ellers ret.«

Per Hylling (rømmende sig): »Det vil dog blive en ækel, fæl Bestilling at tage mod dem, der kommer med Rotterne, især hvis de skal slaa dem ihjel med det samme. Det bliver dog et farligt Myrderi.«

Formanden: »Rotterne skal være dræbte ved Modtagelsen, og desuden behøver man kun at medbringe Halerne.«

Per Hylling: »Ja, men saa kan de jo nøjes med at skære Rumpen af dem og saa lade dem løbe igen, og saa gør de saamænd lige megen Skade endda. Mine Hunde er altid stumphalede af den Aarsag, at vi hugger Halen af dem som Hvalpe, for at de ikke

skal ha'e den og gaa og slæbe paa og feje Sandet af Gulvet med, og saa er de ogsaa mere grovædende, naar de har en lang Hale; det paastaar min Kone da.«

Formanden: »Der er da intet fornuftigt Menneske, uden de slaar Rotten ihjel med det samme, naar de først har skaaret Halen af. — Hvad det ellers angaar med Modtagelsen, vil jeg tillade mig at foreslaa, at hvert af de ærede Medlemmer modtager de dræbte Rotter i sit Distrikt uden Vederlag for sin Ulejlighed!«

Jens Jokumsen: »Ja, saa skulde vi da køre dem hen til den ærede Formand hver Lørdag Aften, for at han kunde tælle dem om Søndagen.«

Rasmus Persen: »Jeg ta'r flintre mig ikke imod Rotter, det kan I stole paa!«

Per Hylling: »Jeg heller ikke; jeg er vis paa, at min Kone blev ikke i Gaarden, hvis jeg fik den Bestilling.«

Lars Jensen: (Lidt jydske Dialekt) »Jeg mener da heller ikke om det.«

Formanden: »Du har da før taget mod Oldenborrer, Lars Jensen.«

Lars Jensen: »Det er en anden Sag; Oldenborrerne er nogle renlige og uskadelige Dyr; men saadan noget fælt Kram som Rotter.«

Rasmus Persen: »Er Oldenborrerne uskadelige, saa er det jo Synd at ødelægge dem; men dem kogte I nok ellers brun Suppe paa og spiste ligesom Rejer!«

Formanden: »Da de ærede Medlemmer ikke syntes stemte for mit Forslag, tager jeg det tilbage, og jeg vil da bede andre fremkomme med Forslag i saa Henseende.«

Per Hylling: »Jeg mener, at det var baade det nemmeste og det billigste, naar Skolelærerne tog imod Rotterne. Saa kan Børnene saa nemt bringe Rumperne med hver Morgen i deres Skoletaske, og de vil blive svært gridske paa at fange dem, naar de saadan kan overrække deres Lærer dem og faa 10 Øre for hver.«

Rasmus Persen: »Det var noget net Griseri, at Børnene skulde rende med Rottehaler i deres Skoletaske sammen med deres Mellemmad. Det er ellers et kønt Forslag af et Sogneraadsmlem. Lærerne er da heller ikke saa tosset, at de gaar ind paa det!«

Jens Jokumsen: »Det tror jeg godt, for de kan jo bruge Halerne til Anskuelsesundervisning for de mindre Børn; det mangler de saa tidt Apparater til.«

Rasmus Persen: »Ja, det var egentlig nogle kønne Apparater, og tror Du, Lærerne vil staa der og gribe med Fingrene paa saadan noget væmmeligt Skidt. Den gamle Lærer Sørensen er saa bange for en Rotte, at han ikke turde være i sit Sovekammer, engang der var noget, der rumsterede, men han maatte ligge ovre hos Mads Jensens Enke i to Nætter, indtil de fik endevendt hele Skolehuset efter Rotten, og saa var det endda ikke andet end en Mus!«

Lars Jensen: »Nej, saa vil jeg dog foreslaa, at Mælkekuskene faar Rotterne med, saadan der bliver Samlingssted for dem paa Mejeriet. De kører jo for hver Mands Dør alligevel, og der kan nemt anbringes en lille Kasse paa hver Side af Vognen. Det kan blive en rar Ekstrafortjeneste for Mælkekuskene, saa de vil blive i Stand til at køre Turene billigere, og Andels-haverne vil saa ogsaa faa Gavn af det. — Naar saa Kuskene kommer til Mejeriet med Rotterne, kan Mejeristerne jo bare smide dem i den kogende Damp, saa skal de nok blive gjort uskadelige.«

Rasmus Persen: »Ja, jeg blev nu ikke klog af, enten det var Rotterne eller Mælkekuskene, Du vilde ha'e smidt i Dampkedlen. — Men det var egentlig et kønt Forslag af dig, Lars Jensen. Her er saadan en Instruks med Mejeriet, at Fyrbøderen skal betale en stor Bøde og smides af fra Bestillingen, naar bare der mangler en Tomme Vand i Kedlen, og Politiassistenten kan komme og stikke sin Næse i Vallen, naar han lyster, og er han saa ikke ophedet til 80 Grader, saa

er det straks en Mulkt paa 20 Kr. — Er det varmt om Sommeren, er de næsten ikke bange for at stemple vore Koner som nogle Svin og sender dem en Skidseddell paa Halsen, naar Spandene bliver sure. Og saa vil et Sogneraadsmlem endda komme med et saadant Forslag. — Jeg gad egentlig nok vide, hvadfor en Klasse vi saa kom i paa vort Mejeri!«

Per Hylling: »Jeg holder nu med Rasmus Persen i dette Stykke. Men jeg kan ikke vide, om ikke Jordemodermanden vilde blive glad for den Bestilling. Nu er vi jo snart gamle Folk her i Gaardene alle sammen, og hun klager meget over, at det er smaat med Fortjenesten.«

Jens Jokumsen: »Det tror jeg ikke, for det er jo netop Madammen, der er saa forfærdelig bange for Rotter. I husker vel da nok, at for flere Aar siden klagede hun baade til Sogneraad og Amsraad over, at der var saa mange Rottehuller i hendes Lejlighed, og Amtmanden var vist selv herovre og se paa Redeligheden, og saa blev der lagt Cementgulv næsten over hele Huset, ja, om det saa var oppe paa Loftet.«

Per Hylling: »Det er da noget Vrøvl, for der er da ingen, der lægger Cementgulv paa Loftet.«

Jens Jokumsen: »Jo vist har de det, for der har de Grisen oppe. Raadet vilde jo ikke gaa med til, at der blev bygget Grisehus, og Gris vilde Jordemodermanden ha', enten det gik op eller ned; saa kom den op i Gæstekamret paa Loftet.«

Per Hylling: »Nej, nu har jeg dog aldrig kendt Mage!«

Rasmus Persen: »Ja, det er noget net Svineri!«

Lars Jensen: »Rotterne er for Resten noget klogt og udspekuleret Kram; de er næsten lige saa kloge som et Menneske.«

Rasmus Persen: »Ja, det har Du Ret i; hvis Menneskene blot var lige saa kloge som Rotterne, saa var der ikke saa mange Dumrianer til, som der er!«

Lars Jensen: »Ja, saadan var det for nogle Aar siden, at Jakob Skrædder og hans Kone ha'e faaet en Rotte op under deres Seng. Hun ha'e jo Hul i Gulvet og begyndte at bygge Rede oppe i Sengen. Jakob kom saa over til mig og laante min Rottefælde og fik stillet, og han fik skam ogsaa meget snart Rotten til at gaa i Fælden. Men se derfor var Bæstet jo ikke død, og da han hverken ha'e Hund eller Kat til at bide Rotten, saa skulde han selv og Maren jo besørge det. De bar saa Rotten ud i den lille Forstue og lukkede Døren. — Maren skulde jo saa lukke op for Fælden, og Jakob skulde saa slaa hende ihjel. Det var et slemt Øjeblik, idet Maren slap Rotten ud af Fælden, fortalte Jakob bagefter, for hun for op og ned ad Væggene, og Maren hvinede og skreg, og Jakob slog om sig som et rasende Menneske, og han traf stadig væk Maren i Steden for Rotten. —

Men saa lige paa een Gang var Rotten sporløs forsvunden. Det var ikke til at forstaa, for der var ingen Huller hverken i Gulvet eller i Væggene, men væk var hun. Skrædderen og Konen gik saa til sidst ind i Stuen igen. Men de var dog knap kommen derind, førend Maren mærkede, at der kravlede noget under hendes Tørklædesnip oppe i Nakken. — Der sad Rotten, og med et Spring var Asenet nede paa Gulvet og væk i Hullet under Sengen. Ja, var det nu ikke mærkeligt, at saadan et bitte Dyr kunde være saa udspekuleret? —

Jens Jokumsen: »Ja, det har rigtig været en gammel klog Rotte. — Men den morsomste Historie med en Rotte, det var alligevel den, der passerede med Fru Andersen i sin Tid. — Se, baade Andersen og Fruen var jo noget nærgit Kram. Naar de saa var til Gilde, kunde de ikke faa nok i alt det, som de kunde fortære paa Stedet, og det var nok ellers et ordentligt Kvantum, de kunde sætte til Livs; men de vilde altid ha'e noget med sig hjem. — Saa sad Fruen ved Bordet

og samlede sammen baade af Andelaar og Kransekage og svøbte det i Lommetørklædet, og saa ha'e hun saadan en gevaldig stor Lomme i sin Kaabe, som hun saa gemte det hele i. Der var jo en Del Snak mellem Folk over den Nærighed alle Vegne. Det brød Andersen og Fruen sig dog kun lidt om, for de var jo af den Slags Mennesker, der er lige glade, naar bare de faar noget. —

Saa var det en Aften, at de var til Barselgilde nede hos Frederiksen, og Fruen ha'e faaet fyldt Lommen som sædvanlig. Da var der en eller anden Gavtyv — de mente for Resten, at det var Frederiksen selv — der ha'e tømt Lommen og sluppet en levende Rotte deri og saa bundet for Lommen. — Hun mærkede ikke noget til Rotten, før hun ha'e faaet Kaaben paa og var kommen uden for Gaarden med Andersen under Armen; saa gik Komedien løs. Først troede hun, at det var Andersen, der kildrede hende i Siden. Men saa raabte hun: »Uh, der er noget paa mig, der er noget i min Lomme!« — Og saa hvinede hun saa frygteligt, at alle Gildesfolkene stimlede sammen om hende og troede, at hun var gaaet fra Forstanden, og det troede Andersen nok selv med. Han kunde ikke faa sagt andet end: »Lille Mor, lille Mor, hvordan har du det dog i dit Ho'de?« — »Jeg har det slet ikke i mit Ho'de, jeg har det i min Lomme!« raabte hun. De maatte saa tilbage til Frederiksen igen, og da Fru Andersen blev ved at raabe, at det var hendes Lomme, det var galt med, saa maatte de sprætte hende op, og saa for Rotten ud, og Frederiksen stod saa der med den store Hund og var parat til at snuppe hende. Det havde Frederiksen jo passet sig efter, og Rotten fløj da ogsaa for den Sags Skyld omtrent lige i Halsen paa ham, og dette store Asen slugte hende jo ligesom en Sveske.«

Per Hylling: »Ja, de fleste Fruentømmer er jo forskrækkelig bange for Rotter, og jeg mener derfor, at

det ligefrem vilde være Kommunens Pligt at ansætte og lønne en Mand, som enligstillede Fruentømmere altid kunde sende Bud efter, for at han kan slaa dem ihjel, naar der er en Rotte i deres Fælde, for det har saadan et Menneske jo hverken Mod eller Aandsnær-værelse til at gøre selv. Nej, de har ikke!« —

Formanden: »For at imødekomme det sidste ærede Medlems Henstilling skal jeg tillade mig at stille For-slag om, at Kommunen anskaffer en Mand med en Trækkevogn til at indsamle samtlige Rotter i Distriktet. Han kan saa samtidig aflive dem, hvor de ikke har Mod til at gøre det selv, og jeg mener saa, at der passende kan betales 7 Øre for hver Rotte, medens de 3 Øre tilfalder Opkøberen eller Indsamleren.«

(Dette Forslag vedtoges med 8 Stemmer mod en, Rasmus Persen).

Formanden: »Saa er her desuden et Par mindre Sager, som vi maa have behandlet paa dette Møde. Her foreligger saaledes en Skrivelse fra Skolekommissionen om, at der snarest mulig maa anskaffes en Buk til Lærer Sørensen.«

Rasmus Persen: »Nej, det var dog den stiveste endnu. Jeg kan ikke forstaa, at Skolekommissionen ikke skammer sig ved at forlange slige Ting af Sogneraadet. Men saa siger jeg: Vil Lærer Sørensen holde Buk, saa lad ham købe sig en selv, det maa vi andre, hvis vi vil ha'e nogen!«

Per Hylling: »Jeg mener da ogsaa for mit Vedkommende, at det er Sogneraadet uvedkommende, enten Skolelæreren vil holde Buk eller ej, og vil han endelig ha'e saadan et aparte Kre'tur, saa siger jeg i dette Stykke ligesom Rasmus Persen: Lad ham saa selv betale!«

Lars Jensen: »Ja, det er i Grunden et mærkeligt Paafund. Men jeg mener, at vi skulde bevilge ham Bukken, for det vil blive en hel Komædie, naar han faar saadan en at mønstre med. Han vil faa adskil-lige Puf.«

Rasmus Persen: »Ja, Lars Jensen er nu altid stemt for at øse Penge ud til Skolelærerne. Det er jo ikke for ingenting, at han har spillet Kort sammen med Lærer Sørensen i saa mange Aar. Men jeg forstaar ikke, hvad han vil med en Buk; naar det endda ha'e været en Ged!«

Lars Jensen: »Aa, Lærer Sørensen vil naturligvis ha'e Bukken til at slippe løs paa Rasmus Persen, naar han kommer med sine Grovheder.«

Rasmus Persen: »Pas du dig selv, Lars Jensen! Det var dig og Jens Jokumsen, der holdt Gilde i hver 3 Dage af Glæde over, at I var valgt i Sogneraadet.

Det er saamænd ellers ikke noget at blive indbildsk over at sidde her og forhandle om Rottehaler og Gede-bukke!«

Formanden: »De ærede Medlemmer misforstaar aldeles Skolekommissionens Skrivelse. Her menes jo en Buk til Anvendelse paa Gymnastikpladsen.«

Per Hylling: »Naa, saaledes! Bukken skal bruges til at gnave Græsset af der. Ja, saa er det derfor, at de mener, at Kommunen skal bekoste ham. Der er da ogsaa nogle svære Græstotter; men dem kan Børnene saa rart holde sig fast ved, naar de skal staa paa Hovedet.«

Jens Jokumsen: »Men saadan en Gedebuk skulde Lærer Sørensen ikke tænke paa at faa anskaffet; han vil jo stange Børnene fordærvet, naar han skal staa i Tøjr der paa Legepladsen. Det er nogle frygteligt ondskabsfulde Dyr. Sidsel Beks nede ved Mosen har saadan en Ged, og en Dag forgangen Sommer jeg stod der omme ved min Tørv og tænkte ikke paa noget, da kom dette Bæst og gav mig saadan et Puf bagfra, at jeg gik hovedkulds ud i Tørvegraven. Jeg naaede da lige at komme op ved egen Hjælp; ellers var jeg saamænd bleven der; for der var dybt Vand.«

Formanden: »Ha, ha, ha, men det er aldeles ingen Gedebuk, her er Tale om. Det er en Indretning, et Apparat, der skal bruges til at springe over ved Gymnastikundervisningen.«

Per Hylling: »Naa, det er en anden Sag; det er saadan en Springehest. Hvad mon det Apparat kan koste?«

Formanden: »Saadan en Buk koster 30 Kroner.«

Lars Jensen: »Naa, det er en Træhest; men det er mange Penge.«

Jens Jokumsen: »Naa, det er af den Slags, vi maatte springe over, da jeg var Soldat.«

Rasmus Persen: »Skal Børnene nu til at plages med de dumme Kunster til ingen Nytte og Lærer Sørensen

med; for jeg er da sikker paa, at han ved lige saa lidt, hvad en Buk er, som Per Hylling og jeg ved det, og saa skulde Kommunen smide saa mange Penge ud til det Nonsens!«

Formanden: »Jeg har saamænd heller ikke kendt Apparatet førend i Fjor, da de fik saadan en Buk her oppe i Kirkebyskolen. Men nu forlanges der, at der skal anskaffes en hos Lærer Sørensen, inden Gymnastikinspektøren til Sommer vil inspicere Gymnastikken der?«

Per Hylling: »Lærer Sørensen kan da ikke stille noget op med en Buk; men Apparatet skal nok alligevel være der, naar Inspektøren kommer; for springe over det med sin Tykkelse kan Skolelæreren da ikke.«

Lars Jensen: »Men kan vi saa ikke laane Kirkebyskolens Buk og sætte ned hos Lærer Sørensen, naar Inspektøren kommer?«

Formanden: »Jo, det kan vi vel nok; men hvis han inspicerer i begge Skoler paa een Dag, lader det sig jo ikke gøre.«

Lars Jensen: »Ja, hvorfor ikke? Det bliver jo dog anmeldt, hvadfor en Skole han kommer i først; saa kan vi da passe, at Bukken er der, naar han kommer. Naar de saa er færdig med at se paa Krumspringene der og gaar ind og drikker Kaffe eller spiser Frokost, saa kan vi ha'e en Vogn i Beredskab der i Nærheden, som vi lige kan smide Bukken paa og køre den hen til den anden Skole, inden Gymnastikmanden kommer der; saa slipper vi dog for den Udgift.«

Rasmus Persen: »Det var skam fint regnet ud; Du er alligevel ikke saa tosset, Lars Jensen! Jeg foreslaar, at vi vedtager dit Forslag uden Afstemning!«

Formanden: »Da ingen erklærer sig imod Forslaget, anser jeg det for vedtaget. — Saa skulde Sogneraadet med det samme i Dag tage Stilling til Bekostning af en Bælgetræder til Kirkeorgelet, som i en nær Fremtid bliver anskaffet og indsat i Kirken.«

Rasmus Persen: »Det er dog nogle sære og mærkelige Ting, vi skal anskaffe og bekoste paa dette Møde. Jeg ved slet ikke, hvad en Bælletræ'er er for et Apparat. Kender I andre noget til det?«

Per Hylling: »Nej, det gør jeg egentlig ikke, for jeg er ikke saa musikalsk, at jeg kender den Slags Benævnelser; men jeg antager, at det er et Apparat, som Hjulmanden nemt kan lave. Han er jo vældig klog paa alt, hvad der hører til Musikken.«

Lars Jensen: »Ja, jeg er heller ikke musikalsk anlagt, hvad det angaar, og Orgelspil har jeg kun hørt een Gang for nogle Aar siden, da min Broderdatter ha'e Bryllup. Der var Orgel i deres Kirke; men det tænkte jeg slet ikke paa, og allerbedst som vi sidder der, og Brudeparret kommer gaaende ind i Kirken, saa brummer Spilleværket løs lige paa een Gang med saadan en Kraft, at det ligefrem raslede hen under Hvælvingerne, og det gav saadan et Sæt i mig, at jeg var lige ved at falde ned fra Bænken. Men det var meget værre med min Kone, for hun lider jo af denne Nerveforskrækkelse, og hun gav sig til at raabe lige op i Vejret. Da vi saa ellers for Resten ha'e siddet og hørt lidt paa det, mente jeg, at det lød ganske kønt.«

Jens Jokumsen: »Ja, jeg har hørt Orgelspil flere Gange; men det forekommer mig, at det overdøver Kirkesangen, saa vi hverken kan høre Præst eller Degn. Men hvis de for Eksempel synger med hver sin Melodi, saa er det jo heller ingen Skade til. Saadan har jeg hørt fortælle, at der var et Sted, hvor Præsten og Degnen levede ligesom Hund og Kat. De . . . !

Rasmus Persen (afbrydende): »Saa, nu faar vi en lang Historie igen, som ikke vedkommer mit Spørgsmaal. Jeg spurgte jo bare, om I vidste, hvad en Bælletræ'er var!«

Jens Jokumsen: »Vil Du fortælle, eller skal jeg, Rasmus Persen? Men jeg skal fatte mig i Korthed og

blot sige, at de kunde ikke forliges, og da det var Præsten, der bestemte baade Salmer og Melodier, skulde han nok sørge for at vælge nogen, som han vidste, at Degnen ikke kunde synge. Saa brølte de jo alligevel løs paa hver sin Melodi — Paa saadan et Sted mener jeg nok, at det kan være meget hensigtsmæssigt med noget Orgelspil til at overdøve dem!«

Rasmus Persen: »Du er en hel Mester til at fortælle Historier, Jens Jokumsen! Men vi fik ikke at vide, hvad en Bælletræ'er er for et Apparat, og hvor meget det kan koste at anskaffe det, og det vil jeg altsaa gerne bede Formanden oplyse os om!«

Formanden: »Ja, jeg troede egentlig, at Du Rasmus Persen, som vil gælde for en opløst Mand, nok vidste, hvad en Bælgetræder er, og for at Du ikke skal faa ham tøjret paa Græs ligesom Bukken, skal jeg oplyse om, at en Bælgetræder er en Person, der skal træde den saakaldte Bælg, der pumper Luft til et Orgel.«

Rasmus Persen: »Det var Per Hylling og ikke mig, der troede, at Bukken skulde staa i Tøjrl og gnave Græstotter af!«

Per Hylling: »Ja, jeg maa dog sige, at skønt jeg har fulgt godt med i Politik og har været Stiller ved Rigsdagsvalget fem Gange, saa har jeg dog aldrig hverken i Bladene eller ved noget politisk Møde hørt Tale om en Bælletræ'er.«

Formanden: »Nej, Du har vel ikke været ordførende Stiller og fungeret som Bælgetræder saadan politisk talt; for det er jo netop de ordførende Stilleres Opgave at stive deres Kandidat af og ligesom puste Luft i ham, saa han rigtig kan tale fra Lungerne og samle Stemmer paa Valgdagen.«

Rasmus Persen: »Saa skulde den ærede Formand ha'e fungeret som Bælletræ'er for sin Kandidat ved sidste Valg, for han tabte jo Vejret den ene Gang efter den anden, saa han trængte saamænd haardt til Afstivning og Luft i Lungerne. Det var ham, de raabte

til, at han manglede kun en Stemme, da han begyndte paa Vælgermøderne (for de ku' nemlig ikke høre ham), men han kom til at mangle mange Hundrede Stemmer paa Valgdagen!«

Formanden: »Naa, vi maa holde os til den foreliggende Sag!«

Lars Jensen: »Hvad er det for et Fruentømmer, der kommer farende? Det er vist Mette Skralds?«

Per Hylling: »Saa vil hun ha' mere Understøttelse. Ja, der er hun!« —

(Mette kommer hurtig ind uden at banke paa Døren).

Mette (meget rapmundet): »Goddag! Jeg hørte jo, at Sogneraadet holdt Møde i Dag, og saa løb jeg herhen, for jeg kan ikke blive ved at ha'e det saadan, som jeg har det!«

Formanden: »Ja, det kan ikke nytte at tænke paa at faa Tillæg nu igen!«

Mette: »Det er heller ikke derfor, jeg kommer, Hr. Formand! Men jeg kan ikke nære mig for Børnene! Den store Dreng er ved at vælte Huset for mig, og de mindre er ikke en Smule bedre, og Skolelæreren hverken vil eller kan hjælpe mig med dem. Det mener jeg ellers nok, at det maa være hans Pligt som Lærer, at han skal opdrage Børnene, saadan vi dog kan være i Huset for dem. Hvad har vi dog ellers en Skolelærer til? Men Sørensen er ikke en sur Sild værd! Nej, da var den gamle Lærer Ravn, som jeg gik hos, en anderledes Karl. Han ha'e baade Spanskrør og Tamp, og han kunde banke os igennem, saadan vi fik Respekt for ham, enten det saa var Piger eller Dreng. Vi fik paa Rygstykkerne og under Ørerne og i Enden, saadan vi kunde fornemme det, og det var noget, som vi ha'e godt af!«

Rasmus Persen (afbrydende): »Det er dog en farlig Kæft, der sidder paa Dig, Mette! Der er jo ingen, der kan faa et Ord indført!« —

Mette: »Ja, Tak i lige Maade, Rasmus Persen! Du fik saamænd Tærsk nok i din Tid; men der var jo ikke noget, der kunde bide paa dig. — Men det er altsaa for at klage over Lærer Sørensen, at jeg kommer til Sogneraadet i Dag, fordi han ikke vil gøre sin Pligt og banke Børnene godt igennem, naar de fortjener

det. — Det er jo kun bare Magelighed og Dovenskab, at han ikke gør det. Jeg har sagt

det til ham selv mange Gange. Men saa svarer han bare, at han vil ikke prygle Børnene, for saa kommer denne Redaktør, eller hvad det var, han kaldte ham, og saa kommer han i Sjalsdemokraten og bliver rasket ned over hele Landet. Jeg ved ikke, hvad det er for noget Snak. Men saa maa Sogneraadet hjælpe mig, ellers klager jeg uopholdelig til Provsten ligesom Jensine gjorde, da hendes Dreng ha'e faaet saadan af

Spanskrøret, at der var røde Striber hen over hans Ryg. — Ja, det sku' Jensine ikke ha'e gjort, for hendes Dreng ha'e ærlig fortjent, hvad han ha'e faaet!«

Rasmus Persen: »Aa, hold dog din Kæft, din Rappenskralde! Det er da heller ikke nemt for nogen Lærer at gøre jer tilpas. Banker de eders Unger, saa klager I, og banker de dem ikke, saa klager I ogsaa. I skulde bare selv ha' en Haand i Nakken og herud, hvor I kommer med eders Sludder og Vrøvl!« —

Formanden: »Per Jensen og De selv maa afstraffe Børnene; det er Lærer Sørensen slet ikke forpligtet til at gøre for de Forseelser, som de begaar i Hjemmet!«

Mette: »Per, han er jo aldrig hjemme; hvad bryder de sig om ham! — Her forleden ha'e den store Dreng faaet bundet en af disse forfærdelige Skruptusser, som de bruger til Nytaarsskydning, fast ved hans ene Frakkeskøde og fattede den af, saa Per sprang omkring, ligesom han var gaaet fra Forstanden, og jeg troede, at han var sprungen i Luften med det samme; saadan skabte han sig. — Og jeg selv hverken kan eller vil slaa paa saadan en stor Knægt; for det har jeg ikke Kræfter til. — Men naar Lærer Sørensen ikke vil, og Sogneraadet afviser min Klage, saa ved jeg, hvad jeg gør. Men det ved du vist ikke, Rasmus Persen, du sidder der og rækker Hals!« —

Rasmus Persen: »Nej, hvor i Alverden skulde jeg vide det fra. Det er ikke nemt at vide, hvad saadan en forbandet Kælling kan finde paa!«

Mette: »Saa gaar jeg flintre og danse mig til Biskoppen og klager! Vil du vide det, din Luskepeter!«

(Dermed for Mette ud ad Døren, og Formanden hævede Mødet for den Dag).

Træbenet.

Af *Harald Tandrup.*

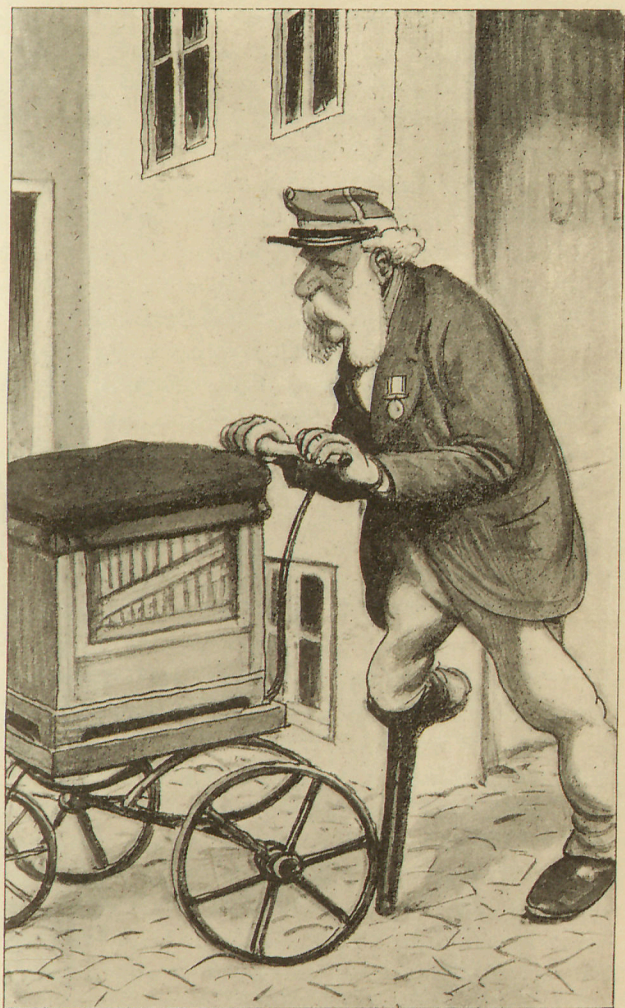
Tegninger af *Alfred Schmidt,*

MAN kan ikke tro alt, hvad man hører. Der gives Historier saa usandsynlige, at de paa en Gang stempler den, der fortæller dem, og de, der troer paa dem; men der er andre Historier, som man uvilkaarlig fæster Tillid til, fordi de, trods deres Usandsynlighed, synes at rumme en indre Sandhed.

En Mængde troværdige Mennesker her i Byen har set Positivspiller Mørtelberg, en agtværdig Krigsinvalid, let kendelig paa sin Militærkasket og sit Træben. Han er ingen opdigtet Person. En Dag i Middagstimen, naar man lægger sig paa Divanen for at faa et lille Blund, hører man hans skrumpende Vognhjul runge hult gennem Porten, der bliver et Øjeblik Pavse og nu bryder et musikalsk Uvejr løs, først den yndede Folkesang, »Meyer, hvad er det dog for Bukser du har paa!« og derefter den poetisk stemningsfuld »Gud ved, hvem der kysser dig nu!«, der ledsages af et summende Cikadekor fra alle Køkkenvinduer.

Endnu er vi paa Sandsynlighedens Grund. Selv om vi ikke har set Mørtelberg, kan det ikke være vanskeligt at forestille sig ham. Han havde et kort, kraftigt Kindskæg af graa Skæghaar, der var stride som Rugstraa, hans Ansigt var venligt, Øjnene skinnede som den velpudsede Krigsmedalje paa hans Bryst.

Han var en fordringsløs og beskeden Mand undtagen paa et eneste Punkt, han hævdede nemlig, at det at

dreje og at dreje var to Ting. Dermed mente han, at han havde et særlig fint Haandlag for at spille paa Lirekasse, det kom af, sagde han, at han oprindeligt

havde været Naalemager, og en Naalemager kan alt, sagde han.

I samme uanseelige Baghus, hvor Mørtelberg havde sit Hjem, boede en anden Lirekassemand, der hed Splid. Han var Invalid ligesom Mørtelberg og havde Træben, anden Lighed var der ikke imellem dem. Splid svarede til sit Navn, han var ond, fortrukken, gerrig og hjærteløs. Saadanne Mennesker findes, de er alt andet end usandsynlige. Læseren vil maaske synes, at det er noget af et Romanfif, at disse Kontraster boede i samme Hus, at begge var Lirekassemand og begge manglede samme Ben (nemlig det højre), men det er et Spørgsmaal, om Forfatteren har Lov til at ændre noget i et Referat af en sandfærdig Begivenhed, af Ængstelse for ikke at blive troet. En Mand, der sjældent eller aldrig gribes i Usandheder, føler næppe Trang til at vise en saadan Forsigtighed.

Mens vi taler om Forsigtighed! Mørtelberg ejede ikke denne Gave. En Dag, da han skydende Kassen foran sig skraaede over en Gade, kom en Bil susende, rev ham om og kørte over hans ene Ben, der blev knust. Den ligegyldige Tone, hvori dette meddeles, har allerede overbevist Læseren om, at det maatte være Træbenet. Det *var* Træbenet. Folk strømmede til. En gammel Dame skreg at Chaufføren var fuld, han lugtede af Brændevin. Det var Benzín hun mente. Andre skreg paa Politiet. Atter andre vilde have Bud efter en Læge. En Sømand, der straks havde fattet Situationen, foreslog at hente en Drejer.

En gammel Herre med et hvidt Overskæg, en statelig, rank, næsten lidt lapset gammel Fyr, trængte sig frem, netop som man stablede den forfærdede Mørtelberg paa Benene. Den stakkels Invalid tog til sit bankende Hjærte og stønnede: Aa, min Kasse, min Kasse! . . . Gud, raabte Damen, han har knust Brystkassen! . . . Det var imidlertid Lirekassen han mente,

og da han saa, at den ikke havde taget Skade, blev han roligere.

Da sagde Herren med det store Overskæg: Jamen, det er jo Fanden brække'me 67 Mørtelberg!

Invaliden kendte Stemmen, rettede sig og gjorde Honnør. Herren var nemlig hans gamle Løjtnant, nuværende General Meisner, en af disse brave Soltater-typer, der stadig følte sig som Kammerat med de Folk, han i sin Tid havde ført i Ilden.

»Gud være lovet, Hr. General,« sagde Mørtelberg. Det gik forholdsvis godt. Men naar man kun har det samme Ben . . .

»Hvormange Ben bilder han sig ind, at andre Folk har, snærrede en gammel Kone.

»De mener, min gamle Ven,« sagde Generalen, »at saadan en Pind koster Penge. Hvormeget kan et af de allerfineste beløbe sig til?«

Mørtelberg var i Vildrede. En af de Tilstede-værende, der syntes at være sagkyndig, foreslog et hundrede og halvtreds Kroner. Straks tog Generalen sin Tegnebog frem og talte Pengene op til Invaliden, hvorefter han hastigt drog sig tilbage i Folkemængden, som det hedder.

Heller ikke dette finder Forfatteren usandsynligt. Der findes i Sandhed Generaler af den antydede Art, men de er sjeldne, hvilket staar i den nøjeste Forbin-delse med, at Generaler i det hele taget er sjældne.

Mørtelberg steg altsaa op i en Bil og lod sig og Lirekassen køre til sit Hjem i Baghuset. Der blev almindelig Jubel i den lille Familie, da man hørte, hvorledes Ulykken havde vendt sig til det bedste, thi Invaliden havde længe trængt til et nyt Ben.

Nu kommer vi til et mørkt Punkt i Fortællingen. Her er noget, der kunde se ud, som om det var lavet, Mørtelbergs Husfælle, Lirekassemanden Splid blev nemlig samme Aften kørt flad af en anden Bil. Hvorfor netop samme Aften? Fordi han blev aldeles rasende

af Misundelse over at høre, hvorledes det var gaaet hans fattige Kollega. Man formoder, at han med Vilje lod sig køre over, for at der ogsaa til ham kunde komme en velvillig General, men han maa have forfejlet Afstanden, og den tilsigtede Skade blev større end paaregnet. Det er saa uhyggeligt at tale om den Slags Tilfælde, at vi lader Fortællingen skride videre.

Denne Splid havde alle Dage været en gerrig Fyr og hans Arvinger ventede at finde Hovedpuden stoppet med Tikronesedler. De mødte selvfølgelig samme Aften, rumsterede i den fattige Lejlighed, men fandt intet, uden et Slags Testamente af følgende Ordlyd.

»Som I ser, er her ikke noget at snuse efter. Hvis min Søstersøn virkelig holder saa meget af mig, som han fortæller, kan han faa mit Træben som Erindring.«

Da Søstersønnen hørte Husets Beboere tale om, hvilket mærkeligt Træf det var, at to Lirekassemænd blev kørt over paa samme Dag, fik han det lyse Indfald at gaa op til Mørtelbergs og spørge, om de ikke vilde købe den afdødes Træben, der ved et Tilfælde var aldeles uskadt. Tanken laa jo nær.

Det er vanskeligt at skildre de Sjælekampe, der rasede i det lille Hjem, før man bestemte sig til at modtage Tilbudet. Generalen havde givet Pengene under den Forudsætning, at Invaliden fik et moderne og elegant Ben. Splids aflagde kunde købes for femten Kroner, men det var klodset og gammeldags. Mørtelberg var imidlertid ude over den Alder, da man er koket. Han modstod ikke Fristelsen.

I Løbet af nogle Dage var det billige Ben passet til og Mørtelberg drog ud paa en af sine Rundfarter, denne Gang i Nørrebrokvarteret.

Maaske er der Læsere, der vil finde *det*, der nu skete, besynderligt. Vi er jo ikke alle lige fortrolige med de nyeste Resultater af psykisk Forskning. Det maa altsaa haabes, at saadanne Læsere af Agtelse for

Forfatteren vil lægge Baand paa deres Tvivl og gøre deres bedste for at tro, hvad der fortælles.

Mørtelberg drog altsaa hjemme fra om Morgenens og havde sin lille Madpakke liggende i Kassen. Han skød sin Vogn over Stenene og satte tillidsfuldt sit nye Ben i Gaden. Bevidstheden om, at han havde et hundrede og femogtredive Kroner i sin gamle Brevtaske, gjorde ham dristig. Han smilte venlig til alle, og hilste militærisk til Gadebetjentene, der kendte ham.

Men paa et Hjørne kom han i Konflikt med en ældre Herre, som han ulykkeligvis kom til at sparke med sit Træben. Han anede ikke hvorledes. Herren raabte op og vilde ikke tage mod Mørtelbergs Undskyldninger. Der samlede sig et Opløb og Lirekassemanden maatte høre mange haarde Ord for sin Klodsethed.

Han listede beskæmmet ned ad Sidegaden, men han var ikke kommet fire Huslængder fra det uheldige Hjørne, før der atter skete noget ubegribeligt. Han traadte en Kone paa Foden, et stakkels skrøbeligt gammelt Menneske, der klamrede sig til en Lygtepæl og skreg gennemtrængende. Hun havde gaaet paa Flisen og Mørtelberg gik paa Kørebanen, Rendestenen var altsaa imellem dem! Det maatte nødvendigvis se ud, som om Mørtelbergs Træben koldblodigt og med Overlæg havde skrævet over Rendestenen og plantet sin jærnbeslagne Dupsko netop paa Konens Ligtorn.

Mørtelberg raslede bort med Lirekassen og Konens Skældsord fulgte ham paa Vej som en Haglbyge. Han bøjede skyldbevidst sit Hovede og skyndte sig ind i den første og bedste Gaard blot for at faa Fred. Netop da han havde bragt Kassen i Stilling og greb efter Haandsvinget, kom en stor Hundehvalp springende og snusede til ham, Mørtelberg var Dyreven, han maatte standse, bøje sig og klappe Hunden . . . da skete der atter noget ubegribeligt.

Da han klappede Dyrets Hovede, littede det underfundige Træben sig og langede ud efter Hunden, saa den hylende foer bort med Halen mellem Benene. Folk, der havde set dette Oprin fra Vinduerne, himlede op med Protester. Hundens Ejer, der var Vicevært i Gaarden, kom til og satte egenhændigt Lirekassemanden ud paa Gaden.

Mørtelberg var som lamslaaet. Han lod sig villigt føre ud, han hørte fjærnt de truende Raab fra Folkene i Huset, en eneste Tanke havde besat ham og arbejdede i hans Hovede . . . Træbenet var forhekset, det sparkede! Det var blevet smittet af Splids daarlige Karakter. En lille Smule af den onde Mands Sjæl var blevet siddende tilbage i det.

Da han sagde dette, sparkede Benet ham. Mørtelberg sparkede Mørtelberg. Træbenet, det døde Instrument, sparkede aldeles respektløst det levende Menneskeben, tilmed ikke et almindeligt Tjat hen i Vejret, men et underfundigt Spark, der sigtede og ramte med Omtanke, lige paa Skinnebenet, saa Mørtelberg krummede sig i Pine. Han var blevet overbevist paa en særdeles indtrængende Maade, Benet havde en egen Vilje og forstod at bruge den.

Fra dette Øjeblik følte Mørtelberg sig ikke sikker for Overlast. Han skævede bestandigt til Træbenet og skrævede ud paa en særdeles uskøn Maade for at det rigtige Ben kunde faa sin ubehagelige Kollega paa Afstand. Han vendte Kassen og satte Kursen mod sit Hjem, ikke et Øjeblik længere end nødvendigt vilde han bære det uhyggelige Træben. Det hævnede sig, at han vilde have snydt den gamle hæderlige General, der mente det saa godt med ham.

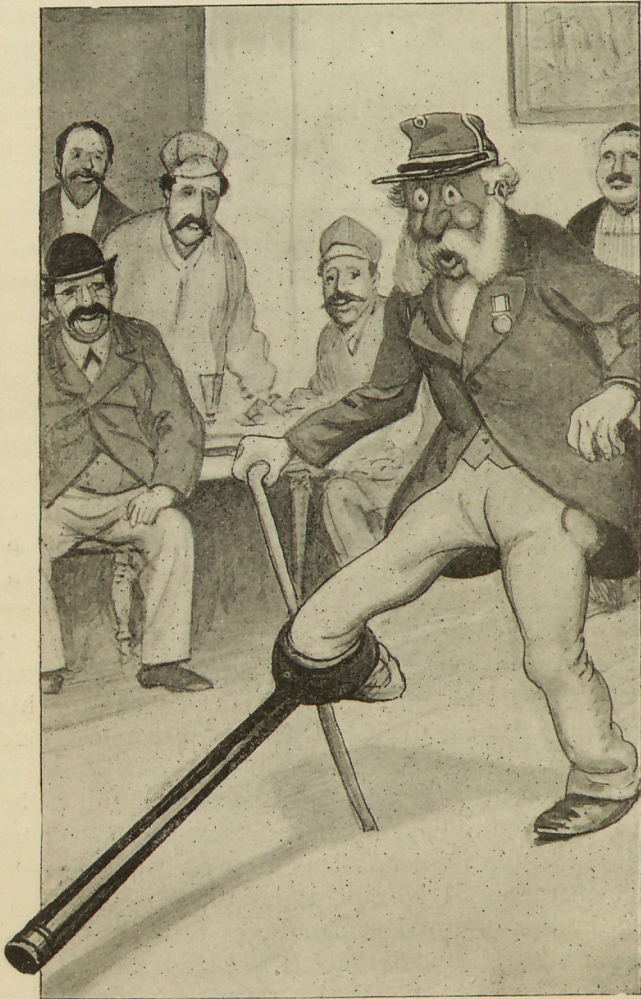
Pludselig standsede han. Det vil sige, det var egentlig kun den halve Side af ham der stoppede op. Det raske Ben var strakt ud til et langt Skridt fremad, men det faldt mat tilbage, thi Træbenet stod som plantet i Jorden. Det *vilde* simpelthen ikke længere.

Mørtelberg forsøgte med Venlighed at lirke det frem, men Benet var stædigt, indtil det pludselig begyndte at skridte ud med hensynsløs Energi og uheldigvis i en Retning, der slet ikke var den samme, som Mørtelberg havde tænkt sig. Benet tog Fart hen imod et lille Værtshus, hvor dets tidligere Ejer havde været Stamgæst og det slæbte Mørtelberg med sig paa en saa lumsk Maade, at det for udenforstaaende maatte se ud, som om den stakkels Mand var forhippet paa at komme derind. Han kom susende over Gaden med Lirekassen foran sig, stillede den fra sig og hinkede paa det ene Ben ned i Beværtningen. Alt skete med svimlende Fart. Han forstod ikke selv, hvorledes det egentlig var gaaet til.

Men nu sad han *der* ved et Bord, forpustet og uvis om, hvad han skulde forlange i disse Omgivelser. Da dunkede Benet tre Gange i Gulvet, hvilket var Splids gamle Signal, naar han ønskede en Kop Kaffe med Brændevin . . . og straks stod den farlige Drik foran ham. Mørtelberg drak for Skams Skyld og fordi han tænkte, at det vilde formilde det egenraadige Ben. Han lagde de aftalte Penge paa Bordet og vilde rejse sig, men i samme Øjeblik dunkede Benet atter og en ny Kop med tilhørende Glas blev sat frem. Mørtelberg drak i Fortvivlelse og forbandede det Øjeblik, da han havde besluttet sig til at gaa den brave gamle General under Øjnene.

Den ædruelige Mand og hæderlige Familiefader, han var, kunde han imidlertid ikke i Længden udholde at sidde uvirksom i en Beværtning, der søgtes af et mere end tvivlsomt Publikum. Mange Gange søgte han at rejse sig, men Benet satte sig til Modvæрге og nægtede at forlade Lokalet. Det vilde have mere Spiritus. Da fik Mørtelberg den usalige Ide, at han vilde drikke om Kap med Træbenet, maaske kunde det lykkes ham at beruse det og da haabede han at faa Magten.

Nu begyndte der et hæsligt Drikkeri. Man hørte Træbenet banke det aftalte Signal i Gulvet og næppe

havde Opvarteren bragt Drikken, før det blev Mørtelbergs Tur og hans Theske hørtes klingre mod Koppen. Denne uhyggelige Tvekamp varede det meste af en

Time. Mørtelberg fyldtes af et ungdommelig Overmod, da han mærkede, at Benets Banken med hvert Øjeblik blev mere kraftløs og tjattende. Der var Krummer i den gamle Fyr og han kunde endnu tage en Kamp op. Han fastslog med Stolthed, at hans Hovede var ligesaa klart, som da han satte sig, Træbenet derimod var aabenbart omtaaget, sidste Gang havde det kun slaaet to Slag og nu . . . endelig . . . opgav det Væddestridden. Mørtelbergs sidste Omgang var drukket ud, det trak i Benet, som om det vilde give Tegnet til en ny, men det indskrænkede sig til en kraftløs Trækning og der kom intet Dunk. Mørtelberg havde sejret. Han kaldte koldblodigt paa Opvarteren, gjorde Regnskabet op og betalte med et Suk, thi det var ham meget imod at give sine Penge ud til daarlige Forlystelser.

Da han rejste sig, opdagede han, at der nu var indtraadt en helt ny Situation. Hans eget Ben traadte fast og bestemt i Gulvet og han holdt sit Hovede rankt, selv om Ansigtet havde mere Rødme og Øjnene mere Glans, end det var ønskeligt. Men det kunstige Ben var aldeles utilregneligt. Naar han traadte paa det, forekom det ham, at det gav efter, det buede som et tyndt Spanskrør, det knækkede sammen som en ledeløs Kniv, det forlængede sig et Kvarter og blev saa pludselig en halv Alen for kort. Den stakkels Mand satte sig med et Brag paa Gulvet og der var ikke en af de tilstedeværende, der ikke takserede ham til at være mægtigt beruset.

Det ligger under Forfatteren og Læserens Værdighed at fordybe sig i de Enkeltheder, der nu fulgte. Det sidste Mørtelberg huskede klart var, at han, fortvivlet over den Skam der var overgaaet ham, lod sig hjælpe op paa Stolen og forlangte endnu en Genstand. Fra nu af sløvedes hans Erindring, og Bevidstheden blev først klar, da han næste Morgen paa en Politistation vedtog at betale hundrede Kroner i Mindelig-

hed for at undgaa Fængselsstraf, han havde begaaet Værtshusuorden, Gadeoptøjer og sparket en Betjent, selvfølgelig med det onskabsfulde Ben.

For sine sidste Penge lod han sig køre hjem i en Droske. Han gik brødebetyngtet ind i Gaarden, humpede op ad Baghusets Trappe og ind i sin Lejlighed, hvor hans Kone og Børn endnu sad ved en brændende Lampe. De havde vaaget hele Natten i Angst og Bæven.

Konen rejste sig og begyndte en vel forberedt Velkomsttale, men han hævede sin Haand og afbrød hende.

»Stille!« sagde han. Der er sket noget vidunderligt. Jeg har . . . Pludselig brød han af og raabte . . . Benet! Benet! Hold paa mig! Klyng Jer til mig! Lad mig ikke slippe ud!

Benet begyndte at virke. Det havde hidtil været bedøvet af den foregaaende Dags vilde Udskejelser. Nu vaagnede det og vilde ud. Det tog et mægtigt Skridt hen mod Døren, og havde ikke hele Familien holdt igen, er der ingen Tvivl om, at det atter havde draget Mørtelberg ud paa de vilde Veje. Men denne Gang skulde det ikke lykkes. Mørtelberg spændte hastigt Benet af og sparkede det fra sig. Han stirrede ængstelig paa det og saa til sin Forfærdelse, hvorledes det søgte at rejse sig og gaa videre paa egen Haand, men det kunde ikke finde Balancen, faldt om og blev liggende uden at røre sig.

Nu fortalte Mørtelberg hvad der var sket fra han drog ud den foregaaende Dags Morgen og lige til de hundrede Kroners Bøde. Han fremviste til en Bekræftelse den tomme Brevtaske.

»Alt dette,« sagde han, »er Straffen, fordi jeg ikke opfyldte den gode Generals Ønske. Havesyge og Begærlighed har ført mig i Fristelse!«

De sad længe tavse og stirrede paa det ulykke-

bringende Ben, der laa med en lurende onskabsfuld Ro og ventede, hvad der skulde ske.

»Hent en Økse!« sagde Mørtelberg.

Den yngste af Børnene hentede Øksen. Mørtelberg greb den og sagde:

»Ske hvad der vil, men dette forheksede Ben skal aldrig mere bringe noget ærligt Menneske i Ulykke!«

Han hævede Øksen og med et eneste vældigt Hug splintrede han Træbenet.

I samme Øjeblik sprang hele Familien højt i Vejret med et Jubelraab, thi ud af det hule Ben rislede en Strøm af Guldskillinger, den gerrige gamle Mands Arv, som han havde gemt her. I næste Nu laa de paa Gulvet og samlede med rappe Hænder, mens Mørtelberg talte efter med Fingre, der skælvede af Sindsbevægelse. Og det befandtes, at der var sekshundrede og halvtreds Kroner ialt.

Mørtelberg anskaffede sig et første Klasses Ben af blanktpoleret Satintræ med Messingdupsko, og han viser det med Stolthed til enhver, der vil se det. Overfor Forfatteren, der er en forstaaende Ynder af Lirekasse-musik, aabnede han sit Hjærte og fortalte hele Historien, og han endte med at sige, at det atter her bekræftede sig, at der ikke er noget saa galt, uden at det er godt for noget.

Den lille Kapital bragte Familien paa Fode, og Madam Mørtelberg fik Lejlighed til at realisere sin Yndlingsplan at aabne et Udsalg af Isvafler. Det er kun Skade, at denne Historie er hændt saa sent. Det vilde have glædet Shakespeare, hvis han havde kendt Mørtelberg og hørt ham fortælle Historien, der falder saa godt i Traad med den store Digters egne Ord om, at der er mere mellem Himmel og Jord, end vore Lærde drømmer om.

Indkaldelse og Kærlighed.

Af *Christian Lundgaard.*

Tegninger af *Axel Andreasen.*

RETTEN var sat.

Den bestod af den unge islandske Købmand Halvorsen og hans Moder, en myndigt udseende Dame med svært, graat Haar under sin sorte Kappe.

Den Anklagede var Grossererens Søster, en ung, smuk Pige, der stod i en angergiven Stilling foran den høje Ret. Som Defensor fungerede Grossererens Frue, en lyshaaret, ung Dame med milde, blaa Øjne, der deltagende betragtede den Anklagede.

Retslokalet var Grossererens Privatkontor, et lyst, paa Engelsk møbleret Office, hvis Vinduer, ind ad hvilke Solen skinnede, vendte ud mod Havnen med dens travle, maleriske Liv. Fra Kontoret ved Siden af, hvortil Døren var lukket, hørtes dæmpet en Skrive-maskines hurtige Smækken.

Grossererens var rød af Vrede i sit fyldige — efter hans Alder lidt for fyldige — Ansigt, og han kastede harmfuld Cigaretten, han lige havde tændt, ned paa det smukke, røde Gulvtæppe, der skinnede som Purpur i Solen. Hans Moder strakte med Værdighed en lang, smal Fod frem og kvalte Gnisterne fra Cigaretten, som var begyndt at ulme i Tæppet. Den unge Frue lagde beroligende sin Haand paa sin Ægteherres brede Skulder.

»Du maa være lidt mere rolig, Gunnar!« sagde hun, »Du gør jo Inga ganske forskrækket.«

»Rolig! — rolig!« svarede Grosserereren med rynkede Bryn; »hvordan skal man være rolig, naar Ens Søster

finder paa saadan noget. Hvad tror Du, Fa'er vilde have sagt?»

»Han vilde ikke have troet det muligt!« sagde Fru Halvorsen senior og trak Foden til sig, »det vilde han ikke.«

»Han var ogsaa af den gamle Skole!« sagde Fru Halvorsen jun. »Det er andre Tider nu.«

»Andre Tider, ja, desværre!«

Den gamle Frue sagde det i en kold, beklagende Tone, der ikke lovede godt for den smukke Tiltalte, hvis mørke Øjne med et taknemligt Udtryk søgte Svigerinden.

»Ti nu stille, Jenny!« sagde Grossereren barsk. »Det er smukt af Dig, at Du vil undskylde Inga, men det nytter ikke noget. Hun har blameret vort Hus.«

»Det er ikke sandt!« udbrød den unge Pige hurtigt. »Jeg har ikke gjort noget, jeg behøver at skamme mig over.«

»Naa, ikke det!«

Grossereren tændte med ildevarslende Mine en ny Cigaret.

»Naa, Du har ikke gjort noget,« sagde han og pustede en tynd, graa Røgsky ud i Solskinnet; »Du regner det ikke for noget, at Du har forelsket Dig i en underordnet Funktionær i Forretningen og at Du tillader ham at kysse Dig?«

»Jeg kan ikke gøre for, at jeg holder af ham,« svarede Frøken Inga med nedslagne Øjne.

Grossereren kvasede Cigaretten mod Askebægeret, der stod foran ham.

»Jo, det kan Du netop gøre for!« raabte han; »det er uværdigt for en Frøken Halvorsen, det vidner om Mangel paa — paa —.«

Han holdt inde.

»Mangel paa Æresfølelse!« supplerede den gamle Frue med et hvast Blik paa Datteren.

»Det har Du ikke Lov til at sige, Mo'er!« udbrød Frøken Inga hæftigt.

»Nej, det har De ikke, Svigermo'er!« sagde Fru Jenny med noget, der lignede Harmen i sine ellers saa milde Øjne.

»Jo, det har Mo'er Ret til!« sagde Grossereren, og det er mærkeligt, Jenny, at Du kan være af en anden Mening.«

»Jeg kan ikke indse,« sagde Fru Jenny roligt, »at det er saa forfærdelig en Ulykke, der er sket. Amsing er jo en præsentabel ung Mand, han har været Officer, han indtager en betroet Stilling i Forretningen, jeg har mere end en Gang hørt Dig sige, at Du stoler paa ham som paa Dig selv. Gør ham til Din Associe og deklarer Ingas Forlovelse med ham, det vilde jeg gøre i Dit Sted.«

»Ja, det vilde jo være den letteste Løsning!« sagde Grossereren haanligt, »men det bliver der ikke noget af, — nej!«

»Nej!« gentog den gamle Frue og rettede yderligere sin i Forvejen ranke Ryg, »det vil jeg heller ikke haabe.«

»Du behøver ikke at være hange, Mo'er!« sagde Grossereren; »jeg ved nok, hvad jeg skylder vort Navn og vort Firma. — Det er en Selvfølge,« vedblev han, henvendt til den unge Pige, »at Du afbryder enhver Forbindelse med ham.«

Den smukke Anklagede rystede paa sit mørkt-lokkede Hoved.

»Jeg har lovet at gifte mig med ham!« sagde hun i en fast Tone.

»Gifte Dig!«

Grossereren, der havde taget en ny Cigaret, brækkede den forbitret over mellem Fingrene.

»Du fremturer altsaa i Din — i Din Skamløshed!« sagde han, blussende af Vrede.

Den unge Pige sendte ham et lynende Blik.

»Du er ingen Gentleman!« udbrød hun med rystende Stemme.

»Nej, det er Du ikke, Gunnar, naar Du kan sige saadan,« sagde Fru Jenny; »det vilde være mere skamløst, hvis Inga havde ladet ham kysse sig, uden at det var hendes Hensigt at gifte sig med ham.«

»Ja, det er nok muligt!« brummede Grossereren, der fortrød det stærke Udtryk, han havde brugt, »men

enten det nu er saa eller saa, bliver der ikke noget af det Giftermaal, det skal jeg være Mand for. — Siger Du ikke ogsaa det, Mo'er?»

»Jo, naturligvis!« svarede den gamle Frue og strøg det graa Haar tilbage under Kappen; »det er bedst, at Inga bliver sendt bort i Sommer. Hun kan jo passende besøge Familien oppe i Reykjavik.«

»Nej, jeg vil ikke!« sagde Frøken Inga og vendte sig halvt om for at gaa.

»Vil Du blive!« tordnede Grossereren, »Mo'er har Ret, Du tager op med »Geyser«, den gaar om otte Dage, og dermed basta!«

Han gjorde en bred Haandbevægelse, der gjaldt alle tre Damer.

»Nu maa I gaa!« sagde han; »jeg skal tale med Amsing. Vi maa have en Ende paa den Historie med det samme. Jeg kommer op, naar jeg har talt med ham.«

»Har Du i Sinde at give ham Afsked?« spurgte den unge Pige med et ængsteligt Blik.

»Det kommer an paa, hvordan han tager det,« svarede Grossereren mørkt. »Forretningen kan daarlign undvære ham.«

»Alle kan undværes!« sagde den gamle Frue fast.

»Ja, selvfølgelig kan han undværes, det manglede blot,« indrømmede Grossereren og tændte sig en ny Cigaret.

»Det kan jo være, han er saa fornuftig godvillig at give Afkald paa Inga, naar han kan beholde sin Plads,« sagde den gamle Frue i en spottende Tone.

»Nej, det gør han ikke!« udbrød Frøken Inga med blussende Kinder, »det ved jeg!«

Grossereren pegede majestætisk paa Døren. Den unge Pige forlod med sænket Hoved Kontoret, fulgt af sin Svigerinde og Svigermoder.

»Bed Fuldmægtigen om at komme ind til mig!«
sagde Grossereren til en Dame i det ydre Kontor.

Lidt efter bankede det paa Døren, en ung Mand traadte ind.

Han var midt i Tyverne, kraftigt bygget og havde et aabent Ansigt med et frit Blik. Der var dog noget usikkert over ham, da han gik hen over Gulvet til Grosserens Skrivebord, hvor denne sad, værdig og efter Omstændighederne kølig med Cigaretten i Munden.

»Grossereren ønsker at tale med mig!« sagde den unge Fuldmægtig og hilste med et let Buk paa sin Foresatte.

»Ja, det gør jeg!« svarede Grossereren, »og De kan maaske tænke Dem, hvad det er om.«

»Ja, jeg kan næsten tænke mig det,« sagde Fuldmægtigen.

»Hvor kan det falde Dem ind at lægge an paa min Søster?« spurgte Grossereren og saa med rynkede Bryn op paa Fuldmægtigen.

»Lægge an paa!«

Den unge Mand rettede sig lidt.

»Det er vist ikke det rette Ord, Grossereren bruger,« sagde han.

»Jo, jeg siger »lægge an paa«, og det mener jeg,« svarede Grossereren. »Jeg kalder det, at »lægge an paa«, naar et Menneske i Deres Stilling benytter sig af en ung Piges Godtroenhed og Uerfarenhed.«

»Jeg har ikke »benyttet« mig af noget, som Grossereren er saa fri at udtrykke Dem,« svarede den unge Mand fast.

»Saa fri!« — Hvad mener De med det?«

»Jeg mener, at De tillader Dem en Tone overfor mig, som Deres Stilling som Principal ikke berettiger Dem til.«

»Deres Stilling som Fuldmægtig hos mig berettiger Dem endnu mindre til at gøre Kur til min Søster,« svarede Grossereren hidsigt.

»Jeg har ikke gjort Kur til hende,« sagde Fuldmægtigen; »det indlader jeg mig ikke paa.«

»Hvad har De ikke! Har De maaske ikke kysset hende?«

»Jo, men det er ikke at gøre Kur. Jeg elsker hende, det er en ærlig Sag.«

»Ja bevares, ærlig!« sagde Grossereren; »det er jo forsaavidt ogsaa ærligt at gøre Kur.«

»Det kommer an paa, om man mener noget med det,« svarede den unge Mand. — »Hvis det er det sædvanlige Kurmageri, der kun er en Smule pikant Tidsfordriv, kalder jeg det ikke ærligt.«

»Nej, Guds Død! det manglede blot, at De ikke skulde mene det ærligt med *min* Søster!« udbrød Grossereren harmfuld.

»Jo, det gør jeg!« svarede Fuldmægtigen, — »og derfor vil jeg benytte Lejligheden til at bede Dem om hendes Haand.«

»Hendes Haand! ha! — De er gal! ja, det kunde De li'e!« fnøs Grossereren forbitret.

»Grossereren siger altsaa nej!« sagde Fuldmægtigen rolig.

»Ja selvfølgelig siger jeg nej! — Hvad ellers? De maa ikke sætte megen Pris paa Deres Stilling her i Forretningen, kan jeg forstaa!« sagde Grossereren i en ophidset Tone; »ellers vilde De ikke risikere den paa den Maade.«

»Risikere den?«

»Ja, De kan da nok forstaa, at enten maa De give Afkald paa den eller paa min Søster.«

»De vil altsaa sige mig op, fordi jeg elsker Deres Frøken Søster?« sagde Fuldmægtigen.

»Ja, det ved Gud, jeg vil,« svarede Grossereren; »jeg ønsker ikke at mænge mig med mine Undergivne hverken paa den ene eller anden Maade. Jeg er Deres Chef, glem ikke det, ellers skal jeg være Mand for at

minde Dem derom!« føjede han til med en stolt Haandbevægelse.

»Det har jeg aldrig glemt,« svarede Fuldmægtigen lige saa stolt; »jeg ved ikke af, at jeg [nogen Sinde har tilsidesat den Respekt, jeg skylder Dem som min Principal.«

»Nej, ikke før nu!« indrømmede Grossereren, »men nu har De ogsaa gjort det til Gavns. — Altsaa, enten slaar De min Søster ud af Hovedet eller ogsaa —«.

»Det kan jeg ikke, — og det vil jeg ikke!« svarede Fuldmægtigen i en fast Tone.

»Ja, saa er der ikke andet for, end at De maa søge Dem noget andet til første November.«

»Meget vel!«

»Meget vel, siger De!« udbrød Grossereren i en harmfuld Tone. »Er det alt det, De har at sige til at miste en god Plads?«

»Ja, hvad vil Grossereren have, jeg skal sige?« spurgte den unge Mand.

»Nej, det kan der være noget i! — Ja, saa vil jeg gøre Skridt til at faa en anden Fuldmægtig. — Jeg vil dog give Dem en Chance,« vedblev Grossereren og rejste sig som Tegn paa, at Audiensen var forbi, »eller rettere sagt, jeg vil være ærlig og sige, at jeg vil give baade Dem og mig en Chance. Jeg vil nødtigt af med Dem.«

»Og jeg opgiver ligesaa nødtigt min Stilling, maa Grossereren tro,« svarede den unge Mand.

»Godt, — jeg lader Pladsen staa aaben for Dem i tre Maaneder, hvis De inden den Tid er kommen paa andre Tanker.«

»Det er jeg ikke!« svarede den unge Mand i en bestemt Tone, — »saa for den Sags Skyld —«.

»Ja, ja, lad os nu se Tiden an. Min Søster rejser til Island med »Geysir« og bliver der i Sommer.«

Den unge Mand blev lidt bleg.

»De sender hende bort!« udbrød han.

»Sender bort og sender bort! Hun har godt af lidt Luftforandring, tror jeg,« svarede Grossereren med et betegnende Smil.

De to unge Mænd saa et Øjeblik udfordrende paa hinanden. Saa vendte Fuldmægtigen sig bort med et let Buk og forlod Kontoret. Grossereren saa forbitret efter ham, derpaa slog han med et Brag Chatolklappen ned og gik ud ad den anden Dør, der førte op til Familiens Privatværelser.

Otte Dage senere gik Frøken Inga bleg, men rolig, ombord i Forretningens Skib »Geyser«, en smuk Dampet, som efter en heldig Rejse en Uges Tid senere løb ind i Reykjaviks Havn, hvor et Par unge Damer med Henrykkelse modtog Kusinen, som for dem betød en kærkommen Afveksling i deres lidt ensformige Tilværelse i den lille By, hvor de som Døtre af en alvorlig Enkemand, Konsul Holm, levede mere stille og tilbagetrukket, end det stemmede med deres livlige og muntre Sind.

Nede i København gik Sommeren paa sædvanlig Vis for Grossereren og hans Frue og den gamle Frue. En Gang imellem — ikke for ofte — kom der et Brev fra Inga, i hvilket hun skrev, at hun havde det godt, men ellers ikke andet om sig selv. Grossereren, der af Hensyn til, at han i Begyndelsen af September skulde møde som Indkaldt til Efteraarsmanøvre, var begyndt at træne sig ved temmelig lange Spasereture, som ellers ikke var hans Lyst, holdt i Stilhed Øje med sin Fuldmægtig, men den unge Mand passede sit Arbejde som sædvanligt og gav ikke til Kende, at det interesserede ham, at den tre Maaneders Chance, Grossereren havde givet ham, om et Par Uger eller tre var udløben.

Han skulde ogsaa deltage i Manøvren, og der var derfor en Del Forberedelser at tage i Forretningen i

Anledning af at saavel Chefen som første Fuldmægtig skulde være borte fra den i en Maanedes Tid.

Paa den fastsatte Mødedag meldte de sig begge i Kastellet. Grossereren kom i sidste Øjeblik rød og forpustet kørende i en Automobildrosche og passerede i Kasernegaardens sin Fuldmægtig, der i Løjtnantsuniform kom ned fra Obersten, med hvem han havde haft en længere Samtale, som flere Gange havde aflokket den barske gamle Officer et muntert Smil.

Grossereren saa uroligt paa den unge Løjtnant, der havde vendt sig halvt bort. Han havde ikke før nu husket paa, at hans Fuldmægtig var værnepligtig Løjtnant, og Tanken derom var ham ubehagelig, men han slog den bort og trøstede sig med, at de heldigvis ikke stod ved samme Kompagni.

Efter mange Vittigheder af Vaabenmesteren og nogle andre Indkaldte, der ligesom Grossereren var kommen i sidste Øjeblik, lykkedes det endelig at finde en Uniformsfrakke, der var rummelig nok til Grossereren, som allerede, trods sin unge Alder, var begavet med en vel udviklet Embonpoint.

Han fo'r hjem i Automobildroschen og skiftede Ham. Fru Jenny slog forfærdet Hænderne sammen og satte sig paa en Stol, da hun saa sin Ægteherre i Uniformen. Han maatte spænde Livremmen ud til dens yderste Hul og den klemte ham endda. Automobildroschen tudede nede paa Gaden. Grossereren kyssede sin Kone og sagde Farvel til sin Moder, der ogsaa havde ondt ved at holde sig alvorlig; derpaa skyndte han sig ned til Droschen — det var paa høje Tid — og holdt en halv Snes Minutter senere for anden Gang sit Indtog i Kastellet, hvor de Indkaldte var i Færd med at træde an.

»Naa, se nu at komme paa Plads lidt hurtigt, han, Tyksak!« raabte Stabssergenten gemytligt.

Grossereren saa vredt paa ham. Det var ikke den Tone, han var vant til at blive tiltalt i.

»Ja, det er Dem, jeg mener!« sagde Stabssergenten; »her maa De rappe Dem lidt! — Til Højre — ret!«
Grossereren traadte ind i Geledet og saa til højre, som det blev paalagt ham.

»Hvad er det med den Mave der nede i Midten?« lød Stabssergentens Stemme oppe fra højre Fløj; »kan vi ikke faa den ind?«

Grossereren gjorde sig saa slank som muligt.

»Se lige ud! Rør!«

Grossereren saa sig om. Gammelkendte Ansigter nikkede til ham. Han besvarede lidt afmaalt deres Hilsen og søgte med Flid at undgaa det fortrolige »Du«, de benyttede.

»Nu kommer Løjtnanten,« sagde Stabssergenten; »det er en ny én, vi har faaet. Løjtnant Hvid og han har byttet Kompagni efter Oberstens Ordre for lidt siden.

Grossereren skelede hen efter Løjtnanten, der nærmede sig. En ubehagelig Anelse steg op i ham. — Saa skulde da ogsaa —!

»Tak, Stabssergent!« sagde Løjtnanten og rakte den gamle veltjente Underofficer Haanden. »Mit Navn er Amsing.«

»Ja, det er det!« brummede Grossereren hen for sig, »og gid syv Tusind saltede Stokfisk —!«

»Til Højre — Ret!« lød Løjtnantens Stemme, og Grossereren rettede sig efter bedste Evne.

Løjtnanten gik ned foran Fronten og saa paa hver Mand. Der kom et uheldvarslende Blink i hans Øjne, syntes Grossereren, da de saa paa hinanden.

Løjtnanten gav ikke til Kende, at han havde set Grossereren før, og denne paa sin Side opførte sig lige saa diplomatisk, men hans Sind var opfyldt af Harme og Forbitrelse over at skulle lade sig tage i Øjesyn paa den Maade af sin egen Fuldmægtig.

Løjtnant Amsing traadte nogle Skridt tilbage og kommanderede:

»Giv Agt! — se til højre!«

Kaptajnen kom og overtog Kompagniet. Det var en jovialt udseende Mand, der paa en kammeratlig Maade hilste paa Løjtnanten. Han vendte sig derefter til Kompagniet.

»Ja, Folk!« sagde han; »nu skal vi jo være sammen i en Maaned, og skal vi være enige om at gøre den Tid saa behagelig for hinanden som muligt. Det sker bedst paa den Maade, at I gør Jer Flid og ikke tror, I kan drive den af, fordi I er »gamle«. Iver, Disciplin og Lydighed, andet forlanger jeg ikke af Jer; naar I ikke glemmer det, skal vi nok faa en rar Maaned. — Lad røre!«

»Rør!« kommanderede Løjtnanten.

Grossereren drog Vejret dybt og skelede hen til Løjtnanten, der stod, forekom det ham, med et skjult lille Smil, som han ikke syntes om.

Efter at Stabssergenten havde meddelt Mandskabet, at det havde at stille til Øvelse Kl. 4 om Eftermiddagen, fik Kompagniet Lov til at træde af, og Soldaterne opsøgte deres Belægningsstuer. Grossereren fandt ogsaa sin og følte med et lille Suk paa den haarde Madras i sin Seng. Det fik dog at være, værre var det, at han havde faaet sin Fuldmægtig som Løjtnant til sit Kompagni, uheldigere kunde det ikke træffe sig.

Det er naturligvis ham selv, der har lavet det saadan, tænkte Grossereren harmfuld; jeg saa nok, at han kom ned fra Obersten. Hvad skulde han der? Han har selvfølgelig været oppe og faaet Lov af den gamle til at bytte Kompagni. Nu vil han hævne sig, men saa klager jeg over ham, det gør jeg.

Grossereren nikkede determineret hen for sig, men i næste Nu fik han et vemodigt Udseende. Han vidste af gammel Erfaring, hvor vanskeligt det er at klage over en Officer, naar man kun selv er Menig.

»Det bliver vist en rar Maaned!« tænkte han, —

»men jeg skal nok holde ham Stangen. Jeg er ligesaa klog som han, lad os nu bare se Tiden an!«

Foreløbig lod det ogsaa til, at han havde gjort Løjtnanten Uret. Denne tog aabenbart ingen Notice af ham. Kompagniet gjorde Eksercits og opfriskede Geværgrebene. Et Par Dage senere var det til Skydning ude paa Amager, og Grossereren kom en Del anstrengt og medtaget hjem til Kasernen efter Marschturen frem og tilbage.

»I Morgen skal vi lidt ud ad Landet til,« sagde Kaptajnen efter Hjemkomsten til Løjtnant Amsing, og det forekom Grossereren, at hans Blik strejfedes ham; »vi maa begynde at træne Folkene til Kantonnementet.«

Grossereren sukkede. Dette her tegnede jo smukt. Hans Fødder var allerede dygtigt ømme efter Marschturen til Skydebanerne, hvordan vilde det saa gaa, naar de nu skulde et Par Mil eller maaske mere ud paa Landet og tilbage igen?

Det var med mørke Anelser, han gik over Kasernegaarden til Belægningsstuen.

»Naa, hvordan gaar det, Hr. Grosserer?« lød en forhadet, ungdommelig Stemme bag ham.

Han vendte sig om og rettede sig pligtskyldigt med Geværet ved Foden for sin Fuldmægtig.

»Jo Tak, godt — — Hr. Løjtnant!«

»De skulde smøre Fødderne godt ind med Hjortetalg til i Morgen,« vedblev Løjtnanten; »vi skal helt ud til Taastrup.«

»Til Taastrup!« gentog Grossereren forsagt. »Skal vi gaa hele Vejen!«

»Ja, det kan blive en dejlig Tur. — Synes De ikke?«

Grossereren svarede ikke. Han saa i Tanken en uendelig lang, støvet Landevej for sig.

»Ja, saa ses vi jo i Morgen tidlig,« sagde Løjtnanten; »jeg skal føre Kompagniet.«

»Faar vi Hvil under Vejs?« spurgte Grossereren.

»Nej, ikke før vi kommer derud. Farvel!«

Løjtnanten gik. Grossereren børstede lidt af Støvet af sig, derpaa telefonerede han fra Marketenderiet efter en Automobildrosche og kørte hjem og tog sig et Bad og fik et Par bløde Silkestrømper paa og Korksaaler i Støvlerne.

Han beklagede sig over sin haarde Skæbne til Fru Jenny, der rystede deltagende paa Hovedet.

»Du skulde gøre Dig gode Venner med Løjtnant Amsing,« sagde hun.

»Gode Venner!«

Grossereren fnøs ligefrem.

»Det er sandt, der kom Brev fra Inga i Morges,« vedblev Fru Jenny.

»Naa, hvad skriver hun?«

»Jo, hun har det godt. Det skriver hun i al Fald.«

»Ja, hvorfor skulde hun ikke have det godt? Jeg vil s'gu ønske, det var mig, der var oppe paa Island. Hun kan sagtens have det godt!« sukkede Grossereren og tænkte paa sin haarde Seng ude i Kastellet og Marschturen den næste Dag.

Den gjorde ikke hans onde Forventninger til Skamme. Aldrig havde han været saa ødelagt som da han sammen med Kompagniet naaede ud til Taastrup, hvor der blev holdt Hvil paa en Mark. Han var gennemblødt af Sved og Haaret klæbede til hans Pande.

Solen stod højt paa Himlen og dens Straaler stak ham i Nakken, da Kompagniet marscherede hjem til Byen. Han ravede af Sted uden at se til højre eller venstre. Tilsidst vaklede han ud af Geledet og sank om paa en Grøftekant.

»Se at komme op paa en Vogn,« sagde Løjtnanten til ham, »og kør ind til Byen, og kør saa videre med Sporvognen ned til Kastellet.«

Løjtnanten løb efter Kompagniet. Grossereren saa taknemlig efter ham. Han kom hjem til Kasernen ved

4—5 Tiden. Ved Aftenappellen vinkede Løjtnanten ham hen til sig.

»Naa, Hr. Grosserer!« sagde han, »det var nok en anstrængende Dag, og den bliver værre i Morgen!«

»Det vil jeg ikke haabe!« sagde Grossereren i en ynkelig Tone.

»Jo, vi skal helt ud paa den anden Side af Holte og hjem over Bagsværd og Buddinge; det bliver en Tur paa 3—4 Mil.«

»Hvorfor skal vi rende saadan? Det gør de andre Kompagnier jo ikke,« sagde Grossereren halvt grædefærdig.

Løjtnanten saa paa ham med et underligt Blik.

»Jo, jeg holder meget af at røre mig lidt,« sagde han; »jeg har i Sinde at rekreere mig rigtigt efter den megen Stillesidden paa Kontoret.«

»Nej, det er for at hævne Dem paa mig!« udbrød Grossereren forbitret; »tror De ikke, jeg ved det.«

Løjtnanten traadte et Skridt tilbage.

»Er De gal!« udbrød han; »hvad er det for en Tone, De taler i. Jeg er Deres Overordnede, glem ikke det, ellers skal jeg være Mand for at minde Dem derom.«

Grossereren saa sky paa sin Fuldmægtig. Han mindedes, at han ved en Lejlighed for nogen Tid siden havde brugt de samme Ord overfor Fuldmægtigen som denne nu brugte overfor ham.

»Jeg har ikke i Sinde at tilsidesætte den Respekt, jeg skylder Hr. Løjtnanten som min Overordnede,« sagde han ydmygt.

Fuldmægtigen smilede.

»Naa, De husker nok ogsaa Ordene, der faldt, Hr. Grosserer!« sagde han.

»Ja, det gør jeg!« svarede Grossereren sukkende, »og jeg husker ogsaa, at jeg gav Hr. Løjtnanten en Chance.«

»Rigtigt! det gjorde De, og det vil jeg ogsaa give Dem.«

»Vil De?« udbrød Grossereren med et forhaabningsfuldt Blik.

»Ja, og jeg vil være ligesaa ærlig som Grossereren var den Gang og sige, at det samtidig er en Chance, jeg giver mig selv.«

»Naa ja, det kan jeg nok tænke! Lad mig høre!« sagde Grossereren resigneret.

»Vil De være min Oppasser?«

»Oppasser!«

Grossereren havde nær tabt sit Gevær. Hans Øjne blev dobbelt saa store som de var fra Naturens Haand.

»Jeg! — *Deres* Oppasser!« gispede han.

»Ja, jeg har faaet Lov af Kaptajnen til at tage en Mand ud som min Oppasser, og det er den Stilling, jeg herved tilbyder Dem.«

»Mig! — nej, aldrig! — Jeg — Oppasser!«

»Ja, naar De ikke vil, saa er der jo ikke noget at gøre ved det,« sagde Løjtnanten. »Saa bliver De nødt til at følge med paa Marschturene som en af de andre, og jeg kan forsikre Dem for, at De ikke vil faa Lov til at køre som i Gaar.«

»Saa mælder jeg mig syg,« svarede Grossereren trodsigt.

»Det nytter Dem ikke noget, hvis De ikke er det. — Vær forsigtig med at simulere Sygdom, Hr. Grosserer; det er noget af det allerfarligste, De kan gøre.«

»Ja, men hvis jeg nu gik ind paa at agere *Deres* Oppasser — jeg siger udtrykkeligt agere,« sagde Grossereren haanligt, »hvad saa?«

»Saa skal jeg nok sørge for, at De kommer op at køre, naar det er muligt.«

»Naar det er muligt! — Altsaa ikke altid?«

»Jo, for det meste! — Og De kan ogsaa en Gang imellem faa Lov til at blive hjemme og pudse for mig.«

»Naa, og *Deres* egen Chance? Hvori bestaar den?« sagde Grossereren med Raseri i Sjælen.

»Det kan De vel næsten tænke Dem, Hr. Grosserer.

Jeg beholder min Stilling i Forretningen, og De giver mig Deres Frøken Søster til Kone.«

»Nej!« brølede Grosserereren med en Stemme, saa der hist og her i Kasernebygningerne kom et Hoved ud af Vinduerne for at se, hvad der var paa Færde.

»Ja, ja, som Grosserereren selv vil?« sagde Løjtnanten.

»De kan beholde Deres Stilling, men min Søster faar De ikke.«

»Træd af!« sagde Løjtnanten barsk.

Grosserereren rettede sig fnysende og traadte af.

Da han den næste Dag i en Tilstand af Opløsning, der trodser enhver Beskrivelse, var naaet ud paa en Mark langt oppe i Sjælland, hvor Kompagniet skulde holde Hvil, mældte han sig hos Løjtnanten, der velvilligt nikkede til ham.

»Vil De tale med mig, Hr. Grosserer?«

»Jeg vil give Dem 1000 Kroner mere i Løn om Aaret,« sagde Grosserereren.

»Og Deres Søsters Haand?«

»Nej!«

»Træd af!« sagde Løjtnanten. »De skulde se at faa lidt Hvile nu, Hr. Grosserer,« vedblev han, »for det vil blive en forceret Marsch med lidt Løb en Gang imellem hjemad.«

»Løb!« gentog Grosserereren forfærdet.

»Ja, holder De ikke af det?«

Grosserereren vaklede tilintetgjort bort. Han kom mere død end levende hjem til Kasernen om Eftermiddagen. Næste Dag var Kompagniet til Felttjeneste. Grosserereren og hans Deling blev sendt ud i de yderste Skyttekæder. I over en Time maatte han afvekslende »falde ned« og løbe.

»Skynd Dem lidt, Tykkemand!« sagde Sergenten.

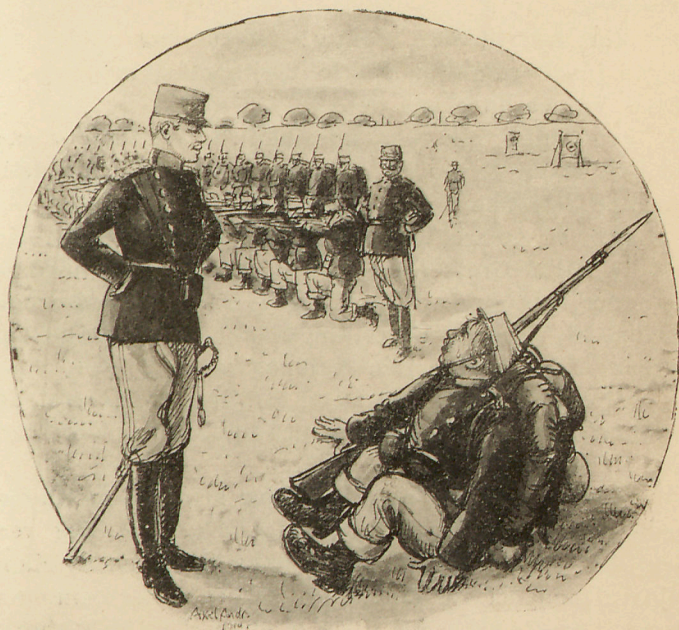
»Jeg kan ikke mere!« gispede Grosserereren.

»Kan ikke! Det er der ikke noget, der hedder. Af Sted med Dem! — Ellers skal De, Katten brøle mig, faa en Stroppetur, som De har godt af.«

Løjtnanten kom ud i Skyttelinien. En dampende Uniformsbyldt, tilsølet af Ler og Jord, kastede sig ned paa Marken ved Siden af ham.

»Jeg gi'er mig!« klynkede Byldten; »De skal faa min Søster! Lad mig for Guds Skyld blive Deres Op-
passer! Dette her er mere end et Menneske kan holde ud!«

Løjtnanten nikkede. Øvelsen blev standset. Om

Eftermiddagen holdt Grossereren sit Indtog i Kasernen siddende paa Marketendervognen med Løjtnantens Regnkappe over Armen.

— Da han havde afleveret Regnkappen til Løjtnanten og faaet Snavset børstet af Frakke og Benklæder, tog han hjem i en Drosche, svælgede først i et Bads Herligheder og sammenkaldte derefter sin Hustru og sin Moder til et Familieraad, hvor han forelagde Situationen for dem.

Den gamle Frue protesterede, men forgæves. Grossereren vilde ikke risikere Livet, sagde han, saa hellere lade Amsing faa Søsteren. Deri holdt Fru Jenny med ham af Hjertens Grund.

Lidt efter ankom Løjtnant Amsing. Den gamle Frue gik fornærmet ind i sine egne Værelser og vilde ikke tale med ham. Fru Jenny bød ham glad velkommen. Grossereren rakte ham noget tøvende Haanden.

»Gaa lidt til Side, Jenny!« sagde han. »Jeg vil begaa Insubordination overfor Løjtnanten, men jeg vil ingen Vidner have paa det.«

Fru Jenny gik smilende hen til Vinduet og saa ud over Havnen, der laa stille og fredelig i den nedad-gaaende Sols Skær.

»De er en rigtig koldblodig — jeg vil ikke sige hvad,« sagde Grossereren, »men det bēgynder med S. og ender med k. — Kan De gaa ligesaa forudseende snedigt til Værks i Forretningslivet, er De ubetalelig, og saa skal De være min Kompagnon.«

»Det vil jeg ikke love Dem, Hr. Grosserer!« svarede Fuldmægtigen; »det var Omstændighederne, der kom mig til Hjælp.«

»Jamen, det var Dem selv, der lavede Omstændighederne,« sagde Grossereren; »tror De ikke, jeg ved det. De var i Komplot baade med Obersten og Kap-tajnen; men det var godt gjort, og jeg under Dem min Søster, vær's god! Ja, Resten maa Du godt høre, Jenny!«

»Og Deres Fru Moder?« spurgte Løjtnanten med lidt Bekymring i Stemmen.

»Nej, hør nu! hende faar De skam ikke ud i Marken at tumle med. Vi maa se at faa hende om-stemt paa anden Maade. Tror Du ikke, det skal lykkes, Jenny?«

»Jeg haaber det,« lo den unge Frue. »Svigermo'er

er ikke saa slem som hun lader til. Og nu vil jeg skrive det til Inga. Hvor hun vil blive glad!«

»Ja, nu kan hun s'gu ligesaa godt komme hjem igen!« sagde Grossereren. »Skriv, at »Nial« kommer derop i Slutningen af September, saa kan hun være hjemme omtrent paa samme Tid som hendes — hm! — Forlovede bliver permitteret!«

Pr. Telefon.

Af *Adolf Jensen*.

Tegning af *Alfred Schmidt*.

EN ældre Dame kommer ind til Købmanden og faar hans Tilladelse til at laane Telefonen. (Hun sætter Hørerøret til Øret). Hallo! . . . Hallo! . . . Jeg siger Hallo, er der nogen? (Hænger Røret paa Plads og henvender sig til Købmanden). Undskyld, Hr. Købmand! men Centralen svarer ikke, tror De ikke, at der er noget i Vejen med Deres Telefon?

Købmanden: Det kan jeg ikke tro; jeg har selv benyttet den for to Minutter siden og da fejlede den ikke noget. De skulde prøve en Gang til.

Damen: Synes de — ja, saa prøver jeg en Gang til. (Tager Røret). Hallo! . . . Hallo! . . . Hallo, Hallo, Hallo! (hænger Røret paa). Nej, ved De hvad, Hr. Købmand, det er ved Gud i Himlen en stor Skam af Dem at prøve paa at bilde mig ind, at den Telefon er i Orden; nu har jeg raabt Hallo seks Gange, men . . .

Købmanden: Jamen, har De ogsaa trykket paa Knappen seks Gange?

Damen: Trykket paa Knappen —? hvad for en Knap?

Købmanden: Ih! den Knap, som kalder Centralen; det er den lille Knap, som sidder der paa højre Side af Apparatet.

Damen: Saa, er det det? Tænk en Gang — det vidste jeg ikke. Jeg skal sige Dem, der hvor jeg ellers plejer at laane Telefon, det er hos Mikkelsen, som bor neden under os, han har skam ikke nogen Knap, man skal trykke paa. Han er for Resten Direktør.

Købmanden: Saa —

Damen: Ja, han er skam Direktør for et stort Damp . . . Damp . . . ja, hvad er det nu, han damper . . . naa — det kan jo for Resten være det samme. Men han blev skam udnævnt til Kammerraad i forrige Uge, ja han blev saamen, og i den Anledning er Konen da bleven skør. Vil De tænke Dem, jeg kommer derned i Gaar og ringer paa, og saa kommer hun selv og

lukker op, og saa siger jeg naturligvis, Goddag Fru Mikkelsen! og tillader De nok, at jeg laaner Telefonen, men vil De saa tænke Dem hvor uforskammet, uden at svare et Ord vender hun sig om og gaar. Jeg blev naturligvis i højeste Grad æchaperet over saadan en Medfart. Men saa kommer Pigen jo ud og skulle spørge fra Kommerceraadinden, vil De nu bare tænke Dem — Kommerceraadinden — sikken en Krukkel! hvad — og skulle spørge fra Kommerceraadinden, ha! ha, ha! hvad jeg ønskede. Maa jeg nu hyde dem — hvadbehager? Nu har jeg snart i to Aar laant hendes Telefon, baade tre og fire Gange om Dagen, saa der er da ved Gud ingen Mening i . . . naa, men jeg glemmer jo rent, hvad det er, jeg er her for. Det var altsaa den lille Knap til Højre. Naa her, her er den jo. Hvad siger De? Hvadbehager? trykke godt igennem — ja, De kan være ganske rolig, naar jeg trykker, saa trykker jeg saa det kan mærkes; min Mand han siger ogsaa altid, at . . . naa, ja det kan jo være det samme, hvad han siger. (Trykker paa Knappen og sætter Røret for Øret). Hallo! . . . ja, Hallo! hør Frøken! det var vel ikke muligt, at . . . Ih, men Gud dog! er det ikke Frøken Petersen, jeg taler med? Ja, ikkesandt, jeg synes det jo nok. Hvorledes har De det, Frøken Petersen? . . . naa, det var da yndigt! og Deres Moder, har hun det ogsaa godt? . . . Hvadbehager! Ih, min Gud! hvad er det dog, De siger! er Deres Moder død! Men jeg talte jo med hende i Forgaars. Hvadbehager? er hun død for over tre Aar siden? Jamen, du store Gud! saa maa det jo være en gal Frøken Petersen, jeg taler med, det var dog mærkeligt; deres Stemme ligner saa grangiveligt en Frøken Petersen, som er ved Telefonen og som . . . Hvadbehager . . . hvad jeg ønsker? Ja, det forstaar jeg saa godt . . . ja . . . jo, naturligvis. Nej, det var altsaa det, at jeg gerne vilde bede Dem være saa elskværdig at give Nummer 25 08. Tak! Tusind Tak for deres Elskværdighed, ja, 25 08 . . . Ja,

Hallo! . . . Goddag, kære Aurelia! Hør, jeg vilde bare spørge dig, om du ikke kunde have Lyst til at gaa med hen i Holmens i Aften Kl. 7, der er et vældigt fint Bryllup. Hvad . . . hvad siger du . . . om Aurelia skal have Bryllup . . . nej, kære, du misforstaar mig, jeg spørger om du, *du* ikke kunde have Lyst til . . . Ja, om du ikke kunde have Lyst til at gaa med hen i Holmens Kirke og . . . Ja — Holmens, det er nemlig Departementsraad Tønnesens Datter, der holder Bryllup med den unge Grev Tülberg fra Sverrige . . . Hvad, hvad er det dog du siger? . . . Barn i Kirke . . . men er du da bleven gal, Aurelia? siger du, at du skal have Barn i Kirke, hvadbehager . . . hvem det er, du taler med, men Herregud, Aurelia, det er jo Jette . . . hvadbehager . . . er det sletikke Aurelia, jeg taler med . . . men Gudforbarme sig! hvem er det da? er Aurelia da ikke tilstede? . . . Kender De ingen Aurelia . . . jamen, du store min! er det da ikke 25..08, jeg taler med . . . naa, jamen saa maa De da nok kende Aurelia. Siger De »Gu' gør De ikke nej«, nej, det er dog den stiveste, jeg endnu . . . hvad . . . har De ikke Tid længer . . . nej, nej! men saa hør dog! . . . saa, nu afbrød de Forbindelsen. Nej, det er dog for galt! (lægger Røret paa Plads). Jeg har min Sanden aldrig kendt Magen til Uforskommethed. (Trykker paa Knappen igen) . . . Ja, Hallo! er det Dem, Frøken Petersen? Ja, undskyld, Frøken Petersen! det er mig igen. Ja, det er Centralen . . . ja, det ved jeg godt. Hør, Frøken Petersen! De var før saa venlig at give mig 25..08, men de maa jo være skruptossede, hvad behager . . . nej, nej! ikke De, Frøken, men 25..08. Vær saa venlig at give mig den igen . . . ja, . . . ja 25..08. Tusind Tak! Hallo! . . . Ja, er det 25..08? . . . Er det nu dig selv, Aurelia? Om det nu er mig igen . . . ja, naturligvis er det mig, jeg fik jo ikke . . . hvad siger De . . . vil De ønske, De kunde skyde gennem Telefonledningen, ja det manglede bare, at . . . hvad? . . .

siger De, at jeg skal rejse Pokker i Vold. Nej, nej . . . nej, nu . . . (Damen dirrer af Raseri). Dette her det er dog min Salighed for galt. Jeg ved naturligvis ikke, hvem det er jeg taler med, men det ved jeg, at De er en uforskammet Personage og De kan være overbevist om, at jeg skal klage til Telefonselskabet over Dem; jeg skal nok faa at vide, hvem De er for jeg kan . . . hvadbehager . . . naa, er det Dem, Frøken Petersen . . . om jeg taler endnu, jo vel taler jeg, det kan De da vel nok høre . . . saa . . . er Abbonenten gaaet fra Telefonen for længe siden . . . det var da mærkeligt . . . maa De afbryde . . . nej, det maa De aldeles ikke, Frøken Petersen, hvad . . . er Frøken Petersen gaaet til Middag, naa, ja det er ogsaa ligemeget, jeg vil bare bede Dem . . . Hallo! . . . Hallo! er de der . . . Nej, det er dog for galt, hun afbryder lige i Næsen paa mig! (Synker pustende og harmdirrende ned i en Stol).

Købmanden (kommer ind): Hvad, har Fruen ikke faaet den Forbindelse endnu?

Damen: Nej, vil De tænke Dem! Jeg ved ikke, hvad De føler! Nu har jeg ringet over Hundrede Gange til min gode Veninde, Fru Spreckelsen, hun har 25 . . 08, men det er ikke muligt, at faa et fornuftigt Ord indført, baade Centralen, Frøken Petersen og 25 . . 08, de er lige gale allesammen.

Købmanden: Er Fruen nu ogsaa sikker paa, at det er det rigtige Nummer, De har forlangt.

Damen: Om det er det rigtige Nummer! Nej, hør nu, Hr. Købmand, nu maa De skam ikke gaa hen og blive pudsigt. Om det er det rigtige Nummer, ha, ha, ha! ja undskyld, men jeg maa le; skulde jeg ikke kende min bedste Venindes Nummer? Jeg har jo . . . Ja, værsgod! se De bare efter i Telefonbogen, saa skal De nok blive overbevist! Jeg farer ikke med løs Snak, det ved Gud jeg ikke gør, og ingen skal sige mig paa at, . . . De maa jo vel erindre, at det er ikke første Gang, at jeg holder en Telefon i min Haand, og

min Mand har oven i Købet, allerede for over et Par Aar siden, talt om, at han vilde anskaffe sig en Telefon, men . . .

Købmanden (som har set i Telefonhaandbogen): Spreckelsen, Direktør, Vester 25 . . 08.

Damen: Ja, der kan De se, jeg havde Ret. 25 . . 08, det er jo det, jeg

Købmanden: Jamen, det er Vester 25 . . 08.

Damen: Er det Vester 25 . . 08 Ja, ved Gud! nu De siger det, det er det jo ogsaa, det er Vester 25 . . 08, saa skal De se, det er derfor, at jeg ikke har kunnet . . . Men det maa jeg rigtignok sige, og det tror jeg ogsaa, at De vil indrømme mig, at det er en utilgivelig Mangel paa Kondoite fra Frøken Petersens Side paa Centralen; nu har hun siddet og hørt paa, at jeg Ja, det har De ved Gud ogsaa Ret i, der er Vester 25 . . 08. Tillader De saa, at jeg prøver en Gang til. Hallo! . . . Er det Frøken P. . . . naa, det er sandt, Frøken Petersen er jo gaaet til Middag. Naa det er der jo ikke noget at sige til, for uden Mad og Drikke hvadbehager ja, ja det er Centralen, ja det forstaar jeg godt. Hør, Frøken! Ja, undskyld, jeg kender jo ikke Deres ærede Navn, men vil De ikke nok være saa sød at give mig Vester 25 . . 08, men endelig Vester, glem ikke det. . . . Naa, kommer Vester . . . Tak, tusind Tak! . . . Hallo! . . . Hallo! er det Vester? Hør, Frøken! jeg vilde saa forfærdelig gerne have 25 . . 08 ja 25 . . 08, jo, men endelig Vester. Tak! det er meget elskværdigt af Dem Hallo! . . . Hal! . . . Naa endelig! Goddag, søde Aurelie! Ja, du kan rigtignok tro, at jeg har gennemgaaet en forfærdelig Skærsild for at faa fat i dig. Tænk dig! først saa naa, men det vil jeg hellere fortælle dig mundtlig. Hør, kære du! Jeg vilde bare spørge dig, om du hvadfornoget? er det ikke Fruen? naa, det er Husassistenten, jamen Herregud! det kunde De jo have sagt straks, i Stedet for at lade

mig staa her og snakke. Er Deres Frue ikke hjemme . . . i Kirke . . . paa denne Tid af Dagen? I hvad for en Kirke . . . Holmens . . . En svensk Greve, som har Bryllup . . . jamen, det er jo først Klokken syv i Aften . . . rejse til Sverrig Klokken syv . . . Er Brylluppet Klokken tre? og nu er den halvfire! Ih, du Alstyrendel! (Lægger Røret fra sig og styrter hovedkuls ud ad Døren).

Købmanden kommer og faar lige Tid til at raabe efter hende: Farvel, Frue! Tak for i Dag! og kom snart igen!

Karl Johan Olsen.

Af Helge Linck.

Tegninger af Axel Thiess.

DET ringede paa min Dør, og da jeg gik ud og lukkede op, stod der udenfor en lille Mand med et kuglerundt Ansigt, et ikke særlig velplejet Overskæg og en let blaanende Næse. Han var klædt i en Diplomat, der befandt sig i Glansperioden, saa stærkt skinnede den, og paa Fødderne havde han altfor store, fladslidte Støvler.

Nu saa han paa mig med et Par sorte, spillende Øjne, idet han blottede sit skaldede Hoved og smilede forbindtligt.

— Ondskyld jeg siger det, sagde han, men det er maaske Herren, jeg har den Ære at staa personlig overfor?

Da jeg nikkede, vedblev han:

— Saa kunde jeg maaske faa Lov at tale blot to Ord med Dem . . . altsaa under fire Øjne?

— Det kan De godt, svarede jeg, sig bare frem!

Han saá forbavset paa mig. Saa kiggede han op og ned ad Væggene og gjorde en Bevægelse med Haanden, som om han vilde hænge Hatten paa et indbildt Søm. Med andre Ord: han vilde bedes indenfor.

— Mit Navn er Karl Johan Olsen! sagde han pludselig. Jeg kommer ikke for at — hm — tigge,

men hvis jeg, som sagt, maatte tale bare to Ord med Herren, kunde De gøre mig en . . . hm . . . decideret stor Tjeneste.

Skønt der stod en ligefrem æventyrlig Dunst af Spiritus om ham, bad jeg ham indenfor, og lidt efter sad vi overfor hinanden i mit Arbejdsværelse.

Han tog straks fat, stadig smilende og affabelt.

— Ja Hr., begyndte han, ser De, jeg har altid syntes, det var saa nedværdigende af Folk, dette at gaa rundt fra Dør til Dør og be om Almisse. De forstaar, hva jeg mener? Det har jeg altid været en . . . hm . . . decideret Modstander af. Mit Princip er, at Folk skal arbejde.

— Det er et meget fornuftigt Princip, svarede jeg. Men har De noget imod at fortælle mig, hvad De vil tale med mig om?

Han slog ud med Hænderne og udbrød:

— Pardon Hr.! Til Sagen. Ved De, hvad det vil sige at have store og gode Ideer, naar man samtidig er en fattig Mand, der mangler Driftskapital? Jeg kan se det paa Dem, Hr., at De ikke ved det. Kender De Myg og kender De Fregner? To deciderede Landeplager, om jeg saa maa sige, *særlig* om Sommeren. Dog, lad mig hellere begynde med Begyndelsen. Jeg er Skomagersvend af Profession. Skomagersvend, ikke Mester. Jeg hører ikke til den . . . hm . . . Kattegeri, der gør sig sæl til mere, end man er. Det er atten Aar siden, jeg sidst forsaalede et Par Støvler.

Han saá triumferende paa mig.

— Atten Aar, Hr. Det er en lang Tid!

Jeg kunde ikke andet end indrømme det. Men jeg tillod mig en spagfærdig Bemærkning om, *hvorfor* han ikke havde forsaalet senere.

— For der er saamænd Støvler nok, sagde jeg, der trænger til at blive forsaalede, Hr. . . . Hr.?

— *Olsen!* Karl Johan Olsen. Ja det skal Guderne vide, der er. Men ser De, Hr., naar man i saa lang

Tid har været fra Faget, saa glemmer man det. Alt her i Verden beror paa Øvelse.

— Men hvorfor er De da ikke blevet i Øvelsen, Hr. Olsen? spurgte jeg den besynderlige Vagabond.

Saa fik jeg et interessant og fantasifuldt Afsnit at hans Livshistorie.

— Ser De, Hr., jeg er en Mand, der er forfulgt af Uheld. Ved De, hvad Mennesker altid forlanger,

naar man søger Plads? *Anbefalinger*. Anbefalinger fra Ens sidste Plads. Som De maaske erindrer, sagde jeg for lidt siden, at min Mester døde for atten Aar siden. Han døde *pludseligt*, og dér stod jeg uden Anbefaling. Kalder De ikke det for Uheld? *Jeg* kalder det for et decideret Uheld. Naa, ligge mig til at dø, synes jeg ikke, jeg hade Lyst til. *Jeg spaserede* i nogen Tid, og saa lykkedes det mig virkelig efter et halvt Aars Forløb at faa Plads paa en Skotøjsfabrik. Det var lidt før Jul. Aarstallet ka være det samme. Saa ved Nytaaar staar jeg tilfældig uden for Chefens Kontor, d. v. s. ikke tilfældig, for jeg ska ind og ha min Løn. En Arbejdskammerat kommer ud. Hør, siger han til mig og de andre, det var saagu da pænt af Chefen, nu har jeg ikke været her paa Fabriken i mere end et Par Maaneder, og saa stikker han mig alligevel halvtreds Kroner i Nytaarsgratiale! Jeg blev jo noget forbauset over det, Hr., det ka De nok forstaa, men saa sae alle de andre, at det var ikke mere, end hva enhver fik. Det var saadden en Slags Kotyme, forstaaer De, og det var lige majet, om man saa hade været der fjorten Dage eller fem Aar: halvtreds Krus faldt der altid i Nytaarsgratiale! Det er en opløftende Chef, sae jeg, decideret! Og saa gik jeg ind for at hæve min Ugeløn, for det var nemlig min Tur. Chefen det var en stor, tyk, skaldet Rad, men det har man jo over med ved Tanken om Gratialet. Han ligger atten Krus . . . De forstaaer Hr., det er det, hm, *vulgære* Udtryk for Kroner . . . altsaa han ligger atten Krus paa Bordet. Værsgo, Olsen! siger han. Mange Tak! siger jeg og putter Sylene i Lommen. Og saa blir jeg staaende og ser paa ham. Saadan spørgende, De forstaaer. Saa siger han: var der *ellers* noget? Tjaeh, siger jeg og klør mig i Nakken, *noget* var der jo, men . . . hm . . . Ja tal De bare frit ud til mig, Olsen, siger han saa, er der noget i Vejen, er De ikke tilfreds? Saa kilede jeg jo lige løs paa Sagen og sae, at jeg søns jo nok,

at naar alle de andre sku ha halvtreds Kroner i Gra-sijale, saa søns jeg jo nok, at det var onderlig, *jeg* ingenting sku ha. Jeg vilde blive betragtet som et sort Faar af *Kammeraterne* ossevidere ossevidere, hva man nu ka finde paa at sige til en Kapitalist og Storborger i den Situation. Men nu ska De høre, Hr., saa laa Chefen sig bagover i Stolen og grinte, saa han var lige ved at revne, og jeg troede, der nær var sket en Ulykke. Da han endelig kom til sig sæl igen, fortalte han mig, at det var Løgn med Nytaarsgratialet, mine *Kammerater* hade bare villet haft mig til Grin. Og der sto jeg mæ Haaret ned a Nakken.

Hr. Karl Johan Olsen tørrede Sveden af Panden og saá spørgende paa mig.

Saa fortsatte han:

— Se det var Uheld Nr. to, Hr. De grinte af mig hver Dag, saa jeg tilsidst ikke ku nære mig, og en skønne Dag vendte jeg den utaknemlige Fabrik Ryggen, rystede Støvet af mine Fødder og begyndte igen at spasere. Jeg *gjorde* hele Tyskland, men arbejdede ikke. Simpelt hen fordi der ikke *var* Arbejde. Saadden laa Landet den Gang — altsaa Tyskland. Saa gik Aarene. Jeg gled mere og mere over i det *civile* Liv, om jeg saa maa sige, jeg mener altsaa, jeg kom mere og mere bort fra Professionen. Indtil det en skønne Dag slog ned i mig, at det ku vist være fornuftig a gøre en lille Runde til Amerika. For ser De, Hr., derovre er det saadan, at dér ka man ta fat paa hva som helst, selv om man ikke har Begrev skaft om det, og alligevel tjene sig en Formue. Jeg opdagede snart, at ved Skomageriet var der ikke noget a gøre. Det er Elevatorerne derovre, der har ødelagt Skomageriet. Folk *gider* bogstavelig talt ikke gaa. Er de paa Gaden, tager de med en Sporvogn, ska de op i en Skyskraber, tar de med Elevator. Det er Elevatorerne, der har taget Øllet ud a Munden paa Skomagerne i Amerika. Decideret. Naa, jeg tog saa Plads

hos en Gartner. Men der var jeg kuns i een Dag. Jeg ska sige Dem, jeg har aldrig haft videre Forstand paa Havebrug og den Slags, og da jeg fik Ordre til at plukke en halv Snes Meloner, og jeg i den Anledning bad om den største Stige, sagde Gartneren til mig: hva vil De bruge den Stige til, Olsen? Ih, sagde jeg, ellers kan jeg jo ikke komme op i Melontræet! Jeg vidste saamænd ikke bedre, Hr., end at Meloner voksede paa Træer. Saa sagde Gartneren, at det var vist bedst, jeg overgik til en anden Stilling i Samfundet. Samme Dag blev jeg fyret *uden* Anbefaling. Det var mit tredie deciderede Uheld.

Karl Johan Olsen saá spørgende paa mig, som om han ventede et Par medlidende Ord; men jeg vilde ikke bryde Stemningen.

Han lo bittert.

— Saa fik jeg Plads paa en stor Maskinfabrik, sagde han. Der arbejdede vel saadan et cirkus Par Tusind Mand, og jeg blev heldigvis sat til noget Arbejde, som enhver nogenlunde begavet Abe kunde udføre. Og det var da heller ikke paa Grund af mit Arbejde, at jeg ogsaa blev fyret dér, næ nu ska De bare høre, Hr. Se ved Middagstid standsede med ét Slag al Maskineri i den store Hal, hvor jeg arbejdede. Nu har jeg altid, lige fra Vuggen, været en videbegærlig Natur, og en Middag, da nu al dette her var standset, sto jeg og kiggede lidt paa Mekanismerne; der var baade store og smaa Hjul og Haandtag og Skidt og Møg, kort sagt, en farlig indviklet Relighed. Jeg begynder saa at pille ved et lille Haandtag. I det samme begynder et lille Hjul over mit Hoved at rende rundt. Og straks efter begynder et endnu større Hjul at rende rundt. Jeg tænker: Død og Pine, den er gal, Karl Johan, og jeg piller igen ved Haandtaget, men da det ikke hjælper, tar jeg fat i et andet, og det gør Sagen mejet værre, for nu begynder et Kæmpehjul at løbe rundt; det hvæser og syder allevegne, hele Maskin-

hallen er i Oprør, og i min Bæven render jeg rundt og prøver forskellige Haandtag for at faa Maskinerne standset, men det gør bare Sagen værre, flere og flere Hjul sætter sig i Bevægelse, og saa kommer endelig Værkføreren og de andre Maskinister stejlede, og jeg blir skældt ud for Idiot og Mordbrænder og Kvajhode! Ja den Dag glemmer jeg aldrig, om jeg saa blev Hundred og tyve Aar. Værkføreren begyndte saa at eksaminere mig, men da jeg ikke hade mere Forstand paa Maskindele, end en gammel Hankat paa den højere Mattematik, saa ble jeg jo til vældig Grin. Hva har De været, før De ble *Maskinarbejder*? spurgte Værkføreren og grinede. Jeg ku jo lisaa godt gaa til Bekendelse, saa jeg sae, at jeg hade været Gartner. Naa, og før De blev Gartner, hva var De saa? spurgte han videre, nok saa frækt. Der var jeg sgu Skomager-svend! sae jeg. Og det vidste jeg var sandt. Men saa tog Fyren mig i Nakken og sae: saa bliv ved din Læst, din Skomagertud! Og saa ble jeg fyret igen. Det var fjerde store deciderede Uheld, min Herre!

Vi sad lidt og saa paa hinanden.

Jeg kunde stadig ikke lide at bryde Stemningen.

Karl Johan Olsen rejste sig og gik frem og tilbage i Stuen. Han gned sig i Hænderne og saá afvekslende op i Loftet og paa mig.

— Saa tog jeg hjem til gamle Danmark igen, Hr. Man har det dog, naar alt kommer til alt, bedst i det lille Danmark, saa ka man sige, *hva* man vil. Men faa noget at bestille . . . næh! *Det* er umuligt. Altsaa af det Arbejde *jeg* ønsker.

Pludselig lagde han sin Haand paa min Skulder og saá mig fast ind i Øjnene.

— Jeg talte til Dem før om Fregner og Myg, to Landeplager, særlig om Sommeren. Nu har De hørt en Del af min Livshistorie, og De ved, Hr., at jeg ikke er nogen . . . hm . . . Beller . . . i *den* Forstand. Jeg *ber* ikke om noget. Det vil sige altsaa, ja for at gaa

lige til Sagen, hvad vilde De sige om den Mand, der opfandt et godt Middel mod henholdsvis Fregner og Myg?

Han saå spændt paa mig, men afventede dog ikke mit Svar.

— De vilde sige, at han i Løbet af kort Tid vilde blive Millionær, ikke sandt? Og De har fuldstændig Ret, *hvis* altsaa Manden ikke tilfældigvis staar og mangler Driftskapital. For saa kommer han ingen Vegne. Se paa mig, Hr. Jeg har nemlig gjort de to glimrende Opfindelser, som fuldstændig vil gøre det af med Myg og Fregner. Midlerne hedder *Mygesia* og *Fregnolin*. Ka De ikke høre, at Pengene lifrem rasler i Luften, bare man siger disse to Navne? *Mygesia* og *Fregnolin*! *Fregnolin* og *Mygesia*!

Han stillede sig op i en teatralisk Stilling og slog ud med Haanden.

— Men hva nytter det altsammen, Hr., at man har geniale Ideer, og alene Navnene her er jo decideret genialske, hva nytter det, siger jeg, naar man staar og mangler Driftskapital? For at faa disse fortrinlige Midler ud i Handlen, maa jeg have nogle Tusind smaa, klare Flasker. Men vokser smaa, klare Flasker paa Træerne? Nej, min Herre, de *tilberedes* paa en Glasfabrik, og de koster Penge.

Der blev en lille Pause. Saa tilraadede jeg Hr. Karl Johan Olsen at gaa til en saadan Glasfabrik og udvikle Ideen for vedkommende Fabrikant; saa vilde denne sikkert nok hjælpe ham. Men Hr. Olsen var stædig; han paastod, at jeg kendte ikke Glasfabrikanter, det var Folk, der vilde have Penge, Penge, Penge. Næ det var netop Folk som *mig*, han havde Brug for.

— Som *mig*? udrød jeg forskrækket.

— Ja, jeg ber Dem kun om et godt Raad, Herre. Jeg sae Dem jo før, at jeg var ikke nogen almindelig . . . hm . . . Betler *saadan*, selvom . . .

— Selvom hva?

Hr. Olsen løftede paa Skuldrene og gjorde en Bevægelse med Hænderne, som om han vilde sige: selvom man naturligvis ikke siger lifrem Nej Tak, hvis nogen gir En en Skærv!

Vi stod lidt og så paa hinanden. Jeg plejer at give en lille Skærv ved Døren, men Hr. Karl Johan Olsen var jo ikke nogen almindelig Betler. Han var nærmest en fin Mand. I hvert Tilfælde en Mand, man ikke kunde byde en Femøre.

Derfor lagde jeg en Krone i hans fremstrakte Haand.

Han blev slet ikke fornærmet. Tværtimod, der gled et lille Smil over hans Ansigt, og han nærmede sig ret hurtigt Døren under mange Taksigelser. I Entreen trykkede han endnu engang min Haand.

— Farvel Hr., og Tusind Tak!

— Farvel, Hr. Olsen, og selv Tak. Køb nu ikke for mange Flasker for Pengene!

Han smilede underfundig.

— Jeg ska nok økonomisere, Hr., sagde han. Økonomi har altid lagt for mig. Decideret. Men — hm — Driftskapitalen er jo ikke saa stor — foreløbig. Saa hvis at, hvis at . . .

Han lo mig lige op i Ansigtet.

— Saa hvis at vi ved Lejlighed kunde *udvide* Aktiekapitalen, saa vilde den jo være fin! Men det kan vi tale om en anden Gang, Hr.

Jeg skal ikke nægte, jeg blev lidt forbavset over Fyrens Dristighed. Han bukkede dybt og forsvandt.

Men nu er jeg altsaa paa en Maade Meddirektør i Aktieselskabet »Mygesia & Fregnolin«.

Sprøjteprøven.

Af Carl Røgind.

Tegninger af Forfatteren.

ALLE vidste det i Lillekøbing — alle talte om det, Købmand Klausens Græs kom først — den hidentil saa højtstaaende Borgmester var slaaet — slaaet totalt af Marken — og det for en skaldet Græsplænes Skyld.

Historien havde en Forhistorie, og den var saaledes.

Borgmesterens Embedsholig og Købmand Klausens Gaard laa ved Siden af hinanden paa Byens Hovedstrøg, og der havde de ligget i mange Aar, begge to gamle ærværdige, det vil sige Borgmesterboligen ragede naturligvis, som det sig hør og bør, et Stokværk op over Købmandens — den vidste dog nok, at det var Byens øverste Embedsmand, der boede her, og saa havde man værsgod at se op til den.

Men hvad Købmandens Gaard ikke havde i Højden havde den til Gengæld i Drøjden — dens Façade var nemlig mindst tre Gange saa lang som Borgmesterhuset. Bag ved begge Ejendomme var der prægtige gamle Haver, men her havde Borgmesteren atter Overhaand, for hans det var Have altsammen, hvorimod meget af Pladsen i Købmandsgaarden optoges af Gaardsplads med Stalde og Tømmerplads.

Altsaa disse to Haver stødte op til hinanden adskilte ved en lang dejlig Ligusterhæk, og her var det, at det forfærdelige skete.

I hele sejsten Aar havde Borgmesteren og Købmanden været udmærket gode Naboer — bevares Købmanden var jo ogsaa Byens største Skatteyder og en dygtig, driftig Mand I Klubben spillede de L'hombre sammen, deres Fruer kom ogsaa meget jævnlige sammen — kort sagt der herskede et meget godt Naboskab mellem dem.

Over Ligusterhækken nede i Haven havde de to Herrer i Tidernes Løb faaet mangan god Passiar. Klausen var, hvad man kalder, en lun Bro'r.

I begge Haverne var der en stor Græsplæne, som efterhaanden var kommet til at se mindre pæne ud. Om Efteraaret blev de saa kulegravede og laa saadan hele Vinteren.

Allerede i Marts var det det dejligste Vejr, man kunde tænke sig.

Begge D'herrer Naboere spaserede en Dag Morgentur i deres Haver.

Borgmesteren, som forøvrigt hed Gregorius Svane, var en lille, sirlig, meget tynd Mand, det eneste store hos ham var hans Næse, hvorpaa der altid sad et Par Guldbriller. Han trippede med smaa raske Trin rundt i Haven, rygende paa en Cigar — mens Købmanden stor, bred og jovial at skue trampede rundt, bakkende paa en Merskumspibe.

»God Morgen Borgmester!« raabte Klausen.

»God Morgen — god Morgen min gode Klausen,« svarede Borgmesteren.

»Fint Vejr i Dag!«

»Ja — det har De sandelig Ret i — vi faar nok tidligt Foraar — derfor har jeg ogsaa tænkt, at jeg allerede i Dag vil lade Johan saa min Græsplæne,« sagde Borgmesteren.

Johan var Svanes Karl.

»Det ska' De skun'te,« svarede Købmanden. »Der kan komme megen Kulde endnu.«

»Maa jeg spørge, tager Frøet da Skade af at ligge i Jorden?«

»Aah nej — saa slem Frost faar vi vel ikke, men alligevel kan man lige saa godt vente en Maanedstid endnu,« belærede Hr. Klausen.

»Naar det ingen Skade tager, saa er det selvfølgelig rigtigst at gøre det saa tidligt som muligt, saa meget

før faar vi Plænen smuk — og De ved nok min gode Klausen, at jeg holder af at have mine Sager i Orden, hellere en Maaned for tidlig end en Time for sent, det er nu mit Valgsprog,« sagde Borgmesteren.

Ja saadan gik det til, at de to ellers saa gode Naboer stod og snakkede saa længe sammen om dette, at de tilsidst var ved at blive helt uenige. —

Resultatet blev imidlertid, at hver stædigt holdt paa sit, og da Borgmesteren den Morgen kom op, kaldte han paa Johan og gav ham Ordre til straks, øjeblikkelig at tilsaa Plænen.

Dette saa Købmanden og kunde naturligvis ikke dy sig for om Aftenen i Klubben at komme med Hentydninger hertil, saa at Borgmesteren blev hidsig og bad Klausen passe sig selv og sin Plæne.

Den første Tid efter blev Vejret usædvanligt slet og koldt, og først midt i April tilsaaede Købmanden sin Plæne.

Men nu skete det forfærdelige. For allerede en tre Ugers Tid efter var Købmandens Plæne grøn over det hele, hvorimod Borgmesterens ikke havde en eneste Spire.

Hr. Svane svarede næppe paa Købmandens joviale »God Morgen«, han trippede lige forbi Ligusterhækken hen til sin Plæne og stirrede rasende paa den — nøgen og bar laa den der.

Den fjerde Maj viste de første Spirer sig — Borgmesteren fattede atter Haab — men nej, ogsaa dette blev skuffet, der kom ikke mere end nogle enkelte Græsstraa hist og her — Slaget var uigenkaldeligt tabt. Borgmesteren var edderspændt. Det var ogsaa for galt, at det viste sig, at det var ham, der havde Uret — ham Byens højeste Øvrighed, hvis Visdom og Forstand alle hidtil havde set op til.

Hvor kunde han blive rasende, naar han hørte Folk, der sejlede forbi ude paa Aaen, komme med Hentydninger til de to Plæner.

Hans, hvis graabrune Nøgenhed fremhævedes af de enkelte Totter Græs, og saa hans Nabos, som straaledede i et Væld af saftigt Grønt.

Ikke alene af sin Kone maatte han høre: Det var nu ogsaa for tidligt lille Svane, at Du saaede den Plæne. — Nej ogsaa i Klubben, ude i Byen — kort sagt alle Vegne — det troede han i hvert Tilfælde —

den mest uskyldige Bemærkning om noget ganske andet, kunde han finde paa at udlægge som en Finte til den ulyksalige Plæne.

Saa skete det imidlertid, at Købmandens Søn, en smuk treogtyveaarig ung Mand ved Navn Hans, kom hjem fra et toaarigt Uddannelsesophold i Udlandet.

Hans havde altid været Borgmesterens eneste Datter Toves bedste Legekammerat. Som Børn legede de sammen, og som Voksne dansede de sammen — og Enden blev, at de forlovede sig — naturligvis hemmeligt. Først, naar Hans havde været paa den føromtalte Udenlandsrejse, vilde de tale til deres respektive Forældre om Sagen, som de forøvrigt ikke kunde tænke dem, at der kunde være noget til Hinder for — Familierne var jo altid komne godt ud af det med hinanden.

Hans kom hjem i Slutningen af August.

Allerede samme Aften mødtes de to elskende, som saa ofte før, nede ved Ligusterhækken, i hvilken de havde et dejligt Smuthul.

De talte sammen om meget og blandt andet, oplyste Frk. Tove om Sagernes Stilling med Hensyn til Plænerne og mente ikke, at de turde gaa aabenlyst til Værks endnu.

Hans lo af det hele og kaldte det noget Sludder, som da virkelig ikke kunde komme til at staa deres Lykke i Vejen, men lovede at vente otte Dage.

Hver Aften mødtes de og nød deres unge Lykke, indtil de den femte Aften blev overraskede af Borgmesteren.

Han blev rasende — skældte og smældte og raabte op — saa højt, at Købmanden, hans Kone og to gode Venner, som var i Besøg hos Klausens, blev hidkaldte.

Klausen var straks klar over Situationen, han havde allerede længe mærket, hvorledes det stod til

med de unge Mennesker, og forsøgte nu at berolige den oprørte Borgmester.

»Herre Gud, Hr. Borgmester,« sluttede han med. »Det er da ikke Deres Mening, at vi alle Dage skal være Uvenner for de skaldede Plæners Skyld. Kom nu her ind til os i Lysthuset og lad os drikke de nyforlovedes Skaal.«

Men netop Plænerne skulde Hr. Klausen ikke have berørt. Det virkede paa Borgmesteren, som Olie paa Ild. Ligbleg af Raseri skreg han:

»Aldrig! — aldrig! lige saa lidt som jeg nogensinde i mit Liv vil sætte mine Fødder i Deres Have, lige saa lidt skal min Datter komme til at tilhøre Deres Hr. Søn — Adjø!«

Og med Stormskridt slæbte Borgmesteren af med Datteren, op i Huset og ind i Dagligstuen til den intetanende Borgmesterfrue og her fik den stakkels unge Pige læst og paaskrevet.

Han vilde ikke paa nogen som helst Maade finde sig i nogen som helst Maskepi med denne Købmandsnude, allermindst i Familie — Gud Fader bevar os vel, det manglede bare. Denne Fyr — som havde haanet og hoveret over ham — aldrig — ikke Tale om — Basta!

Fruen og Datteren kendte slet ikke den ellers saa gode Mand — selv om han nok til Tider kunde være hidsig — men de fandt det klogest for Øjeblikket at holde ren Bøtte og se Tiden an.

Frk. Tove fik dekretet otte Dages Stuearrest.
De unge vare naturligvis ulykkelige.

Saa oprandt en stor Dag i Lillekøbing.

Byen havde i de senere Aar udviklet sig en Del, navnlig ude i den østre Del var der blevet bygget ikke saa faa nye Huse, hvoraf flere var paa tre Etager —

ja endogsaa to med næsten fire, for der var Kvistetage paa. — Og det saa ud til, at der vilde blive bygget endnu mere i Udkanterne.

Under disse Forhold tog det velvise Byraad under Overvejelse at følge med Tidens Udvikling og anskaffe sig en kraftigere Brandsprøjte, end den man hidtil havde nøjedes med.

Efter store Forhandlinger i Byraadet blev det vedtaget, og Sprøjten blev anskaffet.

Chefen for Brandkorpset, Hr. Brandkaptajn, Tømmermester Poulsen havde endnu aldrig haft Held til at vise sine Bysbørn, hvad han duede til under en større Ildebrand — de mindre Ildsvaader, der i hans Regeringstid havde hjemsøgt Lillekøbing, havde han, hans to Officerer og otte Brandsvende klaret med Bravour — men hans Ærgærrighed higede efter noget større.

Derfor fik han i Byraadet, som han selv var Medlem af, sat igennem, at den nye Sprøjte skulde indvies med en større Afsløringshøjtidelighed og Sprøjteprøve paa Torvet.

Søndag den tiende September Kl. fire Eftermiddag skulde det være.

Hele Lillekøbing var der og endda en hel Del Landboere, som tog den Søndagsfornøjelse med.

Det var et dejligt Vejr, Solen skinnede fra en høj blaa Himmel — Vaabenbrødrene og det borgelige Skydeselskab var mødt op under Fanerne.

Brandkaptajn Poulsen og hans to Officerer i nye funkende Uniformer med Hjælme paa Hovederne — ja Chefen havde endog anskaffet sig en Dolk, som han martialske knyttede den venstre Haand om.

De menige Brandsvende iførte gult Olietøj og Sydvest tog sig ogsaa storartet godt ud.

Musikken spillede op. Alle Vinduerne paa Torvet og de tilstødende Gader var fuldt besatte af Tilskuere.

Spændingen var stor, man diskuterede ivrigt, hvor højt den nye Sprøjtes Straale mon kunde gaa.

Op ad Købmand Klausens Plankeværk var der rejst en Talerstol.

Alle de mødepligtige under en Brand var der ogsaa, kendelige ved et stort Messingskilt, som de bar paa Brystet i en Snor.

Brandkaptajnens Kammandoraab lød — bragende sloges de to Porte til Sprøjtehuset op og buldrende rullede den nye Sprøjte ud paa Torvets toppede Brosten.

Næ—h dog hvor den straaledede med sin røde Maling og blanke Messingdele.

Nu kom de store Pumpekar, som fyldtes i en Haandevending, nogle mente endogsaa paa mindre end en halv Time — takket være Hr. Poulsens briljante Overledelse af at dirigere de fulde Spande fra de tilstødende Gaarde gennem de assisterendes over hundrede Menneskehænder op i det store Kar.

Borgmesteren — for han skulde naturligvis holde Talen — besteg Talerstolen. Denne var betydelig højere end Plankeværket, saa Hr. Svane kunde ikke lade være med at kaste et Blik ind i Købmandens Have. — Hm! selv paa denne Højtidsdag skulde han ikke forskaanes for at se den forhadte Plæne. Naa — Borgmesteren bed det i sig og sendte en Hilsen rundt til Mængden og een speciel over til sine Dagligstuevinduer, hvor Fruen, Datteren og flere andre Damer havde taget Plads.

Ja — Talen springer vi over, for den har intet med vor Historie at gøre — den sidste Del kunde man daarligt høre, for nu havde otte kraftige Mænd taget fat paa at traktere Pumpen — Bum! — Bum! — Bum! — lød det taktfast.

Den store Brandsvend — stærke Jørgen — stod som Straalemester parat med Slangens Rør og presede af alle Kræfter løs med Haanden, tykkere og

tykkere svulmede Slangen — et Signal fra Kaptajnen og knaldende og futtende steg en mægtig Vandstraale højt op mod Himlen.

Men Du store — hvad var det? Der gik som et elektrisk Stød gennem Borgmesteren, han fægtede rundt i Luften med begge Arme, hvorpaa han som et

Lyn røg ud over Talerstolens lave Rækværk, slog en Kolbøtte og forsvandt bag Købmandens Plankeværk.

Det hele skete i et Nu.

En isnende Rædsel greb alle — ikke en Lyd hørtes — men da Hr. Borgmesteren lig et Meteor var forsvundet bag Plankeværket, brød det løs.

Det var rædsomt — det var frygteligt — hvorledes kunde det dog være gaaet til — ja stærke Jørgen maatte jo et Øjeblik have mistet Herredømmet over Slangen, og saa havde Straalen grebet Borgmesterens lille spinkle Skikkelse og slynget ham ned ad Talerstolen.

Man vrælede og skreg, flere Kvinder besvimede — Mængden væltede over mod Købmandens Port, men den var solid og lukket af paa Grund af Søndagen.

Fru Borgmesterinden udstødte et hvinende Skrig, da hun saa sin elskede Mand forsvinde.

Den stakkels Borgmester, hvorledes var det gaaet ham — aah jo! han slap mærkværdigvis meget godt fra sin Luftfart.

Købmand Klausen med Familie havde fra deres Vinduer overværet Højtideligheden paa Torvet og set Borgmesterens bratte Afslutningsbevægelse. Retningen, han tog, var imidlertid skjult for dem, men Instinktet og Menneskemængdens Stirren over mod Købmandsgaarden sagde dem, at det nok var paa dens Ene-mærker, Borgmesteren havde nedladt sig. — Altsaa stormede man ud i Haven og ganske rigtig, der paa den store Græsplæne i en Høstak saa de Borgmesterens Ryg og Ben stikke op.

Hurtig var gamle og unge Klausen henne hos ham og fik ham halet op paa ret Køl.

Hr. Svane var højrrød i Hovedet — hostede, spyttede og spruttede og saa sig aldeles forvirret omkring. Forsigtig prøvede han at strække Arme og Ben, han følte paa Ryggen, paa Siderne — nej det lod virkelig til, at han var sluppet helskindet fra det — takket være Høstakken.

Ja det var et Held, at Købmanden netop havde ladet sin Græsplæne slaa for et Par Dage siden.

»Gregorius, Du lever!« lød i det samme en Kvinde-røst og ind gennem Smuthullet i Ligusterhækken

stormede Fru Borgmesterinden og Frk. Tove og omfavnede den genfundne Mand og Fader.

Pludselig hørte man en hjærtelig Latter fra Klausen senior.

Forbavset og halvvejs indignerede saa hele Selskabet paa ham.

»Ha! Ha! Borgmester, nu maa De skam gi' Dem,« busede det ud af Købmanden.

»Hvad mener De, Højtærede?« svarede Hr. Svane uforstaaende.

»Jo ser De,« sagde Klausen. »De husker nok, hvad De sagde forleden Aften. At lige saa lidt som De nogensinde i Deres Liv vilde sætte Deres Ben i min Have, lige saa lidt skulde min Søn og Deres Datter faa hinanden — men nu har — ha! ha! De Pinedød sat baade Benene og Bagdelen og det hele herinde og det med Eftertryk — se saa synes jeg, at de unge ogsaa skulde —!«

»Hm! hm! — Tja—a det lader virkelig til, at Omstændighedernes Magt har tvunget mig ind i et Forhold som — som — naa ja Købmand Klausen, lad os saa være gode Venner igen,« svarede Borgmesteren og rakte Købmanden Haanden, idet han samtidig sendte et Blik til sin Redningsmand — Høstakken — maaske det netop var den, der fik Borgmesteren til at blive forsonlig.

Lidt efter viste Hr. Svane sig atter oppe paa Talerstolen, og da han var fornuftig nok til at tage det fra den gemytlige Side og udtale, at den nye Sprøjte virkelig med Glans havde vist sig at svare til Forventningerne, man stillede til den, som en overordentlig kraftig Sprøjte, saa endte Festen i Fryd og Glæde med dundrende Hurraraab for Borgmesteren, Sprøjten, Brandkaptajnen, Byraadet o. s. v. — og om Aftenen var der et meget fornøjeligt Deklarationsgilde i Borgmesterens Have.

Tante Jacobines Nyrestykke.

En humoristisk Julenovellette af *Elith Reumert*.

Tegninger af *Th. Iversen*.

DET er min Ven, Forfatteren Julius Stenbuk, som har fortalt mig efterfølgende Historie — eller maaske rettere *to* Historier, der imidlertid høre saa nøje sammen, at det var Synd at skille dem ad, da den ene fører umiddelbart over i den anden.

Vi havde faaet Toddyen paa Bordet — denne nationale Drik, der desværre, som saa megen anden gammeldags Gemytlighed, er ved at gaa af Mode! — de lange Piber var tændt, og vi sad hyggeligt sammen paa min Hybel ved Østervold.

Vi var kommen til at snakke om Venskab og Kærlighed, Slægtskaber og Familieskaber. Og saa udbrød Julius pludseligt:

A propos Familieskaber, — kender Du Begrebet Familiesammenkomst? — Ja — jeg mener ikke det at komme sammen med en snevrere Kreds af sin elskede Familie, — nej, jeg mener Familiesammenkomst i udvidet Betydning, at blive trommet sammen fra Øst og Vest og Syd og Nord ikke blot med Brødre og Søstre, baade gifte og ugifte, Onkler og Tanter, Bedsteforældre og Svigerinder, Kusiner og Fættre i andet og tredje Led, — en uoverskuelig Bataillon af alle de Mennesker, der paa en eller anden tænkelig — eller utænkelig — Maade kan henregnes til Ens Slægt, en uens-

artet Bunke af Individier, hvoraf Du ser de fleste for første og rimeligvis ogsaa sidste Gang i Dit Liv, og om hvis Existens Du hidtil ikke har havt ringeste Anelse, — Mennesker der er Dig saa ligegyldige som en hvilkensomhelst endnu ufødt Kineser eller Kaukasier, og med hvem Du ikke har andet paaviseligt Berøringspunkt, end at de maaske er forlovede med en af Dine Halvkusiners afdøde Svogers Enkes Steddatter, en Forlovelse som ovenikøbet rimeligvis vil blive hævet før Jul? Nej, jeg kan se paa Dig, at Du ikke kender Begrebet Familiesammenkomst, — nu skal jeg klare det for Dig.

Du kender min Søster Franciska. Hun er en rar Pige, og jeg holder forfærdelig meget af hende. Men hun er endel exalteret og har sommetider Paafund, der kan være noget trættende. Hun er et varmtfølende Gemyt, og hun har en saa udviklet Familiefølelse, at den grænser stærkt til Sygelighed. Saa havde hun da nu sidste Foraar faaet den fixe Ide at ville samle alle dem, der med en Tønde Ærter kunde udregne deres Familieskab med Slægten Stenbuk, til en Familiesammenkomst i København.

Franciska er tillige en overordentlig energisk Natur, og hun skyede ingen Anstrengelse for at sætte den store Plan iværk. Fader og Moder har altid været svage overfor hendes forskellige Extravagancer og siger som Regel Ja og Amen til hvad hun hitter paa. Ligesaa i dette Tilfælde.

Franciska tog altsaa fat og lod trykke Cirkulærer i Hundredevis med Indbydelser til den vidtforgrenede Familie; paa en underfundig Maade fik hun opsporet selv de vanskeligste Adresser, ja, hun fik, Gud hjælpe mig, endogsaa fat i nogle fjerne Familieforbindelser i Lippe-DeTMold, — til alle disse Ulykkelige sendte hun Cirkulæret, hvori hun forfægtede, hvor yndigt det kunde være, om det Blodets Baand, der bandt alle disse intetanende Væsner sammen, kunde knyttes

endnu fastere ved et Møde i Fællesskab og Kærlighed. Mødet var i Cirkulæret berammet til den 5. Maj i Nimbs Selskabslokaler, og hun forventede, at ikke én vilde undslaa sig for at komme. Det vilde blive en Begivenhed, som aldrig glemtes, — et Exempel til Efterfølgelse for andre Slægter!

Franciskas djævelske Paafund lykkedes kun altfor godt. Ideen syntes at slaa an.

I min ubegribelige Godmodighed havde jeg været hende behjælpelig med Arrangementet, havde bestilt Lokale, bestemt Spiseseddelen og skrevet en Sang til Lejligheden.

Saa oprandt den 5. Maj.

Vi var akkurat 287 Individuer, der hin uforglemmelige Dag gav Møde hos Nimb. Jeg har aldrig vidst, at jeg havde saa stor en Familie. Selv Lippe-Detmolderne havde trodset den lange Jernbanerejse.

Til en Begyndelse var vi Allesammen umaadelig generede af hverandres Selskab. Vi saa os med forvildede Blikke rundt omkring, tog Maal af hinanden, trykkede hinanden nervøst i Hænderne og smilede fjollet, sagde vore Navne og gloede uforstaaende videre og ønskede os hver især langt bort fra dette Møde, hvortil de fleste var gaaet med under Indflydelse af en Slags Hypnose.

Jeg gik rundt i Forsamlingen paa Rekognoscering. Til min Forbauselse fandt jeg mit eget Navn, Stenbuk, svagest repræsenteret. Jeg opdagede til mit Mishag, at jeg var i Familie med en Masse Individuer, der hed Sørensen og Rasmussen, endvidere med Folk, der kaldte sig Plumbæk, Schinkel, Brækkenberg, Rump og Schmidt-Phiseldæk og andre ligesaa respektstridige som ildelugtende Navne, og jeg var ikke langfra at tabe min Selvbeherskelse.

Naa — nu *var* man mødt, og for Franciskas Skyld vilde jeg prøve paa at holde gode Miner til slet Spil.

Men det trak rigtignok op til at blive en forfærdelig Fiasco.

Enkelte Grene af Familien lod til slet ikke at ville tø op. De stod og trykkede sig langs Væggene eller masede sig sammen i Krogene, utilnærmelige og sky, næsten menneskefjendske i hele deres Maade at være paa. Og det var jo ikke Meningen. Tvertimod havde det naturligvis været min Søster Franciskas stille Haab, at vi Allesammen paa Familieskabets Vegne strax var falden hverandre om Halsen.

Jeg haabede paa, at det vilde gaa bedre, naar vi kom tilbords. Mad og Drikke har jo altid havt en befriende Virkning paa den dyriske Side af vor Natur og, igennem den, en mærkelig Magt til at bøjse Hjerterne sammen.

Jeg, som havde bestemt Spiseseddelen, vidste nu desværre, at Beværtningen vilde blive ret spartansk. Adskillige af de Indbudte sad aabenbart smaat i det og havde stærkt insisteret paa, at Sammenkomsten ikke maatte koste mere end 5 Kroner. Og med 5 Kroner naar man som bekendt ikke langt i Nimbs Selskabslokaler.

Vi skulde kun beværtet med det nødtørftigste. Menuen lød paa Oxefilet med brunede Kartofler, der ikke kunde tænkes at være istand til at frembringe nogen overvældende Stemning, — endvidere koldt Bord med Øl og Snaps; som Dessert skulde der serveres Kransekage med et enkelt Glas Sherry, hvorpaa Festen skulde afsluttes med Kaffe, uden Likører, til Damerne, samt Sodavand og Cognac til Herrerne. Man havde Lov til at haabe, at Øllet og Snapsen vilde sætte Stemningen en Smule op; maaske der meldte sig et Par gode Talere; den Sang jeg havde skrevet, kunde vel ogsaa hjælpe lidt til.

Franciska gik omkring med et lidende og bekymret Udtryk. Det vilde virkelig gøre mig ondt, hvis hun skulde føle Skuffelsen altfor bittert.

Saa gik vi tilbords.

Franciska bød velkommen i Hof-Pilsner. Vi raabte et forskræmt Hurra, og saa kilede vi paa Oxefilet'en.

Der blev holdt et Par Taler. Først af en Hr. Toxsvær, der efter Franciskas Opfordring udbragte Familieskabets Skaal. Han talte om Blodets røde Baand, om Blodets varme Farve og om Blodet, der altid var tykkere end Vand, selvom det var nok saa tyndt. Det var i det Hele en meget blodig Tale, næsten ligesaa blodig som Oxefilet'en, der var upaaklagelig og langt mindre seig end saadanne officielle Oxefilet'er plejer at være.

Lidt efter rejste en Hr. Falkenberg sig op. Han havde Plads ligeoverfor mig og havde over Bordet med en uklædelig Paastaaelighed gjort gældende, at han var min Halvfætter, hvad jeg nødigt vilde anerkende.

Han holdt en humoristisk Tale, der var umaadelig kedelig, — og saa gik vi løs paa det Kolde.

Franciska var rød i Hovedet af Nervøsitet og rystede paa Haanden, hvergang hun drak Hof-Pilsner med en af sine 286 Slægtninge.

Jeg hørte hende give Opvarterne Ordre til at helde dygtigt med Snaps i Herrernes Glas, uagtet hun til daglig er en af Afholdssagens ivrigste Forkæmpere.

Jeg tror nok, at det med Snapsene hjalp lidt. Da Kransekagen kom paa Bordet, var der ialfald ved en enkelt Bordende en ret løftet Stemning, der væsenlig blev baaret oppe af en af mine Halvonkler, som jeg her saa for første Gang i mit Liv, og som jeg haaber aldrig at træffe igen. Han raabte op som en uvan Tyr og vilde bestandig omfavne sine to Sidedamer, der var stærkt nedringede, med kraftige Barne, men iøvrigt overordentlig hæslige.

Min Sang faldt ganske igennem. Den var holdt i en munter, satirisk Form, men blev aldeles ikke forstået; den blev afsunget i alle mulige Tonarter, og min erotiske Halvonkel brølede som et Taagehorn over alle de andre 286 Stemmer og var hele Tiden et Vers

forud i Texten. Du kan forestille Dig, hvad jeg i Egen-
skab af Forfatter maatte lide. Jeg kunde med roligt
Blod have kvalt denne Halvønkel, der, før Sammen-
komsten sluttede, virkelig havde opnaaet at drikke sig
saa fuld i Hof-Pilsner og Akvavitter, at han i en Fart

blev kørt hjem paa sit Hotel paa Franciskas og min
private Regning.

Naa — lad mig nu ikke trætte Dig ved altfor
meget at gaa i Detailler. Det Hele var en skrækkelig
Affære. Franciska, det fintfølende Væsen, var utrøste-
lig. Hun hulkede som et Barn og forsikrede mig, at
hun skammede sig over sin Familie. Det gjorde jeg
ogsaa.

Alligevel havde Aftenen for mig en kær Oplevelse. Det var Tante Jacobines Skyld, og om hende skal Du nu høre med det Samme.

Da Bordet var hævet, og Kaffen skulde drikkes, kom et ækelt, halvgammelt Fruentimmer hen til mig, tog mig under Armen og førte mig, halvt med Magt, hen i en Krog. Hun smidskede for mig og smilede smaanikkende til mig, mens hendes forlorne Tænder klappede i Munden. Det var meget modbydeligt, og jeg forstod ikke, hvad hun havde isinde.

Saa kom Forklaringen.

Fruentimmeret sagde, at hun var min Tante og hed Bunkeflod, og at hun, ligesom alle mine øvrige Tanter, som iaften var tilstede, var saa stolte af mig, fordi jeg var Forfatter og skrev saadan yndige Digte om Kærlighed og Kvinder. Her smidskede det gamle Asen særlig paatrængende, og Tænderne slog Tappenstreg.

Nu havde alle disse Tanter, fortalte hun, faaet den Tanke, at de saa gerne vilde hilse paa mig, og som en Slags Korporation havde de netop nu forsamlet sig i et af Sidekabinetterne, for at jeg kunde faa Lejlighed til at trykke hver enkelt af dem i Haanden.

Saa halede hun igen afsted med mig, og paa Halvvejen standsede hun og gav mig et Smækkys, hvad en af Opvarterne tilfældigvis saa og grinte af.

Jeg maa antage, at hun havde drukket for meget Hof-Pilsner. Det er den eneste Undskyldning, jeg kan finde for hendes ublufærdige Opførsel.

Lidt efter stod jeg i Sidekabinettet, hvor jeg saa mig omgivet af henved fem og tredive gamle Fruentimmer, der ustandselig skreg i Munden paa hverandre, at de var mine Tanter, mens de fra alle Sider sled i mig, omfavnede mig og vilde kysse mig. Saa underligt det lyder, er det dog sandt, at jeg neppe kendte en Fjerdedel af disse ukyske Væsner.

Kun en eneste af dem Alle holdt sig beskedent

tilbage. Med synligt Ubehag betragtede hun de Andres Ublufærdighed.

Det var min egen, kære Tante *Jacobine*. Hun stod kvindelig, som hun er, og køn, trods sine halvhundrede Aar, et godt Stykke fra hele den øvrige Flok og sendte

mig et undskyldende og forlegent Blik, som om hun vilde sige: »Ja, søde Julius, — ogsaa jeg er jo Din Tante, ovenikøbet Din *kødelige* Tante, Din Faders yngste Søster, — og jeg er bleven trukket herind meget imod min Vilje. Jeg vil ikke pløge Dig, min kære Dreng, paa Familieskabets Vegne, og jeg behøver det ikke, for jeg ved jo, at *mig* glemmer Du ikke. Vi har

kendt hinanden, fra Du var en ganske lille Krabat, og vi har altid været gode Venner.«

Da jeg langt om længe havde befriet mig for alle de andre Tanters modbydelige Paahæng, og Tante Jacobine og jeg endelig stod alene tilbage, gik jeg hen til hende, tog hende i mine Arme og sagde ganske stille til hende:

»Kære, gode Tante Jacobine! Du er den eneste af hele Klatten, som jeg vil vedkende mig, og som jeg er glad ved at have til Tante. Maa jeg invitere Dig ind paa et Glas fin Likør til Kaffen? Saa drikker vi To alene med hinanden, og saa vil jeg sige Dig Tak og atter Tak, fordi Du altid har været saa god imod mig, — næsten altfor god.«

Du maa nemlig vide, at jeg har været Tante Jacobines Kæledægge lige fra den Dag, da Storken kom sejlene gennem Luften med mit dyrebare Korpus.

Hun har, lige fra jeg kunde kravle, forkælet mig noget ganske forskrækkeligt. Naar jeg, som en treaars Knægt, var uvorn og skulde have Ris, bad hun for mig. Da jeg blev ældre og i Skolen var saa luddoven, at det næsten var en Fabel, roste hun mig for min Flid til hvem, der bare gad høre paa det. Naar jeg om Lørdagen skulde fremvise min Karakterbog, der altid var vrimplende fuld af mdl'er og Anmærkninger for Uskammethed mod Lærerne, og naar Fader stod parat med Spanskrøret, kom altid Tante Jacobine farende i det rette Øjeblik som en *dea ex machina* og lagde sig mellem Fader og mig, saa at jeg undgik Tampene. Ja, en enkelt Gang fik hun selv et ordentligt Rap af Spanskrøret. Aa, hun var elskelig, var hun! Lige fra min Fødsel har hun systematisk gjort Alt for at ødelægge min Mave med Bolscher og Chocolate. Og hvis jeg alligevel er blevet et nogenlunde ordentligt Menneske og har en god Mave, er det ikke hendes Skyld. Men hun mente det jo bare saa godt med mig.

Jeg følte med Skam, at jeg i de sidste Par Aar havde forsømt Tante Jacobine. Jeg var næsten helt holdt op med mine Besøg hos hende. Men jeg lovede nu mig selv dyrt og helligt, at jeg for Fremtiden mindst hver ottende Dag vilde kigge op til hende i Admiralgade Nr. 95, hvor hun har sin pæne, lille Lejlighed. Og jeg holdt Ord. —

Saa vidt *jeg* kan se, har Tante Jacobine kun en eneste Fejl. Og skal man have Fejl, kan man da ikke godt have mindre en én. Og den, Tante Jacobine har, er en Fejl, som altid er forenet med det varmeste Hjerte.

Hun kan blive saa ganske forfærdelig hidsig. Ofte over slet ingen Verdens Ting.

Naar Tante Jacobine bliver vred, snurrer hun rundt som en Top, der bliver pisket. Saa staar Kjolen som en Krinoline omkring hende, hendes Hængekrøller river sig løs, saa at alle Haarnaalene flyver af hende, og saa siger hun Ting, hun slet ikke mener.

Men hendes Hidsighed varer kun et Øjeblik, og bagefter er hun dobbelt sød. Saa beder hun pænt om Forladelse som et artig Barn, samler selv Haarnaalene op og sætter Krøllerne tilrette. Og det ender altid med Omfavnelser og angerfulde Taarer.

Hendes Hidsighed har tidt spillet hende fæle Puds. Men den har ogsaa befordret hendes højeste Lykke. Nu skal Du høre.

Man siger, som bekendt, at Ægteskaber stiftes i Himlen — ialfald siger Præsterne det. Og det lyder kønt og er naturligt ogsaa rigtigt.

Men jeg vil bare have Lov til at paastaa, at Ægteskaber *ogsaa* kan stiftes paa et Grundlag, der er mindre himmelsk.

Ja — det *er* virkelig sandt: Tante Jacobines Hidsighed og et Kalve-Nyrestykke blev Anledningen til, at hun indtraadte i den hellige Ægtestand.

Paa en af mine egentlige Visitter i Oktober Maaned

forrige Aar fandt jeg hende i det skrækkeligste Humør. Hun græd, og hendes Hængekrøller hang forpjuskede ned over hendes rare, røde Kinder.

»Hvad er der dog ivejen, Tante Jacobine?« sagde jeg. »Er der sket noget bedrøveligt?«

»Ja,« svarede det elskelige Menneske. »Det er rædsomt, hvad jeg har gjort, søde Julius. Det er ligefrem næsten en hel Skandale. Hvad skal jeg Ulykkelige gøre? Hvad maa han tænke om mig?«

»Hvad for en *han*?« spurgte jeg.

»Nej, søde Julius, — jeg maa hellere fortælle Dig hele Historien i ordentlig Sammenhæng. Hvis jeg da *kan* samle mig. For jeg er ganske ude af mig selv!«

Saa satte jeg mig ved Siden af hende i Sofaen, og saa fortalte Tante Jacobine mig, hvad der var hændet, mens hun af og til tørrede en Taare bort.

»Du kan tænke Dig, Julius, jeg vilde telefonere til min rare Slagter Christensen, som jeg nu har handlet hos i over tyve Aar. Han er billig, og saa har han disse velsignede Sparemærker, som Du ved man faar paa Kødet, naar man er i Forbrugsforeningen. Men nu har Christensen for nylig faaet en væmmelig Svend i sin Butik, en næsvis Personage, som jeg ikke kan fordrage. Han er vigtig og overlegen og taler i en Facon, som han mindst var Etatsraad, og saa er han jo dog kun en almindelig Slagtersvend, — og naar han giver mig mine Mærker, er det med en Mine som en Hertug, og jeg er da, ved Gud, i min lovlige Ret som enhver Anden.

Naa — jeg ringer altsaa for lidt siden op til Slagter Christensen, og saa bliver der svaret med en Stemme, som jeg mente var Svendens. Og jeg blev derfor strax noget irriteret.

»Jeg vilde gerne spørge,« sagde jeg saa i Telefonen, »om De har et godt Kalve-Nyrestykke idag. Men jeg vil nok ha' Slaget med til en Rullepølse.«

Og saa svarer Stemmen meget forbauset:

»Et Kalve-Nyrestykke?«

Saa blev jeg arrig, rigtig forfærdelig arrig, og saa raabte jeg:

»Ja, Herregud, Menneske! Forstaar De ikke Dansk? Kommer De nu igen med Deres uartige Manér lige-overfor en enlig Dame? Ja, det kan ikke nytte, De nu vil overdøve mig med Deres væmmelige Stemme her i Telefonen. Naar det gælder, kan De tro, at *jeg* ogsaa kan raabe op. De er en Tølper, og De kan hilse Hr. Christensen fra Frøken Jacobine Stenbuk, at hvis dette her gentager sig bare en eneste Gang til, saa køber jeg mit Kød hos Jensen om Hjørnet.«

Paa dette Tidspunkt begyndte Tante Jacobine at hulke. Jeg var selv lige ved at græde, saa ondt gjorde det mig at se hende saa bedrøvet. Lidt efter fortsatte hun:

»Nu skal Du høre det rædsomme, Julius. Da jeg et Øjeblik holdt op med at raabe i Telefonen for at trække Vejret, saa siger Stemmen i Telefonen: »Kære Frøken Stenbuk, — er det *Dem*? De har faaet et fejl Nummer i Telefonen.«

»Gud,« raaber jeg saa, »er det ikke Nr. 4944 hos Slagter Christensen?«

»Nej,« svarer saa Stemmen, saadan en rar Stemme, som jeg nok syntes, jeg kendte, »nej, det er det rigtig-nok ikke. De taler med Deres gamle Ven, Konferentsraad Holmbæk. De maa have taget fejl paa Telefoncentralen, — *mit* Nummer er 4949. Og *jeg* kan jo desværre ikke tjene Dem med Kalve-Nyrestykker, kære Frøken Stenbuk. Men De vilde ikke lade mig komme til Orde, da jeg vilde gøre Dem opmærksom paa Fejltagelsen. Hver Gang jeg vilde tale, raabte De mig over. De var rigtignok forfærdelig vred.«

»Gud!« sagde jeg sønderknust, »er det *Dem*, kære Konferentsraad Holmbæk?«

»Ja, vist er det mig, — men bryd Dem dog endelig ikke om den lille Fejltagelse!«

Tænk Dig, Julius, jeg havde taget min kære, gamle Ven Konferentsraad Holmbæk for Slagtersvenden hos Christensen! Og i min Forvirring satte jeg Høretragten op paa Apparatet og glemte at gøre ham min Undskyldning. Aa, Julius, jeg er saa ulykkelig, saa ulykkelig, — saa flov og saa skamfuld! Hvad maa Konferentsraaden tro om mig? Han kender mig jo slet ikke fra den Side.

»Herregud, Tante Jacobine,« sagde jeg, »er det saa forfærdeligt?«

»Ja, søde Julius — det er forfærdeligt. Det er meget mere end forfærdeligt! Ikke for alt i Verden vil jeg have, at Konferentsraaden skal tro om mig, at jeg er en simpel Rappenskralde!«

»Aa, Skidt,« sagde jeg, »naar det kommer til Stykket kan det jo være komplet ligegyldigt, hvad den Herre tænker om Dig.«

»Saadan maa Du ikke tale, Julius!« afbrød Tante Jacobine mig med en Alvor og i en Tone, som tydeligt nok røbede, at Sagen var af største Vigtighed, og at hun var lige ved at blive vred paa mig for mine formastelige Ord. Jeg forstod i samme Øjeblik, at der maatte ligge noget bag hendes Bekymring, noget, der ikke var mig bekendt, og som hun holdt skjult for mig.

»Du er da ikke vred paa mig, ligesom paa Slagtersvenden?« sagde jeg med Anger i Stemmen.

»Vist ikke nej, søde Julius, — Du taler bare om noget, Du ikke ved Besked om. Det maa være nok, naar jeg siger Dig, at jeg ikke for nogen Pris vil mis kendes af Konferentsraad Holmbæk. Men — hvad skal jeg arme Menneske gøre? Du maa give mig et Raad.«

»Ja, saa véd jeg skam ikke bedre, end at Du gør Konferentsraaden en Visit og tager Dit mest indtagende Væsen paa og er saa uimodstaaelig elskværdig, som kun Du i hele Verden kan være det. Saa maa Du fortælle ham Alt om den Slagtersvend, som er saa uartig

mod Dig. Og saa vil han saamænd godt kunne forstaa, at Du var saa vred i Telefonen.«

»Ja,« sagde hun resolut, »det vil jeg gøre. Og jeg vil gøre det *strax!*«

Der faldt pludselig en velgørende Ro over Tante Jacobines oprørte Sind. Hun gav mig stille et Kys paa Kinden og takkede mig for det gode Raad.

Se — her vil jeg nu indskyde Beretningen om Noget, hvorom jeg dengang var ganske uvidende, men som jeg kort Tid efter erfarede, og som giver fuld Forklaring paa Tante Jacobines dybe Bekymring.

Konferentsraad Holmbæk er — eller rettere var — en halvgammel Enkemand paa 57 Aar.

Han har to Gange friet til Tante Jacobine, — første Gang, da hun var en smuk Pige paa atten Aar, en rigtig nordisk Skønhed med gyldne Lokker og med en Rejsning som en født Prinsesse. Hun maatte sige Nej til Holmbæk, da hun nemlig var forlovet med en Løitnant i Marinen, der døde tre Aar efter, kort før de skulde have haft Bryllup. I Mellemtiden var saa Holmbæk bleven gift med en adelig Dame, en født Komtesse, med hvem han fik fem Dreng, der nu er voxne, gifte og hjemfarne eller ialfald forlovede.

Et Par Aar efter sin Kones Død, friede Holmbæk paany til Tante Jacobine. Men hun har vist været ængstelig for at skulle være Moder til de fem Børn, — nok er det, hun blev ved at være Pebermø. — —

Og nu kommer Slutningen paa Historien.

Hvorledes det gik med Tante Jacobines Visit hos Konferentsraaden, har jeg Stykke for Stykke faaet pillet ud af hende.

Hun havde *strax*, da jeg forlod hende hin Dag, klædt sig paa i sin fineste Puds. Hun tog sin nye Skindpels paa og den nye Hat med de ægte Strudsfjer, jeg forærede hende paa hendes sidste Fødselsdag.

Saa var hun gaaet ud i Amaliegade, hvor Holmbæk bor i en stor otte Værelses Lejlighed med en

gammel, gnaven Husholderske, to Tjenestepiger og en Tjener. Saa havde Tante Jacobine forklaret ham hele Sammenhængen, om Slagter Christensens væmmelige Svend, Kalve-Nyrestykket og hele Historien, og saa havde Konferentsraaden sagt med sit fineste Smil:

»Naa, kære Frøken Stenbuk, — De fandt altsaa, at min Stemme lignede Slagtersvendens?«

Ja — det *havde* Tante Jacobine virkelig fundet, saa ubehageligt det ogsaa var at skulle tilstaa det. Og saa havde hun til Slutning sagt:

»Ikke for Alt i Verden vilde jeg staa i Deres Øjne som en arrig Havgasse, kære Holmbæk!«

Og det var nok egentlig disse Ord, han havde mærket sig, og som havde bevirket, at han friede til Tante Jacobine for tredje og sidste Gang.

Det ene Ord havde taget det andet, og pludselig havde Konferentsraaden grebet begge hendes Hænder og kysset dem, og lidt efter havde han faaet saa megen Dristighed, at han ogsaa havde kysset hende paa Munden, og det vilde jo næsten sige akkurat det Samme som, at nu var Konferentsraad Holmbæk og Frøken Stenbuk et forlovet Par for Gud og Mennesker. Og en Maaned efter var de gift. Der var jo ikke Noget at vente paa. — — —

Nu er Tante Jacobine altsaa Konferentsraadinde, og det er jo noget meget fint. Hvis hun ikke er i første Rangklasse, er hun ialfald i anden. Men hun er bestandig den samme, søde Tante, lige ud ad Landevejen, lige saa mild og kærlig og rimeligvis ogsaa ligesaa hidsig som før. Men nu har hun Konferentsraaden ved Siden af sig, naar hun skal bede om Forladelse, og behøver ikke at tage Skindpels og Strudsfjer paa for at søge ham op. — —

Forleden var det Juleaften, og jeg var bedt til Juletræ hos min egen, kære Konferentsraadinde Jacobine.

Konferentsraadens fem Sønner var der allesammen

med deres Koner og Børn og Kærester. De elsker Tante Jacobine, som om hun var deres rigtige Moder. Og det finder jeg saa naturligt. For hvem kan modstaa hende! — —

Naa — sagde Julius, idet han drak sin Toddy ud — har jeg saa ikke Ret i, at Tante Jacobine blev gift paa et Nyrestykke?

Den drilagtige Dør.

Af *Gustav Hetsch*.

Tegning af *Carl Røgind*.

EN Dør maa være enten aaben eller lukket, siger Hr. Alfred de Musset. At han *gider* sige noget saa selvfølgelig! Det er jo den Slags, ethvert Barn i første Forberedelsesklasse forlængst er kommet paa det Rene med og vilde skamme sig for at ofre to Ord paa, end mindre da de otte, den berømte Franskmand bruger.

Men saadan er de Digtere! De skal altid lave et Nummer ud af al Ting, og de stoler paa, at vi andre, der er nøgterne, hæderlige Prosa-Naturer, vil være saa venlige at falde i forbauset Henrykkelse over alle de Banaliteter, de kan finde paa at servere os under Varemærket: Poesi.

Det er blot mærkeligt, at ingen af disse selvglade Digtere — med Tænkerpanden støttet mod Haanden, med et dybt Blik bag Lorgnetten eller med et flot Hovedkast og svulstig Røst — har proklameret for den betaget lyttende Menneskehed, at, naar en Dør, der er aaben, skal lukkes, saa maa den lukkes *i*, og naar en Dør, der er lukket, skal være aaben, saa maa den lukkes *op*, med andre Ord: at der kræves en vis *Bevægelse* af Døren, for at den kan komme fra den aabne til den lukkede Tilstand eller omvendt, med atter andre Ord: at den maa bringes til at *dreje sig paa sine Hængsler*.

Dette er for os Gennemsnits-Mennesker en saa selvfølgelig Ting, at ogsaa *den* kan forstaas af et 3 Aars Barn, og det maatte derfor være et kosteligt Fund for en Digter. Jeg mindes dog ikke, at Litteraturen indeholder nogen poetisk Anvendelse af dette Moment, men det kan jo være, det kommer. Digterslægten er som bekendt ikke endnu helt udryddet, og Æmnet har dog lige saa megen Alméngyldighed som f. Eks. Forelskelse, Moderkærlighed, Kampen for Pengene, ægte-skabelige Skærmydsler og Skilsmisser.

I et civiliseret Samfund som vort slipper ingen udenom dette Faktum; enhver Dør *maa* nødvendigvis dreje sig om sine Hængsler; herfra undtages ene Skydedøre, fordi de ikke har Hængsler. I deres naturlige Krænkelse herover gør de den størst mulige Modstand, naar man vil have dem skubbet frem eller tilbage. Men derom mere en anden Gang!

I Dag vil jeg fortælle om en af de *rigtige*, af Digteren besungne Døre paa Hængsler.

Den sidder i min Privatlejlighed imellem Forstuen og mit Arbejdsværelse. Ved Siden af dette ligger mit Soveværelse, hvor Sengen staar op ad den Væg, der adskiller Soveværelset fra Arbejdsværelset, og den befinder sig i umiddelbar Nærhed af Døren, med hvilken vi her beskæftiger os, og som er anbragt lige overfor Entrédøren, der fører fra Trappen ind til min Lejlighed.

Efter denne Beskrivelse vil enhver kunne orientere sig i den paagældende Del af min Lejlighed, hvilket ogsaa er nødvendigt for den fuldkomne Tilegnelse af det følgende. Læsernes Frygt for, at jeg skal fordybe mig i Enkeltheder, der ikke vedkommer Sagen, er alt-saa ganske ugrundet.

Den omtalte Dør havde længe irriteret mig ved det Spektakel, den gjorde, hver Gang der blev gaaet med den. Den peb og skreg paa sine Hængsler, saa det var en Gru. Det var begyndt ganske svagt, som en Slags Tand-Murren i Ørene. Efterhaanden blev det

stærkere: jeg følte dens Hvinen som en haandgribelig fysisk Smerte, der fik mig til at skære Ansigter, lukke Øjnene og bevæge Brynene. Man vil forstaa, at til saadanne ydre Kendetegn paa Forpinthed svarede en aandelig Medtægtethed, der var meget betydelig.

Jeg er aldrig bleven opereret, men jeg havde Fornemmelsen af, at saadan som dette maa det være, naar man uden Bedøvelse bliver flænset af en middelmaadig, men virkelysten og selvtillidsfuld Kirurg, der ikke længe har undt nogen Skærsliber sin Søgning.

Noget i den Retning var det, disse Lidelser, jeg udstod paa Grund af Dørens djævelske Piben og Knirken og Hvinen.

Det var galt om Dagen, naar jeg opholdt mig i Arbejdsværelset og enten skrev paa min nye Roman eller sov til Middag. Om det var værst i det første eller i det andet Tilfælde, er ikke let for mig [at afgøre. Jeg tror dog: i det *andet*, thi det er en langt mindre Glæde for mig at skrive end at sove; en Forstyrrelse i denne sidste Beskæftigelse synes mig derfor langt den sørgeligste. Under alle Omstændigheder var det højst generende, naar nogen gik med Døren til mit Værelse, og det skete hyppigt. Det er jo saa svært at faa Tjenestefolk dresseret til, naar der præsenteres Regninger, at svare, at man ikke er hjemme, uden i Forvejen at komme ind til En og spørge, om man er det.

Men værre endnu var det om Morgenens tidlig, naar jeg laa i min sødeste Søvn, og Pigen gik frem og tilbage for at gøre rent i mit Arbejdsværelse. Ingen, der ikke har talt det, véd, *hvor* mange Gange en Tjenestepige kan gaa med en Dør, naar det er hendes Herskab ubehageligt. Frem og tilbage, frem og tilbage, ind og ud. For Eks.: Ind efter en Kande, — ud med noget ganske andet, som det slet ikke var nødvendigt for hende at hente, og hvorover hun glemmer Kanden, som hun nødvendigvis skulde hente. Saa

ind igen efter den. Ud med den. Og saa videre og saa videre. . . .

Og hvor ofte overkommer hun under alt dette at lukke Døren rigtig i! Nej, hun lader den ganske rolig staa og smække frem og tilbage! Hvorved den altsaa kommer til at knirke og pibe uafbrudt, naar den er med Hængsler af *den* Slags. Man forstaar ikke, at Tjenestepigen selv kan holde ud at høre paa det. Man skulde tro, hun maatte blive vanvittig. Men der skal altsaa mere til. *Jeg* bliver det derimod. Mine Nerver er ikke saa stærke som Stuepigen Mathildes og min Husbestyrerinde Fru Lunderskovs. Mathilde larmer med Døren, saa det kan høres over hele Huset, men hun fortrækker ikke en Mine. Fru Lunderskov hører det hele Dagen igennem, uden at det gør ringeste Indtryk paa hende. Det er altsaa kun *mig*, det generer. Følgelig kan jeg ikke vente Medlidenhed eller Hensyn-tagen fra nogen af de to. Skal jeg befri mig for denne Lidelse og atter en Gang blive glød, maa jeg *selv* tage Affære og gøre det første Skridt til Ondets Afskaffelse.

Jeg siger ikke til Mathilde, at hun skal gaa sjældnere med den pibende Dør; thi en saadan Tale vilde være frugtesløs eller endog muligvis opmuntre hende til at gaa *hyppigere* med den. Frihedsfølelsen og Selvbestemmelsesretten er jo saa velsignet stærkt udviklet hos alle Samfundsklasser i vor Tid! — Jeg siger heller ikke til hende, at hun skal smøre Dørens Hængsler, saa de ikke hviner mere ved hver Drejning; thi jeg ved paa Forhaand, at hun ikke vilde gøre det, d. v. s. ikke *nægte* at gøre det, paa ingen Maade, — man er jo ikke saa dum at frembyde haandgribelige Klagepunkter, — men lade det glide sagte ud, fra Dag til Dag, love at huske og saa glemme det ganske stilfærdigt og tilfældigt. *Den Methode* kender jeg ogsaa altfor godt.

Nej, jeg siger til Mathilde, at hun maa være saa god at telefonere efter en Smed og bestille ham til at

komme snarest muligt og smøre Hængslerne. Mathilde synes at staa noget uforstaaende overfor Nødvendigheden og Nyttens af et saadant Skridt, — men vil dog godhedsfuldt foretage det. Hun skal nok telefonere — Dog ikke den første Dag; heller ikke den næste. Da jeg minder hende om det, lover hun at gøre det den tredje, men der kommer noget i Vejen. Saa vidt jeg nu husker, skulde hun til Forlovelsesgilde hos en Kusine.

Da saa Fru Lunderskov tilfældig hører, at Mathilde ikke endnu har udført en hende allerede 3 Dage i Forvejen given Ordre, bliver hun rasende og erklærer, at nu skal *hun* nok tage sig af den Dør, naar der endelig *skal* gøres noget ved den — det ved Gud, hun skal!

Næste Dag, da Mathilde erfarer, at nu vil Fru Lunderskov *selv* sørge for Smøringen, bliver hun aldeles hysterisk af Krænkelse over en saadan Tilside-sættelse: Havde *hun* noget Øjeblik nægtet at . . . Skulde *det* maaske sige saa meget som, at hun nægtede at gøre sit Arbejde . . .!

Vel at mærke: hendes Fornærmelse gik ikke ud over Fru Lunderskov, som dog faktisk var den, der af egen Drift havde tilbudt at afhjælpe Ondet. Nej, den gik skam ud over *mig*, der ikke et Sekund havde tænkt paa at sætte Mathilde fra Bestillingen og Fru Lunderskov i Virksomhed. Den Maade, hvorpaa Mathilde tog Situationen, forbausede mig dog ikke synderligt, da jeg kender lidt til Verden og Menneskene og ved, at jo større Hensynsfuldhed man viser sine Omgivelser, desto haardere straffer de En, og jo finere man tænker, desto grovere bliver man behandlet.

Derimod undrede det mig, at ogsaa Fru Lunderskov blev dødelig krænkede paa mig, saa snart jeg faldt i Unaade hos Tjenestepigen, og sluttede sig nær til denne, skønt hun hidtil bestandig havde holdt hende

nede i den størst mulige Afstand, hvad der selv i en demokratisk Tid som vor jo er det eneste naturlige.

Hvorfor Fru Lunderskov var saa forfærdelig vred paa mig, ved jeg ikke. Jeg har dog aldrig vist hende nogen som helst Venlighed eller Tjeneste. Jeg var mig saaledes ingen Brøde bevidst, men maa vel af Vanvare alligevel være kommen til at begaa en. Eller skulde det komme af, at de stakkels udbyttede tjenende Klassers Medlemmer altid, hvorledes Ret og Uret, Fornuft og Vaas end er fordelt imellem Parterne, — *altid* holder sammen imod deres nedrige Herskab? Faktum er, at Fru Lunderskov pludselig og resolut stillede sig ved Mathildes Side imod mig i Spørgsmaalet: Dørens Smøring, som hun tydelig nok fandt ganske idiotisk.

Imellem hende og mig udspandt der sig i den følgende Uge et daglig gentaget Replikskifte, saalydende:

»Fru Lunderskov, er der nu blevet telefoneret til Smeden om at sende en Mand herhen for at smøre det Hængsel?«

»Ja der er.«

»Hvad svarede Smeden?«

»Han skulde nok sende En.«

»Hvornaar?«

»Det véd jeg ikke.«

»Talte han ikke noget om det?«

»Nej.«

»Og De spurgte heller ikke?«

»Det var Mathilde, der talte med ham.«

»Naa, Mathilde! Jeg troede, det var Dem selv.«

»Nej, Mathilde havde jo faaet Besked paa det af Herren.«

»Jamen — javist — men . . . hun . . . jeg mener, det var dog *Dem*, der sidst tilbød at gøre det.«

Hun svarede ikke, men saa dybt fornærmet ud og gik ud af Stuen uden Motivering eller Paaskud. Døren *hylede*.

Smedens Sendebud kommer ikke, hvor længe jeg

saa venter. Døren er ved at faa mig til at gaa ud af mit gode Skind. Til sidst bliver jeg i min forpinte Tilstand saa utaalmodig, at jeg bryder med mit Princip: at Tjenestefolk er der for at gøre Gavn for deres høje Løn, og *selv* telefonerer til Smeden. Han har ingen Besked faaet om at komme hen til mig og tage sig af min Dør. Men maaske en af hans Folk har . . .

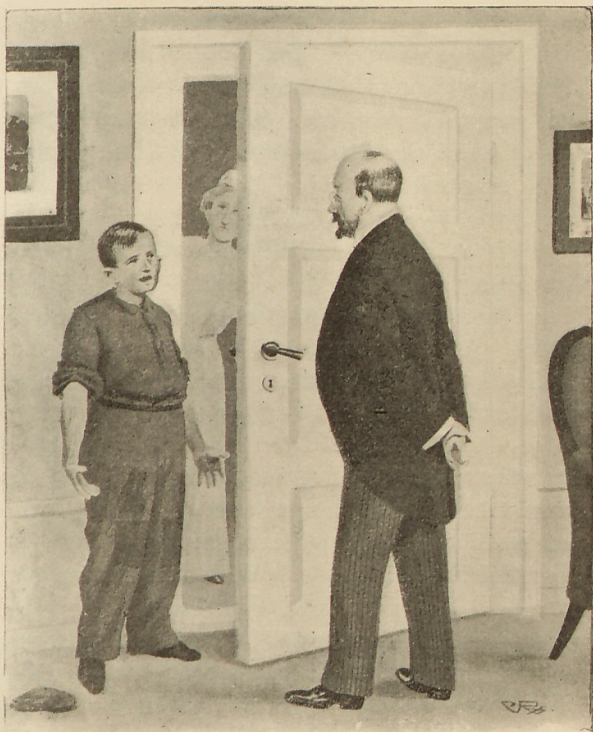
Imidlertid lover han at sende en Mand. Lover det højt og helligt. Manden skal være der endnu samme Eftermiddag! Han kommer *ikke*. Jeg telefonerer paa ny. Det beroede paa en Forglemmelse, svares der; men *nu* kommer han — ligesaa hurtig han bare kan!

Han kan dog aabenbart ikke videre hurtig, thi man ser ikke noget til ham *den* Dag. Heller ikke den næste. Døren hviner og brøler værre og værre. Jeg kan ikke mere være i min Lejlighed for den. Jeg tilbringer hele Dagen ude af Huset, sover om Natten paa Hotel, styrter mig ud i et vildt Restaurant- og Kaféliv, søger Selskab med gamle Ungdomsvenner, der har udviklet sig til Udhalere og Svirebrødre, og som jeg derfor forlængst havde »lagt af«; og jeg er selv godt paa Veje til at blive Alkoholist. Altsammen paa Grund af den ulyksalige Dør!

Et af de faa Øjeblikke, jeg er hjemme hos mig selv for at hente rent Linned, benytter jeg, da jeg selvfølgelig finder Tilstanden uforandret, til en ny Telefonering til Smeden. Han gør mange Undskyldninger, men Svenden havde misforstaaet Beskeden og smurt et Dørhængsel hos en anden Familie. Men nu kom han til *mig!* — Behøver jeg at sige, at han stadig *ikke* kom? Ny Opringning. Smedemesteren i den anden Ende af Telefonen, irriteret: Ja, han *havde* skam paa-talt det meget alvorligt, men man vidste jo nok, hvordan Svendene var nutildags . . . — Jo Tak! — Han *haabede* imidlertid . . . osv. osv.

Hans Haab gik denne Gang i Opfyldelse. Det vil

til evig Tid være mig en Gaade, hvorledes han fik det ført igennem; men der kom virkelig en Mand fra Smeden og tog sig af Døren. Nej — ikke en Mand, men en større Dreng. Jeg var tilfældigvis i det historiske Øjeblik hjemme og har altsaa personlig oplevet

hans Besøg. Denne større Dreng forekom mig som en Sjældenhed, en Seværdighed, en Nationalhelt. Hans Bedrifter indskrænkede sig imidlertid til, at han saa paa Døren og hørte, om den endnu kunde knirke. Det kunde den. — Det var, som om man skar min Hjerne midt over og saa midt over igen og over igen.

Da den større Dreng i et Kvarter havde overbevist

sig om, at Døren ikke gik lydløst, tog han sin Hue og beredte sig til at forlade Huset, idet han flot henkastede en Bemærkning om, at nu skulde han sige det til Svenden. Jeg indsaa, at jeg havde glædet mig for tidlig, da jeg troede, at *han* vilde udbedre Skaden og gøre det med det samme, han var der. Jeg betroede ham min dybe Skuffelse i saa Henseende.

Nej, svarede han — det kunde *han* skam ikke lave. Han var bare sendt hen af Mester for at se paa, hvad der var med den Dør. Men nu troede han nok, han vidste, hvad der var i Vejen med den. Den skulde bare kuns smøres lidt.

Det havde *jeg* vidst i en Maaned eller to, bemærkede jeg. Det lod imidlertid ikke til at interessere ham, hvorpaa han gik.

Ogsaa *jeg* forlod Lejligheden, der efterhaanden var bleven mig inderlig forhad, — denne idylliske lille Lejlighed, der altid før havde været mig det kæreste Sted paa Jorden!

Da jeg et Par Dage efter kom tilbage, blev jeg helt underlig til Mode. Det var, som om det ikke var den samme Lejlighed. Eller rettere sagt: det *var* den samme; men der manglede noget væsentligt i den. Døren knirkede, peb, hvinede ikke mere. Den gik lydløst paa sine Hængsler. Smedesvenden havde været der under min Fraværelse og smurt den. De største og for En vigtigste Begivenheder indtræffer jo tidt, netop naar man *ikke* er til Stede. Børn fødes Fædre, der er paa Langfart, — Koner bedrager deres Mænd, der er paa 3 Dages Forretningsrejse til Hamborg.

Jeg blev helt underlig og uhyggelig til Mode, da jeg første Gang gik med Døren og den tav bomstille. For at forvise mig om, at det ikke var tilfældig, lukkede jeg den op og i en halv Snes Gange i Træk, — helt op og halvt op, hurtig og langsomt, paa alle tænkelige Maader. Den var og blev stum. Ikke en Lyd!

Nu først turde jeg tro paa min Lykke. Jeg kaldte

paa Fru Lunderskov og Mathilde og gjorde dem delagtige i min Henrykkelse. De tog Sagen med den mest knusende Ro, konstaterede det Faktum, at jeg nu var glad og lykkelig igen, og meddelte mig lakonisk, at de jo vidste, Hængslerne var smurt, eftersom de selv havde overværet Smøringen. De sagde, det Hele kun havde været en ren Bagatel: Smøringen havde taget knap 5 Minutter. Men de glemte at tilføje, at det havde været ca. 2 Maaneder at faa den gennemført.

Jeg fik nu de lykkeligste Dage, jeg længe havde oplevet, takket være den smurte Dør. Det formaaede end ikke at gøre noget nævneværdigt Skaar i min Glæde ved Tilværelsen, at Fru Lunderskov og Mathilde syntes stadig lige fortørnede paa mig. Jeg lod dem beholde deres sure Miner og vripne Svar, vel vidende, at det er haabløst for en Mand med Logik og Menneskekundskab at søge at faa reformeret noget som helst hos Individier, der mangler disse to Luksus-artikler, altsaa fremfor alt hos Kvindfolk.

Jeg kunde nu atter optage Arbejdet paa min nye Roman og mine Siesta'er, og det tillodes mig igen at faa en ordentlig, uforstyrret Morgensøvn. Jeg sov i det Hele taget fortræffeligt i min egen Seng ved Væggen op til mit Arbejdsværelse, nu da mit Sind var kommet i Ro. Jeg havde ogsaa meget at indhente fra de Nætter, jeg havde tilbragt vaagen i Svirebrødrenes farlige Selskab. Min Søvn var dyb og fast som et lille Barns. Om et Kanonskud, affyret ved Siden af Sengen, kunde have vækket mig, ved jeg ikke, da jeg ikke indhentede Krigsministeriets Tilladelse til at anstille Forsøget. Men et formidabelt Tordenvejr, der drog lige over Byen, sov jeg da lykkeligt fra. Dog vilde jeg tro, at hvis Døren ind til mit Arbejdsværelse pludselig igen havde givet sig til at hvine paa sine Hængsler, vilde jeg være faret op, lysvaagen med det samme. I hvert Fald hævdede jeg med Bestemthed dette overfor Fru

Lunderskov, da hun frækt hentydede til, at Døren saamænd aldrig havde generet mig synderlig i min Søvn.

Jeg har hidtil undladt at omtale mine Familieforhold. Ikke fordi der er noget at skjule desangaaende, men fordi de indtil nu har været denne Historie uvedkommende. Jeg har ganske normalt haft en Fader og en Moder, der var gift indbyrdes og vedblev dermed, til de døde. Jeg har aldrig selv været gift, end-sige skilt, og har aldrig spillet nogen Rolle i nogen anden Mands Ægteskab. Jeg er saaledes nærmest at opfatte som en fossil Rest fra en svunden Kulturperiode.

Men det var ikke *det*, jeg vilde fortælle Læseren, da det aldeles ikke angaar Sagen, og jeg som bekendt kun holder mig til *den*.

Derimod er det af Betydning, at jeg meddeler, at jeg havde en gammel Faster, der var Enke og — som de fleste Damer imellem 80 og 90 — noget svagelig og aflægs baade i legemlig og i aandelig Henseende. Hun taalte ikke godt Sindsbevægelser, og Lægen havde derfor advaret hende imod saadanne.

Det var følgelig saare skæbnesvangert for hende, at hun gik hen og vandt 100,000 Kr. i Lotteriet. Det skete faa Dage efter, at min Dør var bleven smurt, men uden paaviselig Aarsagsforbindelse med dette Fænomen. Meddelelsen om den store Begivenhed (altsaa ikke Smøringen, men Gevinsten) forholdt hendes nærmeste daglige Omgivelser hende saa længe som muligt, og efterhaanden kom de frem med den i smaa Doser. Det kunde risikeres, at, hvis hun havde faaet det Hele pludselig og paa én Gang, vilde hun være bleven syg af OVERRASKELSEN. Da hun omsider var bleven underrettet i hele dens Omfang om den uventede store Lykke, der var overgaaet hende, besvimele hun af Glæde, thi hun havde hele sit Liv været fattig.

Saasnart hun kom til sig selv igen, lod hun samme

Aften sende Bud efter mig, der var hendes nærmeste Slægtning, og meddelte mig Sensationen — stærkt bevæget og uhyre forfjamsket. Jeg ønskede hende til Lykke. Hun fremtog af sit Chatol alle Pengene, viste mig dem og bad mig gaa med dem i en Bank og sætte dem ind dèr, indtil hun havde faaet bestemt sig til, hvorledes hun i Fremtiden vilde forholde sig med dem. Hun var selv bange for at have dem liggende Natten over, sagde hun.

Jeg saa paa mit Ur; det var over Bankernes Lukketid. Hun bad mig da indstændig om at tage Pengene med hjem til mig og opbevare dem dér til næste Morgen. Jeg lovede det efter en Række Betæneligheder og Indvendinger og gik med de 100,000 Kr., som jeg — da jeg ikke ligger inde med et Jærnpengeskab — omhyggelig lukkede ned i mit Skrivebords midterste Skuffe, dèr, hvor ogsaa det indtil da færdige Manuskript til min nye Roman laa, — med andre Ord: det allersikreste Sted i hele Huset. Jeg laasede Skuffen af, stak Nøglen til mig og gik i Seng.

Men denne Nat sov jeg ikke saa godt som ellers.

Først laa jeg en Stund vaagen under Indtrykket af det ganske uvante: at jeg -- *jeg* — husede en Formue paa 100,000 Kroner. Saa mange Penge havde jeg aldrig før set, og nu laa de derinde i Værelset ved Siden af! Uvilkaarlig følte jeg mig noget nervøs ved at skulle svare til alt det. Men Herre Gud! Hvad skulde der kunne ske! Entrédøren var jo forsvarlig lukket, med Sikkerhedskæde paa. Desuden havde der aldrig været Tyve hos mig . . .

Saa laa jeg længe uden at kunne falde i Søvn, fordi jeg ikke kunde lade være med at tænke paa den komplette Omvæltning i Tilværelsen, en saa stor Gevinst vilde have kunnet bringe et Menneske, der var i sin fulde Manddoms- (eller Kvinddoms-) Kraft og ikke næsten færdig med Livet som nu gamle Faster.

Godt, at hendes Søster, den altid skinsyge og mis-

undelige Kathinka, ikke havde oplevet dette! Den arme Tante vilde da ikke have haft en rolig Time for den gamle Heks! . . .

Og heldigt var det skam da ogsaa, at Fasters eneste Søn var død; for havde *han* levet og vidste, at hans Mor laa inde med 100,000, vilde han øjeblikkelig have forødt *dem* med, foruden alt det andet — den Vindbeutel!

Naa, og Fasters tidligere Sagfører, Overretsprokuroren, der for nogle Aar siden revnede med et mægtigt Knald paa en ganske barnagtig Byggespekulation, — havde *han* endnu stadig haft med hendes Penge-sager at gøre, saa havde disse 100,000 nok ogsaa faaet Ben at løbe paa, ligesom saa mange af hans andre Klienters Moneter! — —

Næh — det var nok lige akkurat det rette Tidspunkt, den Gevinst var falden ned i Skødet paa hende! Og det vilde maaske ogsaa kunne komme til at betyde noget for en anden En — en Gang i Fremtiden . . .

Vel tilpas var jeg lige ved at svæve hen i en sød Slummer, da jeg blev vækket ved et Stik i højre Side af Halsen.

Det var en — De gætter!

Jeg tændte Lys og begyndte en hæftig Jagt; fandt den ikke; lagde mig til Hvile igen; skulde just til at sove, — et nyt Angreb, ny Jagt; snappede endelig Bæstet, et stort og glubsk Eksempel! — Hvorfra havde jeg mon faaet det? — Aa, naturligvis fra Fasters Puddel, som jeg i et Anfald af let forklarlig Veneration for dens Herskerinde havde kærtetegnet længe og inderligt.

Fra Hunden gled mine vage Tanker ganske naturligt over til FASTER igen og hendes 100,000, der nu laa derinde i Værelset ved Siden af, godt gemt, ligesaa sikkert som i »Crédit Lyonnais«' Bokser. Men alligevel vilde jeg straks i Morgen tidlig gaa hen i Banken med dem . . .

Ak ja, det var ikke nogen kedelig Bevidsthed at

falde i Søvn med. Altsaa: Sove! Jeg vendte mig om paa Siden, men Søvnen blev, da den endelig kom, overfladisk og urolig; og dog var alt dødsstille i hele Huset og nede paa Gaden. Jeg vaagnede flere Gange aldeles umotiveret, og først da det begyndte at lysne, faldt jeg i en tung og tryk Slummer, uden Drømme om Faster, hendes 100,000, hendes Puddel og dens Paahæng.

Da jeg om Morgenen kom ind i mit Arbejdsværelse, fandt jeg til min Rædsel Skrivebordsskuffen opbrudt. De 100,000 var forsvundne, men — Held i Uheld! — Manuskriptet i Behold . . .

Hvorledes kunde dette dog være gaaet til? Jeg var maalløs. Fasters 100,000 stjaalet, — og jeg, der skulde staa hende inde for dem!! Hvor kunde det ske, at jeg intet havde hørt! Havde ligget i Værelset inde lige ved Siden af, ovenikøbet sovet saa let den Nat og været saa hyppig vaagen! En komplet Gaade! Et uforklarligt Mysterium!

Politiet alarmeredes øjeblikkelig og satte sig i den mest energiske Bevægelse. En hidsig Undersøgelse fra dets Side gav hurtig et tilfredsstillende Resultat: man konstaterede ved en skarpsindig Anvendelse af de aller nyeste Metoder, at der forelaa et Indbrud. Men *hvem* der havde begaaet det, oplystes aldrig, og følgelig kom Pengene heller aldrig til Veje igen.

Min Faster fik, da jeg saa skaansomt som muligt meddelte hende Kalamiteten, et Slagtilfælde, der i Løbet af faa Dage gjorde Ende paa hendes lange Liv. Det viste sig da, at hun allerede den Aften, hun overgav mig Pengene til Opbevaring, havde tilkendegivet den smukke Tanke at testamentere mig alle de 100,000, naar hun en Gang var død.

Nu fik hun da aldrig selv Glæde af dem, og det blev saaledes *mig*, der kom til at lide Tabet ved Indbrudet. Det var mig i Sorgen over hendes Bortgang en usigelig Trøst, at jeg ikke behøvede at erstatte hende de mange Penge, thi jeg véd ikke, hvorledes jeg skulde

have overlevet at forvolde hende det haarde Slag, at jeg ikke kunde.

Dog gjorde det mig paa den anden Side Trøsten ringere, at jeg kun havde kunnet spare hende for denne Tort og Sorg ved, at *hun* døde og *jeg* mistede de 100,000 Kr., der jo nu rettelig tilkom mig, og som jeg virkelig kunde have haft megen Fornøjelse af senere, hvis *de* ikke var blevne stjaalne, men derimod kun *hun* var død alligevel. Ikke sandt?

Dog — endnu et Lypunkt var der jo: Maatte det ikke, trods alt, siges at være et mærkeligt Held, at jeg ikke først havde set mig nødsaget til at betale Arveafgift af de 100,000 og saa bagefter mistet dem paa den lumpne Maade! Naar alt kom til alt, var det egentlig Statskassen, der blev mest snydt. Men det havde den bare godt af . . .

Det nytter ikke at nægte det: Trods al Filosoferen frem og tilbage var jeg yderst nedtrykt over det skete: Det Faktum kunde jeg ikke komme udenom, at disse 100,000 Kr., som skulde blive *mine* ved *hendes* Død, hvilken Død foranledigedes ved, at *jeg* mistede dem — et af de mærkeligste gensidige Aarsags- og Virkningsforhold, Historien kender, — at denne Formue virkelig *havde* været i min Varetægt, ligget i min velaflaasede Skuffe fra en Aftenstund Kl. 9 til . . . ja, jeg anede ikke en Gang, hvad Tid paa Natten dette uforklarlige Tyveri havde fundet Sted!

Skæbnen havde ikke villet, at Formuen skulde blive i vor Familie ret længe. For FASTER, der oplevede den uformodede Glæde at vinde den og dog ikke havde haft mange Aar tilbage at nyde den i — heller ikke Forstand paa det! — var Slaget ikke saa haardt som for *mig*, der nu maatte begræde dels en kærlig Fasters, af mig fremskyndede Død, dels Tabet af en Formue.

Og Spot og Skade følges jo ad: ikke blot blev jeg pludselig 100,000 Kr. fattigere. Jeg fik ogsaa idelig Stikipiller af Fru Lunderskov og Mathilde. De gik ud

fra den uomtvistelige Kendsgerning, at Tyven var passeret ind ad Døren fra Forstuen til mit Arbejdsværelse for at komme i Besiddelse af Pengene. Døren havde aabnet sig ganske lydløst, ellers vilde jeg jo have hørt det — ikke?

Var det saa ikke ulykkeligt, at den Dør var bleven smurt? Hvad havde de andre hele Tiden sagt? Havde de ikke sat sig derimod saa længe som muligt? — Burde Døren ikke meget hellere have haft Lov til at blive *ved* med at knirke, pibe og hvine paa sine Hængsler? Havde den gjort *det*, vilde Tyven være bleven forskrækket, have opgivet sit forbryderiske Forehavende eller være bleven paagreben, og de 100,000 havde jeg saa haft nu — d. v. s. altsaa FASTER nu og jeg senere. Men jeg *vilde* jo absolut have den Dør smurt. Altsaa . . .

Det var min egen Skyld — selvfølgelig! Jeg kunde takke mig selv — udelukkende mig selv — for den Ulykke, der havde ramt mig . . . osv. . . .

Og jeg takkede mig selv for denne som for alle andre Lussinger, der af en krakilsk og uretfærdig Skæbne er bleven langet mig ud. — Kunde jeg saa gøre mere?

Da Nandrups væltede.

Af *Thyra Jensen.*

Tegning af *Th. Iversen.*

Proprietær Nandrup var, foruden at være en god Mand, tillige en noget pirrelig og myndig Mand. Hans Kone var af Karakter en Hektografplade, blød og sejt, modtagelig for andres Skrift, men uden noget selvstændigt Præg, dog nok saa selvtilfreds.

Hun og Manden fyldte godt op i Hjemmet, der var ligesom ikke ret Plads til andre, især kneb det lidt med Plads til Fru Nandrups halvgamle, svagelige Søster Tante Sine, der i mange Aar med rørende Opofrelse havde udfyldt den afhængige og underordnede Plads, hun havde faaet hos Søsteren og Svogeren.

Det kunde jo ikke nægtes, at Børnene hang utroligt ved Tante Sine. Naar Faderen buldrede, og naar Moderen planløst forkælede, stod hun der saa støt som Tungen paa Vægtskaalen og lærte de smaa Sjæle med Glæde at lytte efter deres Samvittighed, og ofte endte hjemlige Stridigheder med, at et Par bløde Pigearme lagde sig om Nandrups Nakke, og der blev hvisket:

»Fader, jeg ved godt, Du elsker mig, og naar Du skænder, da vil du kun mit Vel.«

Eller det hændte, at en kæk Dreng tog sin Moder om Livet, snurrede hende rundt og sagde:

»Nej Mor, Du skal da virkelig ikke betale mig for at gøre et Arbejde for Dig, Du og Fader gør jo alt for mig.«

Og bagefter talte Ægteparret om Tingen og var dybt rørt over, saa søde Børn de havde, og helt betagne over saa godt de dog forstod at opdrage dem, tage dem, som de nu skulde tages, men aldrig faldt det dem ind, at Tante Sine havde nogensomhelst Lod og Del i dette saa lidt som i nogetsomhelst andet. Hun var et godt Skrog, Gud give, hun ikke engang i Fremtiden skulde blive til al for megen Besvær ved sin Svagelighed.

Der blev paa Egnen bygget en Sukkerfabrik. Nandrup var Sjælen i den Sag, og den Dag, Fabrikken rejste sine røde, faste Mure og udstødte det første sejrige Hvin gennem sin høje Skorsten, var en Mærkedag i hans Liv.

Menneskene var for ham bleven to Slags; Delingen var hverken moralsk eller politisk, kun *mod* eller *for* Fabrikken.

Da først Aktietegningen og Sikringen af Roedyrkingen var endt, var der endnu en Sag, Anlæg af Sporet til Roetoget.

Her var mange Vanskeligheder at overvinde, baade hos dem, der var imod, og hos dem, der vel var for Sagen, men som dog vilde tjene *for* meget ved Salg af Jord. Nandrup var i fuld Aktivitet, han havde ikke andet i sit Hoved, men Vanskelighederne var stadig store.

Da fik han i en søvnløs Nat en ny Ide:

»Kunde ikke Roesporet anlægges paa den ene Side af selve Landevejen, hvad Pokker, Vejen var bred nok, der blevsaa kun Forhandling med Amtsraadet i Stedet for med alle de umedgørlige Mennesker. Hans Kone beundrede hans Genialitet, Tante Sine sagde spagfærdigt:

— »Men Hestene Nandrup, Vejen er virkelig ikke tilstrækkelig bred til det lille Lokomotivuhyre med Damp og Spektakel, det gaar aldrig godt.«

Nandrup tog ikke Hensyn til denne kvindagtige Indvending, men talte glad og oplivet videre med sin Kone om Sagen.

Og saa løb da Roetoget i Campagnen sine daglige Ture hen ad Landevejen, frygtet af Venner og Fjender, men med den Forskel, at Fjenderne klagede højlydt over al den Forstyrrelse, det voldte, mens Vennerne i Tavshed led og stred med Uhyret.

At hver kørende Mand eller Kvinde snart vidste paa en Prik, naar Roetoget var paa Farten, er givet, og paa de Tider vovede man sig nødigt ud, og presede Nødvendigheden det igennem, ja, da kan det ikke nægtes, at den Ynde og Behagelighed, der kan være ved en Køretur, var som bortblæst.

Med Forlæderet opknappet, spejdende og rystende, stirrede og lyttede man, og saa man saa endelig Dampen i det fjærne, ja, da gjaldt det i Sandhed om at naa en Gaard enten frem eller vendende tilbage, eller dog en Overkørsel til en Mark, hvor man for denne Gang kunde redde sit Skind.

Værst var det dog om Natten. De to Lygter foran paa Lokomotivet var da den eneste Advarsel. Som to ondskafulde, gloende Øjne stirrede de én imøde, da kunde en opskræmt Fantasi føle et vildt og afmægtigt Had til denne langhalede, ildsprudende Drage, der gik skikkelige Vejfarende paa Livet løs.

Naar Egnens Kvinder samledes ved en Kop Kaffe, drøftedes altid Roetogets Rædsler, der øgedes derved, at Togets ene Tur gik de sidste Timer før Midnat, lige paa den Tid, da alle ordentlige Folk vendte hjem fra deres Selskabelighed, og da Roecampagnen jo faldt paa den Tid af Aaret, da man slagtede og fra gammel Tid var vant til efter Sommerens Travlhed at nyde Selskabelighed, Efteraarsmøder m. m., var det meget pinligt.

Saa talte da Kvinderne i Koldby meget om den Nattefærd, da Jordemoderen skulde hentes til deres Præstekone, ok dog, saa længe man ventede paa hende. Pludselig havde Kusken jo opdaget de to gloende Ildøjne og sprang da af og holdt paa Hestene, men Ildøjnene kom ikke nærmere, en halv Time, tre Kvarter

— saa maatte de tilsidst forsigtigt køre nærmere, og saa havde Toget hele Tiden holdt stille og i Ro og Mag koblet Vogne til. Og den Nat, da Forpagterens paa Østergaard i fuldt Firspring maatte ind over Markerne og holde bortvendt fra Faren, snakkende godt for Hestene, og det saa viste sig, at det kun var to lovlydige, lygtebesatte Cyklister, der fór forbi.

Eggen svirrede med Historier, men Nandrup smilte. Han, der før i Tiden var bleven ude af sig selv af Hidsighed over et Lagen til Bleg paa en Havehæk eller en Sæk i en Grøft, naar han kørte forbi, fandt alle disse Historier fuld af Komik. Men ganske i det stille fik hans Køreheste gode Dage, hvorimod den bedagede Følhoppe og udtjente Ponnyvogn atter kom til Ære og Værdighed.

En skønne Dag hørtes det, at hans gode Ven og Medinteresserede Møller Skaarup var væltet og havde knækket et Par Ribben. Nandrup talte ikke meget om Aarsagen til dette Uheld, og Skaarup var ogsaa tavs, hans Karl derimod ikke helt — desværre.

— — —

Og nu var det tæt under Jul. Om kort Tid vilde Roecampagnen med sit gode Udbytte, sin Travlhed og sin — Skræk være endt, man skulde i en ganske ny Betydning mærke *Julefreden*, kunne besøge hinanden uden denne Rædsel.

Nandrups skulde til Byen at gøre Juleindkøb.

»Kan det ikke blive paa Torsdag, Mand, saa jeg om Aftenen kan deltage i Børnehjemmets Bestyrelsesmøde, saa kan Tante Sine imens besørge de fleste af Indkøbene.«

»Joh — jo, naar Du kan love mig, at vi kører fra Byen senest ni,« henkastede Nandrup tilsyneladende skødesløst, Roetoget blev ikke nævnet.

Fruen lovede det.

— — —

Børnehjemmets Bestyrelsesmøde forløb storartet.

Fru Nandrup havde talt flere Gange saa kønt og følsomt om Børn og Børneopdragelse, Hektografpladen havde afgivet den Indskrift, gode Menneskers Omgang og god Læsning havde skrevet paa den. Men Tiden fløj saa foruroligende stærkt. Tante Sine var længst færdig, alle havde hun husket, Børnene, Folkene, selv de gamle, der i sin Tid havde tjent paa Gaarden, men nu var hun ogsaa træt og længtes efter at komme hjem.

Hun og Nandrup sad paa Hotellet og ventede.

Der var noget meget forstemt over Nandrup, han elskede og beundrede sin Kone, og undte hende gjerne lidt Tilfredsstillelse for Forfængeligheden, men — men — Klokken blev mange og — —

Endelig rullede man hurtigt ud af Byen.

Det var en mørk og skummel Aften, det havde længe regnet saa smaat, men nu plaskregnede det.

Tante Sine, der sad paa Baglængssædet med Tømmen stærkt generende paa Hals og Skulder, fik Ordre til at holde Familieparaplyen.

»Hvad blev saa Klokken?« yttrede Fru Nandrup i en oprømt Tone.

»Over ti, Kone, en Time for sent!«

Følhoppen fik et Rap og hoppede forskrækket af Sted et lille Øjeblik.

Fru Nandrup fortalte fra Mødet, hun havde klaret sig udmærket i Diskussionen og talt meget, Børnehjemmets Eksistens var nu sikret.

Nandrup var tavs.

Følhoppen fik et nyt Rap.

Da kom det pludselig stilfærdigt fra Tante Sine:

»Der har vi det bagefter os.«

Mere behøvedes ikke.

»Saa for Pokker da!«

Nandrup følte Hidsigheden vælde op. Angergiven sagde Fruen:

»Vær rolig Mand, vær dog rolig, jeg er saa rolig, Du ved, jeg har saa tit noget paa Følelsen, og saadan

har jeg det det iaften, nemlig, at vi kommer godt fra det.«

Nandrup følte intet godt, men mumlede:

»Løbe med os, det gør den selvfølgelig ikke, det vilde jo være et Mirakkel, om den løb, men skubbe og vælte og skabe sig, det kan den jo nok finde paa, vi maa se at naa Lars Ibsens Gaard og holde i Indkørslen.«

Fru Nandrup ytrede endnu engang, at hun havde en ganske bestemt Følelse af alt godt, og saa rullede de ind i Lars Ibsens Indkørsel.

Men denne Venten ganske blottet for Forstaaelsens Glæde i øsende Regnvejr smagte ikke Følhoppen.

Den begyndte energisk at skubbe baglængs.

Det kom saa uventet, Familieparaplyen var i Vejen, Følhoppen fik ikke i rette Øjeblik det Rap, der kunde drevet den fremad ind over Lars Ibsens Stenbro, den skubbede hurtigt ud til Overkørslen, og der drejede den sig lynsnart ad Hjemmet til uden ringeste Hensyn til Ponnyvognen og dens Indholds Skæbne.

»Aa Gud, Mand, vi vælter!« og saa laa de der, Ponnyvognen baglængs ned i den dybe vand- og mudderfyldte Grøft, mens Følhoppen strittede imod for ikke at gaa baglængs ned over dem, et stygt Øjeblik.

Nandrup var ved Faldet slynget hovedkulds og ublidt ud af Vognen, uden dog at slippe Tømme og Pisk, Hoppen fik nu endelig sit Rap og med den yderste Anspændelse søgte den at hale Vognen op, da sprang begge Skagler, og Hesten stod nu fast, hvor den stod og Vognen med sit øvrige Indhold laa, hvor den laa.

Fru Nandrups følsomme Sind og Skind havde modtaget et stærkt Indtryk af, at hendes sidste Time var kommen, men skønt hun fuldt og fast troede det, udviste hun en mærkelig Art af Aandsnærværelse, ligesom de Mennesker, der i Ildebrandstilfælde redder en gammel Hat i Stedet for deres Værdipapirer.

»Sine!« skreg hun bydende, »Lampekuplen, frels dog Lampekuplen.«

Tante Sine, der laa ovenpaa Fru Nandrup, fik virkelig frelst sig selv og Lampekuplen over paa Grøftkanten.

Værre var det med Fruen i den tunge Pels med Benene højt og Hovedet lavt.

»Min Hat, min Fjer, min nye Hat!« jamrede hun.

Ogsaa den reddede Tante Sine, Fruen derimod havde hun ikke Kræfter til at faa paa ret Køl.

Det gjorde Nandrup inderligt ondt at se sin Ægteviv i denne nedværdigende Stilling, men han turde ikke slippe Hesten et Øjeblik, at den dog ikke, idet Roetoget rumlede forbi, alligevel skulde gaa baglængs ned til Fruen.

Han raabte medlidende og opmuntrende:

»Lille Kone, Du maa selv se at komme op!«

Ja, der var virkelig ikke andet at gøre, hun maatte baglængs skubbe sig ud i al Grøftens Vederstyggelighed, mens hun hørte sine Julepakker én for én plumpe ned i Vandet.

Midt i Elendigheden var Roetoget der.

Myndigt og vredt raabte Nandrup det an, men enten hørte og saa Personalet intet, eller de gad ikke tage Hensyn til et for dem saa dagligdags Syn, hvor kunde de heller ane, at det var Roetogets mægtige Ven og Beskytter de saa i slig ynkelig Forfatning.

Som en lang, hvid, uartig Tunge strakte Røgen sig efter ham, og væk var det i Natten.

»Sine!« brølte Nandrup vredt, »kom og hold Hesten.« Og ind fór han i Lars Ibsens Gaard og dundrede heftigt paa Gangdøren.

En Hund gæde vildt, men ingen i Huset svarede.

Da blev han ude af sig selv af Hidsighed, bankede og raabte helt voldsomt op ad Ruderne.

Ingen svarede.

Fru Nandrup var saa graa og vaad som en druknet Mus omsider kravlet op paa Vejen aldeles forfjamsket, grædefærdig og elendig.

De tog Tante Sine endelig engang i sit Liv Styret.

»Hold Hesten, Thora,« hvorefter hun løb ind til Svogeren.

»Vær dog stille, Nandrup, lad mig, lov mig kun en Ting, vær høflig og beskeden mod Folkene, naar de kommer ud.«

Og i den Stilhed, der indtraadte, bankede hun nu ganske lidt paa Ruden og sagde med sin blideste Stemme:

»Vi er Nandrups fra Rishøj, vi er væltet saa stygt her ved Gaarden, det var Roetoget! De vil da vel ikke være saa mageløs elskværdige at hjælpe os lidt.«

Straks blev der tændt Lys inde i Huset og kort efter aabnedes Gangdøren, og der viste sig en velvillig Mand iført det nødvendige.

»Ja, De maa undskylde, men her er jo kommen saa mange Slags Folk til Egnen med denne her Fabrik, og min Kone blev saa angst ved al den Raaben og Spektakel og turde ikke lade mig gaa ud, før hun hørte Deres Stemme, De vil da ikke gaa ind og berolige hende lidt, saa skal jeg nok komme ud og hjælpe!«

Imidlertid havde Nandrup været ved et Nabohus og forsøgt sig, men med samme negative Resultat. Han kom nu yderst spagfærdig hen til sine Ejendele.

Fruen græd stille, hun var vaad helt ind, Regnen strømmede fremdeles.

Lars Ibsen og Nandrup fik Vognen op, Seletøjet bundet sammen, og Tante Sine fiskede de vaade Julepakker op af Grøften.

»Du ved jo bedst Tallet paa dem, lille Sine!« klynkede Fruen.

Og saa blev man plaskvaade pakkede ned i den gennemudrede Fodpose og raslede forsigtigt hjemefter ad en lang Omvej for dog ikke at møde Roetoget igen, naar det havde vendt og kørte tilbage til Byen.

Men Tante Sine opmuntrede, ja lo endogsaa og forsøgte at faa dem til at se det komiske, der ogsaa var i Situationen.

Det lykkedes dog ikke, Fruen sagde kun noget bittert:

»Du er vist ikke *meget* vaad, Sine!«

Men Nandrup sagde venligt og bestemt:

»Du havde Ret lille Sine, dette kan min Sandten ikke blive ved at gaa, noget maa der gøres!«

Petersens Efterfølgers Kærlighedsbedrifter.

Af Frederik Opffer.

Tegning af Rs. Christiansen.

STRØGET i Pærekøbing — den for mindre Provinsbyer obligate lange Hovedgade — bærer det fornemme Navn: Riddergade! Udover Navnet er der dog ikke meget ridderligt ved Gaden. En af Sidegaderne har det mere borgerlige Navn: Skomagerstræde. Et Par Huse nede i Strædet boede Petersens Efterfølger og havde sin Fedtebutik i en Kælder. Han nød Fordelene ved at bo tæt ved Strøget til en billig Husleje. Det var en af disse Forretninger, som intet ofrer paa Spejlglasruder og pragtfuldt Butiksinventarium eller til Reklame, men som holder gode og billige Varer. Her er en strygende Forretning med Polscher, Tyggegummi og Lakrids i de mindst mulige Partier til Ungdommen, men Aaret rundt løber det op — »bliver til en Post«, som Petersens Efterfølger siger. Og saadan gaar det med hundrede andre Ting. Petersens Efterfølger er en prompte Betaler, og hans Forretningsprincip er: ekspedit og reel Behandling, som han selv udtrykker sig i sine merkantile Vendinger.

Petersens Efterfølger, der for Resten selv hedder Petersen, kom for mange Aar siden som Dreng i Forretningen hos sin Onkel, en halvgammel Pebersvend. Petersen jun. udstod sin Læretid, gik paa Session og blev kasseret, fordi han var platfodet og kalveknæet,

hvilket han var blevet af at staa hele Dagen bag Disken og skyde Skuffer ind med Knæene. Desuden manglede han en kvart Tomme i den reglementerede Infanterihøjde.

Da Fædrelandet havde kastet Vrag paa ham, fortsatte han uden Afbrydelse sin Virksomhed hos sin Onkel, indtil denne tog Afsked med sin kære jordiske Kasse- og Hovedbog for at opgøre sit Regnskab i den anden Verden. Han efterlod sin Brødersøn sit timelige Gods og sin Husholderske, saa alt blev ved at gaa i den gamle Gænge. Nu var altsaa Petersen jun. selv Manden og drev Forretningen sammen med en Lærling. Til Minde om sin kære Onkel kaldte han sig for »Petersens Efterfølger« — han syntes, at det var det smukkeste Eftermæle, han kunde give ham. — —

Nu var Petersens Efterfølger selv godt paa Vej til at blive Pebersvend. Ikke desto mindre var han med Aarene bleven temmelig kvindekær, hvilket bl. a. gav sig Udslag i, at han anskaffede sig et Par forlorne Fortænder og plejede sine røde Whiskers og Resterne af sin fordums Haarfyldte paa det omhyggeligste.

Af en erfaren Don Juan havde han hørt, at en Kvinde umuligt kan modstaa en Mand, der ser hende lige ind i Øjnene og kærligt, men indtrængende og *bestemt* henvender sig til hende.

Fra sin Praksis havde han et udmærket Greb paa at omgaas Byens Tjenestepiger, om Forladelse: *Husassistenter!* Men med al Agtelse for disse Damer, som havde undt hans Forretning saa mange gode Penge, saa var det just ikke dem, han havde sine Garn ude efter.

Frk. Lassen var Undermejerske paa Herregaarden Højlund. Hun var forlovet med Forvalteren paa Gaarden. De to havde sammen med Mejeribestyreren, Mejersken, Husjomfruen og Skytten været til Marked i Pærekøbing, hvor de endte til Markedsbal i Forsam-

lingsbygningen. Skønt dette Bal egentlig laa lidt under disse Herregaardsfunktionærers Niveau, havde de dog deltaget deri, men kun danset indenfor deres egen Kreds. Frøken Lassen var imidlertid brudt ud. Om det var, som hun sagde, fordi hun var træt, eller fordi hun syntes, at hendes Kæreste dansede lidt for meget med Husjomfruen, maa staa hen. Hendes Kæreste nægtede imidlertid at bryde saa tidligt op, dels fordi han morede sig saa godt, og dels fordi han vilde vise hende, at han var »Kvindens Hovede«, som det saa smukt hedder i Vielsesritualet. Desuden trøstede han sig med, at hun nok vilde vente paa ham, fordi hun ikke turde gaa alene igennem Skoven, og denne Opfattelse deltes af det øvrige Selskab.

Frøken Lassen stod nu i Udkanten af Byen under den sidste Lygtepæl og drøftede med sig selv, om hun skulde vove Skridtet og gaa alene ud i Mørket, eller om hun virkelig skulde krybe til Korset og vende tilbage til Forsamlingsbygningen.— Hun var lige ved at bestemme sig til det sidste, da en lille, tynd Herre kom hen imod hende og tog Hatten høfligt af.

»De staar saa alene, Frøken. Undskyld, venter De nogen?« spurgte han.

»Nej!« lød Svaret kort.

»Maa jeg følge Dem, hvis De skal ud ad Vejen? De kan ikke ene gaa ud i det Mørke, Frøken!«

Tanken om, at hun nu skulde vise sin Kæreste, at hun kunde komme hjem uden ham, bed sig fast i hendes Hjerne. Hun kastede et prøvende Blik paa Herren. Han var velklædt, saa skikkelig ud og var ikke helt ung. Hun turde nok vove Forsøget med den Spirrevip.

»Maa jeg saa gøre Dem Følgeskab?« vedblev han.

»Ja, Tak!« svarede hun lidt nølende, og saa fulgtes de gennem Skoven, idet hun fortalte ham, at hun skulde til Højlund, som laa en lille halv Times

Vej fra Byen. Det var meget mørkt i Skoven, men Vejen var god. Petersen bød hende saa indtrængende sin Arm, at hun ikke kunde nægte at modtage den. Først nu blev hun betænkelig ved at være ene i Skoven med dette fremmede Mandfolk, der blev mere og mere kælen, efterhaanden som de nærmede sig Gaarden. Han spurgte, om ikke hun kunde lave ham en Kop Kaffe paa sit Værelse, og for at vinde Tid lovede hun ham det. »Noget skulde han jo have for sin Ulejlighed,« sagde han, da hun lige havde nægtet at give ham et Kys.

Nu dukkede Højlund op i mørke Omrids, og i Tankerne vinkede allerede Sejrens Palmer Petersens Efterfølger i Møde. De kom til et Hus, hvor hun lukkede en Dør op og bad ham gaa indenfor — de skulde derigennem, forklarede hun. Han traadte ind, og i samme Øjeblik faldt Døren i efter ham, og en Krog blev slaaet paa udvendig fra. Frøken Lassen, som paa Slutningen af Turen havde haft Grund til at føle sig generet af sin Kavalers Tilnærmelser, ilede videre og overlod Petersens Efterfølger til sine egne Betragtninger.

Den arme Don Juan var uhjælpelig gaaet i en Fælde. Et tykt Mørke omgav ham, og han ejede end ikke en Tændstik til at sprede Lys i sin Tilværelse. Han havde dog et bestemt Indtryk af at være omgivet af levende Væsener. Der var meget lunt i det Rum, han var kommen ind i, en krydret Duft af Hø i Forbindelse med en ram Staldluft slog ham i Møde, og en underlig gumlende Lyd tiltrak sig hans Opmærksomhed. Han ruskede i Døren, men til ingen Nytte. Pludselig følte han et stærkt Stød i sin Bagdel og blev med et Bump smækket op imod Døren. Petersens Efterfølger gav et Brøl fra sig og famlede om efter sin Angriber. Hans Haand gled hen over et uldent Væsen og et Horn, og det gik op for ham med en

pinlig Sikkerhed, at han var lukket inde i Faarefolden, og at det var Vædderen, der bearbejdede hans Bagdel.

Da Forvalterens Haab om, at hans Kæreste atter skulde indfinde sig i Selskabet, ikke gik i Opfyldelse, blev han urolig for, at hun alligevel skulde være gaaet alene hjem. Stemningen i Selskabet blev trykket, og efter i Hast at have drukket en Kop Kaffe vandrede man hjem med Stormskridt. Da de naaede Gaarden, vakttes deres Opmærksomhed ved nogle ynkelige Raab om Hjælp i Forbindelse med en stærk Buldren paa Døren til Faarefolden. Forvalteren gik hen og aabnede Døren, og i det samme fløj en Mandsperson som skudt ud af en Kanon i Armene paa ham.

»Hvad er du for en Tyveknægt?« raabte den haandfaste Forvalter og greb Synderen i Kraven, medens Mejeribestyreren lukkede for Vædderen.

Petersen fremstammede en usammenhængende Forklaring og forsøgte at rive sig løs. Mejeriforvalteren tændte en Stormtændstik, der kastede et stærkt Lys paa Delinkventens Ansigt, og Skytten, der var barnefødt i Pærekøbing, udbrød med uforstilt Forbavselse: »Men det er jo Petersens Efterfølger!«

Urtekræmmeren bad blot, om han maatte gaa hjem, men Forvalteren erklærede bestemt, at han ikke fik Lov til at gaa, før han havde givet en fyldestgørende Forklaring om, hvorledes han var kommen ind i Gaardens Faarefold, og enten han peb eller sang, maatte han op med Lektien.

Det gik under Selskabets uskrømtede Munterhed op for dem, at det var Frøken Lassen, han havde fulgt hjem, og som havde skilt sig af med ham ved at lukke ham ind i Faarefolden. Efter den Forklaring fik han Lov til at humpe hjem, ynkelig mør i sine Lemmer og ledsaget af en skraldende Latter. Men Frøken Lassen blev Dagens Heltinde ikke alene paa

Højlund, men ogsaa i Pærekøbing, hvortil Historien ilede paa Rygtets Vinger og vakte megen Moro, medens Petersens Efterfølger gned sine ømme Lemmer med Opodeldok.

Et Stykke nede i Skomagerstræde boede en Smedemester, der havde en yppig Kone med et venligt og imødekommende Væsen. Smedens handlede med Petersens Efterfølger, og Konen, som ikke holdt Pige, udrettede selv sine Ærinder. Hun kom da ogsaa jævnlig ned i Petersens Kælder, og da hun var modtagelig for Smiger, var skaaret godt for Tungebaand og holdt meget af at drøfte Dagens Nyt, fik hun sig tidt en Passiar med den snaksomme Urtekræmmer, der benyttede enhver Lejlighed til at tildele hende et let Slag paa hendes runde Skulder for at give en Ytring mere Vægt eller lægge sin Haand paa hendes kødfulde Arm for at gøre en Meddelelse mere fortrolig. Da hun var en gemytlig Kone, tog hun dog ikke saadanne Smaating saa nøje, men han prøvede sig stadig videre frem. Hun gav ham imidlertid et tydeligt Indtryk af, at hun ikke satte Pris paa, at han kildede hende inde i Haanden, naar han skulde give Penge igen, og da han en Dag i al Fortrolighed vilde tage hende under Hagen, slog hun ham over Fingrene. Dette betragtede han dog kun som Knibskhed. Recepten lød jo paa, »at en Kvinde umuligt kan modstaa en Mand, der ser hende lige ind i Øjnene og kærligt, men indtrængende og *bestemt* henvender sig til hende.«

Han havde flere Gange ytret Interesse for hendes Hjem og bad hende en Dag, da Lærlingen ikke var i Butiken, om han maatte besøge hende, naar hun var ene hjemme.

»Nej, kom De bare, naar min Mand er hjemme, saa er De velkommen! Han bider Dem saamænd ikke!« svarede hun og gik.

Da hun kom hjem, fortalte hun sin Mand om

Samtalen med Urtekræmmeren. Allerede tidligere havde hun gjort Bemærkninger om, at han var lovlig indladende. Nu foer der en Djævel i Smeden.

»Lad du ham bare komme. Hvis han igen foreslaar at besøge dig, naar du er ene hjemme, saa sig Ja og aftal et Klokkeslet med ham, saa skal du bare se Løjer,« og han lo allerede ved Tanken om Besøget. Ægtefolkene, der begge var gemytlige Mennesker, lagde under gensidig Munterhed Plaener op om det ventede Stævnemøde. Og det udeblev ikke. Urtekræmmeren fornyede — »paa en særlig, men indtrængende og bestemt Maade« — sin Anmodning om at maatte aflægge hende et Besøg, og Fruen gav sit Samtykke.

Teorien slog altsaa til! Fæstningen faldt for det svære Skyts! Victoria! Petersens Efterfølger blev helt lind i Knæene derved.

Næste Eftermiddag efter Mørkets Frembrud traadte en formummet Skikkelse, udrustet med et stort Kræmmerhus Bolscher, ind i Smedemesterens Forstue, listede op ad Trappen til Smedens Lejlighed, bankede diskret paa Døren og blev lukket ind. Der stod ganske rigtigt Fruen og tyssede paa ham. Petersens Efterfølger skælvede af Bevægelse, da han overrakte hende Bolscherne. Hun fremhviskede en Tak og skilte ham hurtigt af med Overfrakke og Hat i Entreen, og de traadte ind i den lune Dagligstue. Fra Kakkelovnen faldt gennem et Par smaa Mariaglas et rødt Skær ud i de nærmeste Omgivelser, ellers var der bælgmørkt.

»Lad os sætte os i Sofaen!« hviskede Fruen.

Petersens Efterfølger sank ned i Sofaen, Fruen satte sig paa hans Knæ og trykkede ham helt ned i Hjørnet ved sin Vægt, idet hun slyngede Armene om hans Hals. Den halvt kvalte Hjerteknuser gjorde Forsøg paa at omfavne Damen og modtog i det samme et kraftigt Smækkys, der fik ham til haade at hoste og nyse.

Det var et mærkeligt Kys! tænkte den lille Urte-

kræmmer. Puh! Det baade lugtede og *smagte* af Skraatobak. Nu strøg hun kælent sin Kind mod hans Pande, og det var en ubarberet Kind, der var ligesaa ru som et Rivejern!

O Rædsel! Det var *Manden*, en Ulv i Faareklæder, han havde paa Skødet! Saadan kunde kun en Smed, der var vant til at svinge den store Forhammer, omfavne! Han befandt sig som i en Skruestik, medens Smedens hede Skraatobaksaande samtidig pirrede ham i Næsen, saa han stadig var ved at nyse. Det sortnede for hans Øjne, men han følte, at nu maatte der handles.

»Lad mig slippe op!« klynkede han.

»Hvorfor det?« spurgte Smeden hviskende. »Vi sidder jo godt!«

»Aa, Mester, lad mig komme op!« bad Urtekræmmeren. »Jeg vil gerne betale for det.«

»Tror du, jeg er en Bondefanger, din infame Rosinpiller?« brummede Smeden med dyb Basstemme.

»Jammen maa jeg da sende Dem 6 Flasker fin Rom i Løsepenge?« spurgte Urtekræmmeren, der kendte Smedens Svaghed for en Toddy om Aftenen.

»Det kunde der være nogen Mening i!« lød Svaret, men Smeden vedblev at sidde fast paa Urtekræmmeren som Katten paa Flæsket.

»Og et Pund Javakaffe!« gispede den nu næsten sønderknuste Elsker.

»Ja, og en ny Gulvskruppe til at skruppe ud efter dig, din Somikkel!« tilføjede Smeden og løsnede sit Tag.

Lidt efter stod de begge paa Gulvet. Smeden tændte Lampen og gjorde den Bemærkning, at det var hans sidste Tændstik.

»Naa, saa De vil besøge andre Mænds Koner?« udbrød Smeden, da han havde tændt Lampen og lyste for ham i Entreen.

»Mester!« Lad være med at fortælle det til nogen!« bad Petersens Efterfølger.

»Ja, nu skal jeg se ad,« sagde den godmodige Smed, som ikke kunde undertrykke et Smil, idet han kastede et Blik ned ad sig.

Smeden fulgte Urtekræmmeren helt ud paa Gangen for at lyse ham ned ad den stejle Trappe.

Medens Petersen var midt paa Trappen, stak Værtinden, som bor i Stuen, Hovedet ud af Døren, og da hun saa den lille kraftige Smed i sin fyldige Kones Dragt med Silketørklæde om Hovedet, brast hun ud i en Skoggerlatter.

»Spiller De Komodie?« raabte hun op til Smeden.

»Ja, vi opfører en lille Farce!« svarede han og tilføjede til Petersens Efterfølger: »Aa, send mig med det samme en Pakke Tændstikker og en halv Fjerding Mellemskraa.«

»S'gerne!« raabte Urtekræmmeren, idet han forsvandt, fulgt af Værtindens inkvisitoriske Blik. Den stakkels Petersen vilde have slaaet en Knude paa sig selv, dersom han havde vidst, at Smedens Kone stod inde i Værtindens Stue og ventede paa, at Banen skulde blive fri. —

Endnu samme Aften indtraf Petersens Efterfølgers Bydreng med en Kurv, som indeholdt 6 Flasker god Rom, en Pose med hugget Sukker, et Pund Javakaffe, en Pakke Tændstikker, en Fjerding Mellemskraa og en ny Gulvskruppe.

Smeden og hans Kone holdt Tand for Tunge, men Værtinden, som var indviet i Historien, kunde ikke holde tæt, og snart var Petersens Efterfølgers nye Kærlighedseventyr ude over hele Pærekøbing.

— Efter Nederlaget hos Smeden holdt Petersens Efterfølger sig i længere Tid i Skindet; men saa begav det sig, at der flyttede en nygift Slagtermester ind i Ejendommen lige overfor hans Urtebod. Fruen var et fint, æterisk Væsen, og Manden, der var Formand for den lokale Garderforening, var Æresmedlem af en køben-

havnsk Atletklub og sad inde med et Mesterskab i Amatørbrydning. Rent ydre set passede de til hinanden som en Bjørn til en Svane, men de levede sammen som to Turtelduer.

Fruen smuttede af og til over Gaden og gjorde lidt Indkøb. Urtekræmmeren, som var begyndt at blive litterær, underholdt sig med hende om den moderne Litteratur og laante hende af og til en Bog. Den blege Skønhed kvitterede med et henrivende Smil, og mere end én Gang havde hun beklaget, at hendes Mand ikke havde litterære Interesser — naar *han* blot fik sig en saftig Højrebsbøf og en gammel Carlsberger, saa var han godt fornøjet.

Petersens Efterfølger var snart helt elleskudt. Han beundrede hendes slanke Skikkelse og sarte Teint, kort sagt hele Personen i den Grad, at han var begyndt at »digte«, hvilket er det allerfarligste Stadium for en ældre Urtekræmmer. Med Tiden haabede han at kunne præsentere hende sine Aandrigheder. Foreløbig kæmpede han en fortvivlet Kamp for at finde de rigtige Rim. Hver Søndag øvede han sig i at digte en »Ode« til Fruen paa Melodien til »Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden«, og den ventede han sig meget af.

Paa de Tider, da Fruen kom til Vinduet, stod Petersens Efterfølger altid paa Vagt ved Glasdøren. Naar hun lod sit Blik falde ned til Kælderen, gjorde han sin dybeste Reverens, og hun nikkede smilende. Første Gang, hendes Mand lagde Mærke dertil, spurgte han, hvem hun hilste paa, og da han hørte, at det var Petersens Efterfølger, lod han falde en haanende Bemærkning derom. Senere ærgrede han sig derover, hvilket morede hans Hustru, som drillede ham med, at han var jaloux. Dette bragte altid den hidsige Slagtermester i Harnisk og gav ham Anledning til at anvende nogle for Urtekræmmeren mindre smigrende Bemærkninger. Den brave Slagter var virkelig anlagt

for Skinsyge, men i sin vildeste Fantasi kunde det rigtignok ikke falde ham ind at være skinsyg paa den lille Splejs i Kælderens.

Petersens Efterfølger følte sig derimod mere og mere overtydet om, at Fruen ikke kunde føle sig lykkelig sammen med saadan en Grobrian som den store Slagter. Han havde den inderligste Lyst af Verden til at blive Husven, men de Hentydninger, han havde gjort angaaende deres Lejlighed etc., var prellet af paa Fruen. Hun havde simpelthen ikke turdet reflektere paa hans Fiskeri efter en Opfordring til at se over til dem af Hensyn til sin Mand, som sikkert vilde have aalet den ulykkelige Urtekræmmer; men Petersens Efterfølger gav ikke tabt. Han betragtede det som en Mission at »være noget« for den unge Frue — han vilde sende hende en diplomatisk affattet Skrivelse, der kunde aabne ham Adgang til hendes Boudoir, men belært af sine sørgelige Erindringer vilde han denne Gang gaa meget forsigtigt til Værks. Han vilde skrive *anonymt*.

Og saa skrev han en Billet af følgende Indhold:

Skønne Frue!

En Ven af Dem vil gerne sprede lidt Lys over Deres ensformige Tilværelse og udvide Deres aandelige Horisont. Vil De som jeg, saa giv mig et Tegn, naar De er ene: Flyt Rosen hen i det midterste Dagligstuevindue og rul Gardinet ned for Vinduet nærmest ved Entreen. Saa kommer jeg straks.

P.

Mindst hundrede Gange læste han det igennem, og navnlig Vendingen om Fruens »aandelige Horisont« fandt han klassisk. Først havde den litterære Urtekræmmer tænkt paa at sætte et »Phøbus«, »Orpheus« eller »Paris« under Brevet; men skønt Fruen var en Bogbinderdatter, var han alligevel bange for, at dette skulde gaa over hendes »aandelige Horisont«, og saa

nøjedes han med at sætte det let gennemskuelige P. under.

Da han havde puttet Brevet i Postkassen, var han lige ved at fortryde, hvad han havde gjort. Vilde Fruen blive vred? Det kunde hun umuligt — Brevet indeholdt jo kun et venligt Forslag, og det var en frivillig Sag, om hun vilde gaa ind paa det. Og gav hun ikke Tegnet, saa vilde han simpelthen lade som ingenting. Det behøvede jo ikke at være ham, der havde skrevet Brevet. Nej, der var ingen Ko paa Isen for den Sags Skyld; men hvo, som intet vover, intet vinder!

Trøstende sig selv paa denne Maade gik han hjem i Butiken og stillede sig i voksende Spænding paa Vagt, til Postbudet kom.

Slagtermesteren havde faaet sin Middagslur og drukket sin Eftermiddagskaffe. Han sad just i Sofahjørnet og gassede sig ved en Cigar. Fruen besteg Forhøjningen ved Vinduet og tog sit Haandarbejde, kastede et Blik ud over Gaden og besvarede en Hilsen fra Petersens Efterfølger.

Slagteren lagde Mærke dertil og spurgte: »Er det den gamle Andrik derovre i Kælderen, du hilste paa?»

»Ja!«

»Uf, hvor vil du dog hilse paa det Skrog? Der er ikke Kød til en Frikadelle paa hele Fyren!«

»Aa, han er saamænd meget rar og opmærksom. Han vil altid gerne laane mig Bøger!«

I det samme bankede det paa Døren. Et rødt Postbud traadte ind og lagde et Brev paa Bordet.

Fruen sprang ned af Forhøjningen — det var nemlig en hel Begivenhed i Huset, at der kom Brev med Posten.

»Det er til mig!« sagde Fruen og tog Brevet ud af sin Mands Haand. »Hvem kan det være fra?»

Fruen brød det og læste det, og hendes Over-

raskelse var saa stor, at hun ikke kunde undertrykke et let Udbrud af Forbavselse. Hun vilde gerne have skjult Brevet af Hensyn til sin let opfarende Mands Vrede, men han rakte Haanden ud med en saa bydende Bevægelse, at hun ikke turde unnlade at give ham det.

Han løb Brevet igennem. En tyk Aare svulmede i Panden paa ham, hvilket var et sikkert Tegn paa, at et Uvejr var ved at trække op, og saa var han ikke god at komme i Lag med.

»Hvad er det for en Slyngel, der vover at skrive til dig? Aa, P.!! Det er altsaa din Tilbæder ovre i Kælderen!«

»Det er da ikke sikkert!« indskød Fruen spagfærdigt.

»Ikke sikkert! Er der da *andre*, som du kunde tænke dig?« brølede den stærke Slagter med lynende Øjne.

Fruen søgte at berolige den vrede Othello, saa godt, hun kunde, idet hun anbefalede ham at slaa koldt Vand i Blodet.

»Godt!« brummede Slagteren. »Lad ham komme, han skal være velkommen!«

Hans Hustru maatte straks flytte Rosen hen i det midterste Vindue og rulle Gardinet ned. Hun vilde gerne have skaanet den lille Urtekræmmer, men i hendes Mands nuværende Sindstilstand turde hun ikke gøre Indvendinger. Hun holdt sig i Baggrunden, medens hendes Ægtefælle med Brevet i Haanden holdt Øje med Genboens Kælderhals gennem en Sprække i Rullegardinet.

»Tænkte jeg det ikke nok, nu bider han paa Krogen,« raabte Slagteren triumferende. »Nu er det bedst, du trækker dig tilbage,« henkastede han i en dæmpet Tone til sin Hustru, som med en bekymret Mine gled ind i Sovekammeret.

Nu hørte man Trin paa Gadedørstrappen, og lidt efter bankedes der sagte paa Døren.

»Kom ind!« brølede Slagteren med Stentorrøst, smækkede Døren paa vidt Gab og stod lige overfor Urtekræmmeren.

Der stod Petersens Efterfølger med aaben Mund og opspilede Øjne, Haarene rejste sig paa Hovedet af ham, og han sank ned i Knæene. Som han præsenterede sig dør, maalløs og med vidt opspærrede Fingre, var han Billedet paa den personificerede Rædsel.

Slagtermesteren lagde nu sit Ansigt og sin Stemme i de blideste Folder.

»Vær saa god at træde nærmere,« sagde han indsmigrende.

Det ulykkelige Offer skævede til sit eget Brev, som hans Kontrapart holdt i Haanden, og traadte ind i Stuen.

»Hvad ønsker De, Hr. Petersen?« fortsatte Slagteren med et ironisk Smil.

Den stakkels Petersen ransagede sin Hukommelse. Ved en lykkelig Indskydelse kom han heldigvis til at tænke paa forloren Skildpadde, og han greb denne Tanke, som den druknende griber et Halmstraa.

»Jeg vilde — — vilde bestille — et — — et Kal'eho'de!« stammede Petersen, men det sidste Ord fløj ham ligefrem ud af Munden.

»Ja, du skal faa »Kal'eho'de,« min søde Ven!« sagde Slagteren med sit mest djævelske Grin, og idet han trak Mandslingen ind i Stuen, satte han sin ene Fod op paa en Forhøjning, lagde sit Offer over det ene Knæ og tampede rigtig af Hjertens Lyst løs paa hans Bagdel med sin vældige Haand, medens den arme Don Juan vaandede og vred sig af Smerte.

Da Slagteren var træt, standsede han lidt stakåndet, tog Urtekræmmeren, der var et villieløst Redskab i hans Haand, i Nakken og transporterede ham gennem en mørk Gang ud i Porten.

»Se saa, min fine Ven, nu skal du faa udvidet din aandelige Horisont,« sagde Slagteren blidt, idet han stak en Kødkrog omhyggeligt gennem hans Benklæder under Spændetampen og Linningen og hejsede ham som et andet Stykke Kød op under Loftet i Porten. Heldigvis var Benklæderne af godt Kram, og den lille Urtekræmmer vejede ikke ret meget til, saa der var ingen Fare for, at han skulde falde ned.

Petersens Efterfølger indtog omtrent en vandret Stilling og gjorde i sin Fortvivlelse nogle Bevægelser, der lignede Svømmetag. Imidlertid havde Slagtermesterens Broder og Medhjælper indfundet sig og saa med uforstilt Forbavselse paa Urtekræmmeren, idet han sendte Broderen et spørgende Blik.

Synes du ikke, det er en køn Flyvemaskine?« spurgte Mesteren, og uden at afvente Svar tilføjede han: »Saadan en Fyr skriver til andre Mænds Koner og vil udvide deres aandelige Horisont i Enerum; men nu kan han faa sin egen Horisont udvidet. Dette Brev har han skrevet til min Kone — hvad siger du til det?« bemærkede han, trak Brevet op af Lommen og rakte det til sin Broder, som læste det og tilbageleverede det med et bredt Grin.

»Aa, lad mig komme ned, Hr. Slagtermester — jeg vil gerne betale for det!« klynkede den lille Mand oppe under Loftet.

»Hold Mund, din lille Slubbert,« raabte Slagtermesteren og trak ham i Næsen, »ellers faar du en Endefuld til!«

»Hvad vil du gøre ved ham?« spurgte Broderen.

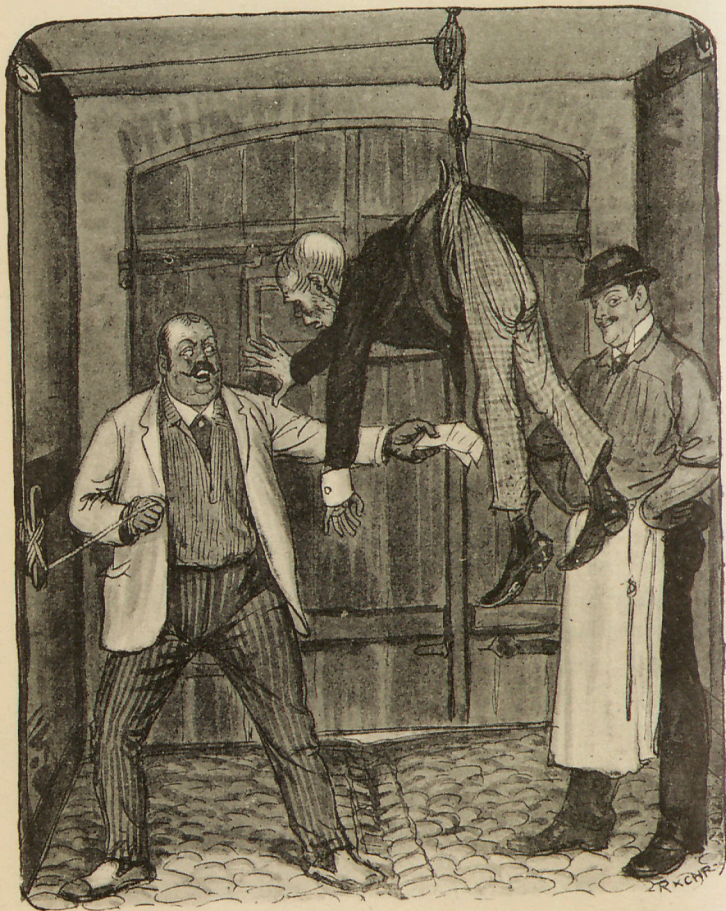
»Jeg vil lukke Gadens Dreng ind i Porten,« sagde Slagtermesteren, men kneb samtidig det ene Øje til for at antyde for Broderen, at det kun var sagt for at sætte Skræk i Urtekræmmeren.

»Aa nej, aa nej!« bad Petersen. »Gør det ikke!«

Den yngre Broder, som syntes, at Synderen nu havde faaet Straf nok, foreslog at fire ham ned, naar han vilde bøde 25 Kr. til Pærekøbings Børneasyl.

»Ja, det vil jeg saa gerne, naar jeg blot maa komme ned!« raabte Petersens Efterfølger.

»Naa, saa lad ham da slippe paa din Forbøn,« sagde Slagtermesteren.

Den yngre Broder firede ham straks ned og befriede ham for Kødkgren, medens Mesteren lukkede Porten op for ham og til Afsked plantede sin højre Fod i hans Bagdel, saa han foer midt ud paa Gaden,

og med den Fart, han havde, fløj lige ned i sin Kælder.

»Glem ikke, at han bestilte et Kal'ehø'de!« sagde Slagtermesteren til sin Broder, da han lukkede Porten. —

Næste Dag stod Petersens Efterfølger i det lokale Blad opført som Giver af 25 Kr. til Børneasylet, og Pærekøbings lattermilde Befolkning blev ikke i Uvished om Aarsagen til denne pludselige Gavnildhed.

Som sidste Nyt om Petersens Efterfølger forlyder, at han har averteret om en Livsledsagerinde med litterære Interesser og lidt Formue til fælles Bedste, og han skal have faaet en Mængde Billetter, men der meldes ikke, om han har truffet noget Valg.

Hr. Tothams Skavank.

(En Pensionatshistorie).

Af *Olaf Bøgh*.

Tegning af *Carl Røgend*.

DER skulde efter Sigende eksistere en Hr. Totham, men endnu havde han ikke vist sig paa Skuepladsen. Derimod eksisterede der en Fru Totham. Jeg husker godt den første Dag og Maaden, hvorpaa vi mødtes. Hvad Dagen angaar, saa var det den, hvor jeg første Gang gjorde Bekendtskab med det Begreb, der hed, »at Slagteren havde narret«. Senere, og mærkeligt nok i flere andre Pensionater, har jeg truffet samme Egenskab hos Slagtere og har saa smaat begyndt at ane Sammenhængen, men dette var som sagt den første Gang.

Middagen havde, som Følge af, at Slagteren altsaa havde narret, bestaaet af Øllebrød og Radiser med Noget, der udgaves for Smør, til, og da Pensionatets Indehaverske, en Frk. Andersen, af en ubestemmelig Alder, der dog sikkert var paa den gale Side af den farlige, havde ringet paa en gammel, sprukken Klokke og paa denne Maade tilkendegivet, at der var sat en Stopper for de lukullinariske Nydelser for denne Gang, skyndte jeg mig bort, da jeg havde Anelse om, at jeg endnu havde en medbragt Ration af raa Chokolade tilbage oppe paa mit Værelse.

Nu kommer vi til Maaden, hvorpaa jeg i Ordets egentlige Forstand stødte paa Fru Totham. Hun maa

have rejst sig lidt før end os andre, men da hun var en lille æblerynket Kone, vims og meget lydløs i sine Bevægelser, var hendes Forsvinden — i hvert Fald for mig — gaaet ubemærket hen. Iøvrigt var hun som Regel iført et underligt Kostume, der nærmest gjorde Indtryk af at være tilvejebragt ved Sammen-syning af alle Slags broderede Tøjlapper og Osterser-vietter, købte under Udsalg. Hun havde et formeligt Batteri af Miksturflasker og Pilleæsker staaende ved sin Kuvert, og iøvrigt levede hun mest af Tykmælk, hvoraf hun kunde sætte en utrolig Mængde Tallerkener tillivs.

Jeg vil ikke fragaa, at jeg havde ret stærk Fart paa, da jeg begav mig til mit Værelse, og om det nu er en stiltiende Vedtagelse blandt de Arkitekter, der har bygget Villaer til Sommerpensionater, ved jeg ikke, men Trappen til 1ste Sal var selvfølgelig kulsort. Jeg tog de første Par Afsatser i et Par Skridt, men gjorde ikke Regning paa, at paa et Sted, dér hvor der var aller mørkest, havde Fru Totham anbragt sig med en modbydelig Kæmpe af et forædt Kattebæst, som alle de ældre Damer, — og den Slags er der jo altid nok af i et Pensionat — kaldte »den lille Kat« eller »den søde lille Kat«. Jeg tror, det var Halen paa Katten, jeg traadte paa, men jeg ved det ikke bestemt, da den ikke meddelte mig det, men med et Vræl rullede ned til næste Afsats, hvor den havnede i en Gulvspand, som jeg ikke havde bemærket, og som derefter gjorde Katten Følgeskab ned ad endnu en Trappeafsats.

Dette foregik absolut ikke lydløst.

Fru Totham var faret op, og jeg tror, jeg spurgte hende, om hun havde stødt sig. Det havde hun ikke, men det forekom mig, hun sagde Noget om, at man aldrig kunde være i Fred, og at man ikke havde den rette Forstaaelse af, at naar man skræmte Dyrene, fik de aldrig Tillid til Menneskene.

Hvorom det nu var, fra det Øjeblik betragtede hun

mig med mistroiske Øjne, som om jeg var den egentlige Anstifter af Episoden. Og jeg ved ikke hvorfor, men det er en Kendsgærning, at Pensionatsværtinder altid rotte sig sammen med de Pensionærer, der har flest Piller og Miksturer til at tage ind, og derfor blev Værtinden og Frk. Andersen hurtig enige om, at der var noget Fordægtigt ved mig.

Der var ligeledes en gammel Dame, der hørte til Jødernes ældgamle Æt, og for hvem jeg altid flygtede, da hun havde en uhyggelig Passion for at sætte mig ind i sin Bedstefaders seks Børn og deres Afkom. Derfor uglesaa hun mig ogsaa, og efterhaanden dannedes der en Klike mod mig.

Nu var der yderligere kommet en ung Dame med en forbløffende Masse Bukler i sit Haar, og helt ilde var hun heller ikke, saa hende var jeg ikke absolut afvisende overfor. Derefter gik alle de ældre Damer over til Modpartiet, og min Stilling var efterhaanden bleven langt under Pari, især efter at jeg en Aften havde roet alene ud med den unge Dame, og da jeg yderligere en Frokost, da den Bordende, hvorved jeg sad, blev budt først, tog to saakaldte Bøffer, saa der kom til at mangle én, da Fadet kom til Sidstemand.

Omtrent saaledes var Forholdene, da Hr. Totham arriverede. Efter Ytringer af Fru Totham, faldne i Ny og Næ, havde han med Kul at gøre, og at dømme efter hans Negle kunde det nok passe. Var Fruen lille og smaarynket, var han et eneste stort Kødbjerg, som var dækket af en mægtig, i den ene Armhule sprængt Diplomatfrakke, der nuancerede i det Luvslidte med Skær af Rustrodt.

Om Morgenen, som han skulde komme om Aftenen, var Pensionatets eneste Herre foruden mig rejst, saa Hr. Totham vilde have haft gode Chancer for at blive den bærende Kraft.

Men han forspildte dem ganske og aldeles. Jødedamen gik straks ombord i ham, men da han paa en

Forespørgsel fra hende, om han var glad for at træffe sin søde, lille Frue, svarede, at han var kommet ud for at sove, og derpaa vendte hende Ryggen, og da Frøken Andersen at dømme efter de af ham ved Middagsmaaltidet indtagne Kvanta kunde beregne, at det vilde blive den rene Tilsætning med ham som Pensionær og vist saa smaat havde Planer oppe om at lade Slagteren narre igen, steg som Følge af dette mine Aktier, og da Jødedamen, efter at Lampen var bleven tændt, opfordrede mig til at være Fjerdemand til en Whist, og, uagtet hun fulgte den iøvrig af flere praktiserede Regel altid at spille Esserne ud, ikke desmindre vandt 14 Øre fra mig, stod jeg i en meget fin Notering, da vi gik op for at gaa til Ro.

Ægteparret Totham havde allerede trukket sig tilbage umiddelbart efter Aftensbordet, hvor Hr. Totham havde aabenbaret en forbausende Evne til at kunne befri Fadene for Rullepølse.

Det var en stille, lun Aften, saadan rigtig en fra de gode Bøger. Jeg kunde slet ikke bekvemme mig til at gaa til Ro; navnlig lokkede Tanken paa den Trægevækst, der var midt i Sengen og som absolut ikke var umærkelig, mig ikke. Jeg satte mig hen ved det aabne Vindu og saa ud paa Egnen, der laa stille og rolig med fredelige Slagskygger. En enkelt Græshoppe sang med, den store væmmelige Kat var gaaet sin Aftenrunde og var derpaa forsvundet; alt var et dolce far niente.

Saa bankede det paa Døren: det var den unge Dame; hun var kommen op sammen med mig.

»Undskyld, ja, jeg troede nok, De ikke var gaaet i Seng endnu; jeg er saa bange; det spørger inde i mit Værelse.«

»Spøger, men kære Frøken dog?«

»Ja, vil De ikke gaa med; det er inde ved Kakkelloven i mit Værelse.«

Jeg gik med. Ja, der var en Lyd, en underlig,

langtrukken, halvt brummende, halvt klagende Lyd, der virkelig syntes ret aparte.

»Jeg ved skam ikke hvad det kan være,« sagde jeg; »det synes at komme oppe fra Loftet; De kan tro, det er Katten.«

»Katten?«

»Ja, det er ganske bestemt Katten; saadan nogle Dyr føjte jo om ved Nattetid; jeg saa den selv før. Nu er den nok oppe paa Loftet og spinder lige ved Skorstenen; det er ganske bestemt Katten; De skal se, Lyden gaar nok over om et Øjeblik. Hvis ikke, kan De godt kalde paa mig; jeg gaar ikke i Seng foreløbig. Godnat, Frøken!«

Hun takkede mig og sagde, hun nu var ganske rolig, og saa gik jeg ind til mig selv.

Der var ikke gaaet mange Minutter, saa bankede det igen paa Døren: det var Jødedamen.

»Undskyld, ja, jeg saa gennem Nøglehullet, at De havde Lys: det tordner.«

»Det er ganske umuligt, Frøken.«

»Det er bestemt, jeg har hørt det flere Gange inde fra mit Værelse, skal vi vække de andre?«

»Nej, jeg kan garantere Dem for, at det er ren og skær Indbildning.«

»Indbildning, der lynede det jo, naada, hvad?«

»Det er bare Blinkfyret ude fra Odden; jeg sad før og saa ud af Vinduet; der er ikke en Sky paa Himlen; det maa være Pigerne, der har rumsteret med noget nede i Gaarden eller en anden Lyd« — jeg ansaa det, for ikke at ødelægge mit Renommé, ikke for opportunt at omtale til hende, at jeg rimeligvis foranlediget af den samme mystiske Lyd havde været inde i den unge Dames Værelse efter den obligate Sengetid i Pensionatet.

»De kan ganske trygt slaa den Tanke ud af Hovedet.«

»Aah — De er nu saa vantro; jeg vil i hvert Fald

ikke lægge mig foreløbigt; slaar det ned i saadan en Kasse som denne her, er den nedbrændt til Grunden inden en Time, kan De være evig forvisset om.«

Om hun hermed mente, at hun skulde bruge halvanden Time for at bringe sig selv i Sikkerhed, ved jeg ikke, for hun forsvandt med en meget krænket Mine.

Jeg satte mig atter hen ved Vinduet og forsøgte at faa mit Sind i en Stemning, der svarede til de smukke Omgivelser. Men det gik ikke. Jeg saa kun en prosaisk Maanestraale hen over Altanen og Verandataget nedenfor; den listede sig hen og aabenbarede, at selve Frk. Andersen sov for aabne Vinduer nede i Kælderen; den faldt rundt omkring paa Genstande, jeg før ikke havde villet værdige min Opmærksomhed, men som jeg nu blev tvunget til at se paa, med andre Ord: Stemningen var brudt.

Saa bankede det igen paa Døren: det var atter den unge Dame. Hun aabenbarede sig i et lidt derangeret Toilette, navnlig var hendes Haarfyldte svundet stærkt ind, og hun saa virkelig højst ulykkelig ud, da hun sagde: »Jeg tør ikke gaa i Seng; jeg er saa bange; det er blevet meget værre. Og det er ikke Katten. Katten sidder ovre paa Redskabshuset; jeg saa den selv dér lige for et Øjeblik siden. Tror De ikke, det er et gammelt Hus her; her er saa underligt?«

»Det er kun Deres Fantasi, Frøken, nu skal jeg gaa med, saa kan vi se paa det igen.«

Vi gik altsaa hen mod hendes Værelse, og fra en anden Dør helt henne i Gangen, stak Jødedamen sit Ansigt ud og spurgte, hvad der var paa Færde.

»Det er Frøkenen her, der er bange; hun siger, der er saadan en underlig Lyd, som hun ikke kan forklare, inde i hendes Værelse; det maa vist være det samme, De før antog for Torden, Frøken.«

»Der kan De se, der var altsaa Noget, men De havde Ret i, at det ikke var Torden, for nu er det

blevet meget værre og mere stadigt; jeg begriber ikke, hvad det kan være.«

Saa kom der fra Trappen, der førte op til anden Sal, og hvor de mindre bemidlede Pensionærer blev anbragte, en midaldrende Kvindeperson, hvem jeg kun dunkelt erindrede at have set før, tilstede, og hun bemærkede: »Naa, har De ogsaa hørt det; min Kusine — atter et Væsen, som var gaaet mig ubemærket forbi — staar her lige bag ved, og hun siger, det er meget værre inde hos hende.«

Her indskød Kusinen, at det maaske kunde være en Ugle, der var kommen ind i en af Kakkellovnene; det skulde lyde saa rædsomt. Jødedamen havde hørt, at Maaren kunde lave et forfærdeligt Spektakel i Taget, men da Huset havde Tegltag, blev hendes Udtalelse ikke beundret efter formodet Fortjeneste.

Jeg foreslog, at vi alle skulde gaa ind i den unge Dames Værelse og høre efter Lyden. Jo, den var der endnu, og det var meget sandt, den var ikke bleven svagere. Jeg lukkede Kakkellovnsdøren op, men derindefra kom den ikke; jeg saa ud af Vinduet; der var ingen foruroligende Symptomer. Saa fandt jeg paa at lægge Øret til Væggen: det kom inde fra Naboværelset.

»Det er derindefra«, meddelte jeg det ophidsede Publikum. »Dér bor Ingen,« sagde den unge Dame. »Jo, der gør,« bemærkede Jødedamen; »Tothams flyttede derind idag, nu da Manden var kommet herud.«

Saa listede vi os hen og lagde Ørene til Døren.

»Det er ham, der snorker,« var der to, der sagde samtidigt. Og det passede. Han snorkede, snorkede vidunderligt, dybt, klangfuldt, om et saadant Udtryk kan bruges herom, vældigt, utætmet, som naar voldsomme Naturkræfter er i Rørelse.

»Jeg kan virkelig ikke sove i det Spektakel,« sagde Jødedamen.

»Ja, jeg heller ikke, heller ikke jeg,« kom det fra de andre; »hvad skal vi gøre?«

»Bank paa,« sagde Jødedamen, »vi maa da have Ret til at fordre Nattero «

»Det synes jeg ikke godt vi kan,« mente den Midaldrendes Kusine.

»Vil ingen Anden, saa vil jeg,« sagde Jødedamen, og hun bankede spagfærdig paa. Men Tilstanden forblev uforandret.

Saa bankede hun stærkere.

Men Snorkningen tog blot til.

»Det er dog underligt, at i hvert Fald Fruen ikke vaagner.«

»Ork nej,« sagde den Midaldrende, »hun sover som en Sten; hun har fortalt mig, at hun i Reglen sover fra sit Vækkeuhr; derfor lukker hun heller ikke Døren af i Tilfælde af Ildebrand,« sagde hun.

Saa tog Jødedamen let i Døren; det var rigtigt: Ægteparret havde ikke laaset deres Dør af.

Saa lindede hun Døren lidt paa Klem, og da Gardinet havde en alt andet end ubetydelig Flænge, hvorigennem Maanelyset faldt ind, saas Ægteparret Totham hvilende i Søvnens Arme og aabenbarende to alt andet end intelligente Fysiognomier.

»Hvem der nu havde lidt varm Olie,« sagde den unge Dame sagte.

»Varm Olie?« hviskede jeg.

»Ja, det skal være saa udmærket at komme paa Folks Næse, naar de snorker, saa hører det straks op.«

»Ja, men vi kan da ikke gaa ind til et fremmed Menneske og komme varm Olie paa hans Næse, mens han ligger i sin sødeste Søvn. Og desuden har vi vel heller ingen varm Olie.«

»Jeg har hørt, at det ogsaa skal være saa godt at vende den, der snorker,« bemærkede Kusinen.

»Der skulde vist flere end vi, der her er tilstede, til for at vende ham,« indvendte jeg.

»Ved De, hvad der er godt?« sagde Jødedamen,

»at klemme Næsen ganske langsomt sammen paa Vedkommende; saa hører det op.«

»Ja, men det kan vi jo da ikke godt gøre?«

»Jo vi kan; jeg vil have Nattero. De er vist den graciøseste af os,« sagde hun til den unge Dame; »kan De ikke tage Deres Sko af og liste hen og gøre det; Klokken gaar nu til tolv, og faar jeg ikke den Søvn, jeg skal have, er jeg en Klud imorgen.«

»Nej — jeg vil virkelig ikke,« sagde den unge Dame.

»Godt, saa skal jeg.«

Jødedamen satte derefter forsigtig et Par Tøfler fra sig og aabenbarede et Par ikke helt hvide Strømper, der var stoppede ud for de store Tæer med Noget, der saa vidt det var muligt at se ved Trappelampens sparsomme Belysning, nærmest maatte karakteriseres som blaat Garn. Saa listede hun hen til Hr. Tothams Seng, maa have fundet hans Næse og klemt paa den, thi kort efter vendte hun sejerstolt tilbage, iførte sig Tøflerne og lukkede derpaa triumferende Døren til Ægteparrets Værelse. Vi lyttede i spændt Forventning: jo, Snorkningen tog af, og efter at Hr. Totham havde udstødt en Lyd, der nærmest maatte opfattes som et gurglende »Kraput«, døde hans Snorken hen, og Alt blev stille. Vi trykkede stiltiende vor Befrierindes Haand til Godnat og begav os listende hver til sit.

Jeg gik ikke til Ro straks, men satte mig igen hen ved Vinduet, sikker paa, at nu var Urolighedernes Tid forbi. Men saadan skulde det nu ikke gaa.

Jeg hørte Trin, underlige, sjokkende Trin ude i Gangen; Døren til Altanen aabnedes, og Hr. Totham viste sig med Respekt at melde kun iført Natskjorte og én Morgensko.

Jeg kan ikke sige andet, end at denne lidt exceptionelle Apparation saa smaat var ved at tage Vejret fra mig. Men da jeg saa ham staa op paa en skrøbe-

lig Stol i det ene Hjørne af Altanen, var jeg lige ved at skride ind.

Før jeg imidlertid kunde naa saa langt, entrede han op paa Altanrækværket og gav sig til at balancere hen ad dette.

Nu blev det mig klart, at Manden gik i Søvn, og jeg havde engang læst, at det værste, man kunde gøre, var at vække Søvnngængere, saa jeg havde intet andet for end spændt at give mig til at afvente Udviklingen af Begivenhederne.

Underligt, at Rækværket holdt, men det gjorde det, og Hr. Totham spadserede hen ad ca. Halvdelen af det. Derpaa klatrede han, om end med endel Besvær, udover Rækværket og ned paa den nedenunder værende Verandas Tag, hvor han frit hængende i Luften gav sig til med Hænderne at arbejde sig frem langs Verandaens Tagrende.

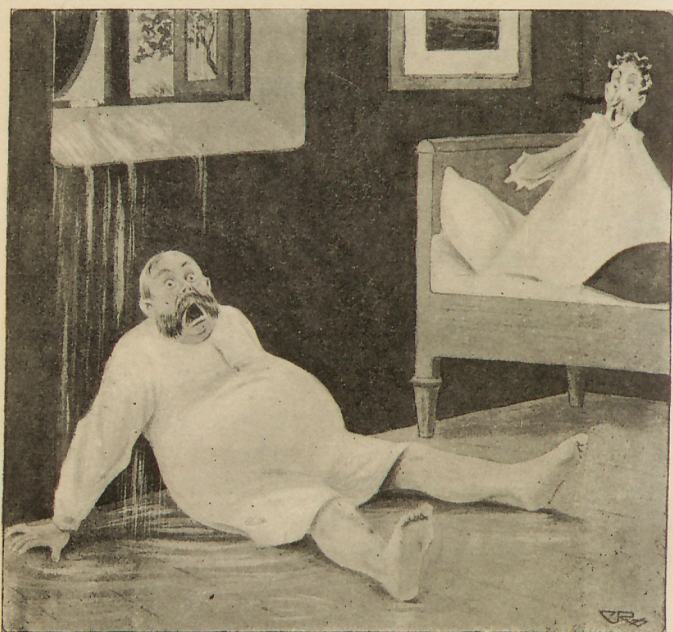
Nu var jeg paa det rene med, at det vilde ende galt, men da Afstanden ned til Græsplænen, hvor han vilde lande, kun var et Par Alen eller saa fra hans Fødder, var det maaske det bedste at lade staa til fremfor at forsøge at vække ham, hvad der absolut vilde medføre, at han straks slap sit Tag. En Tid gik det godt, men da han havde arbejdet sig om et Hjørne, og da jeg fra den idelige Dryppen vidste, at Tagrenden var utæt og mør netop dér, kunde jeg indse, at nu maatte det Uundgaaelige indtræffe, hvorfor jeg beredte mig til at ile til Hjælp, naar hans Tag glippede, da han sikkert vilde faa nogle Knubs ved den Rejse. Der gik nemlig her en lille Verandatrappe ned, og faldt han paa nogle Kanter af Træet i denne, kunde han maaske nok faa et Par slemme Skrammer.

Men han undgik delvis Faren.

Der, hvor Tagrenden var utæt, havde Frøken Andersens nemlig opsparet en Del Regnvand i en stor Tønde, og Hr. Tothams Tag glippede netop, som han var udfør Tønden, hvoraf Følgen blev, at han selv

havnede nede i den, saa Vandet sprøjtede til alle Sider.

Nu er en almindelig, konservativ Vandtønde, som en stille Sommernat staar og sover paa en Verandatrappe, ikke vant til den Slags Ting, og Følgen blev derfor, at den fik Overbalance og stadigt indeholdende Størsteparten af Hr. Tøtham — en Del stak udenfor,

og denne Del raabte, fægtende i vanvittig Rædsel: Hjælp! Hjælp! — med et ret stærkt Bulder trillede ned ad Verandatrappen.

Men Maalet var endda ikke fuldt.

Da Vandtønden havde naaet det nederste Trappetrin, drejede den sig, rullede koket hen over et Levkøjebed og tømte Resten af Vandet og Hr. Tothams alt andet end smækre Person ned i Frk. Andersens Kælderværelse. Han tog Rullegardinet med sig i Farten, og

hans »Hjælp«, blandet med Lyden af en indigneret Kvindestemme, hørtes nu nede fra Kælderen, uden at det dog var muligt at skælne de enkelte Ord.

Medens jeg overvejede, om jeg skulde forholde mig passiv efter den Vending, Sagen nu havde taget, gik Altandøren op, og Fru Totham saas i Natdragt spørgende ud i Luften:

»Obedias, min Ven, var det Dig? Jeg synes det lød, som det var Dig.«

»Ja, undskyld Frue,« bemærkede jeg.

»Uf, er det Dem!«

»Ja, undskyld, men Deres Mand maa have gaaet i Søvn.«

»Ja, han har en Skavank: Ser De, naar han sover, saa er han ikke fri for at snorke.«

Det vidste jeg, men sagde selvfølgelig Ingenting.

»Og skulde det indtræffe, at han ikke snorker, saa gaar han i Søvn. Jeg vaagnede før ved, at det var saa stille, og saa saa' jeg, hans Seng var tom; bare han nu ikke er kommen til en Ulykke. Jeg synes, der lød som lidt Spektakel før.«

Enkelte af Pensionærene var nu begyndt at stikke Hovederne ud af Vinduerne, og jeg maatte derfor tale sagte.

»Jeg tror, Frue, at Deres Mand, da han før faldt ned ad Trapperne, søgte Tilflugt ind ad et aabent Vindu i Kælderetagen. Jeg overvejede, om jeg forinden skulde raabe ham an, men jeg har hørt, at det maa man ikke gøre i saadanne Tilfælde.«

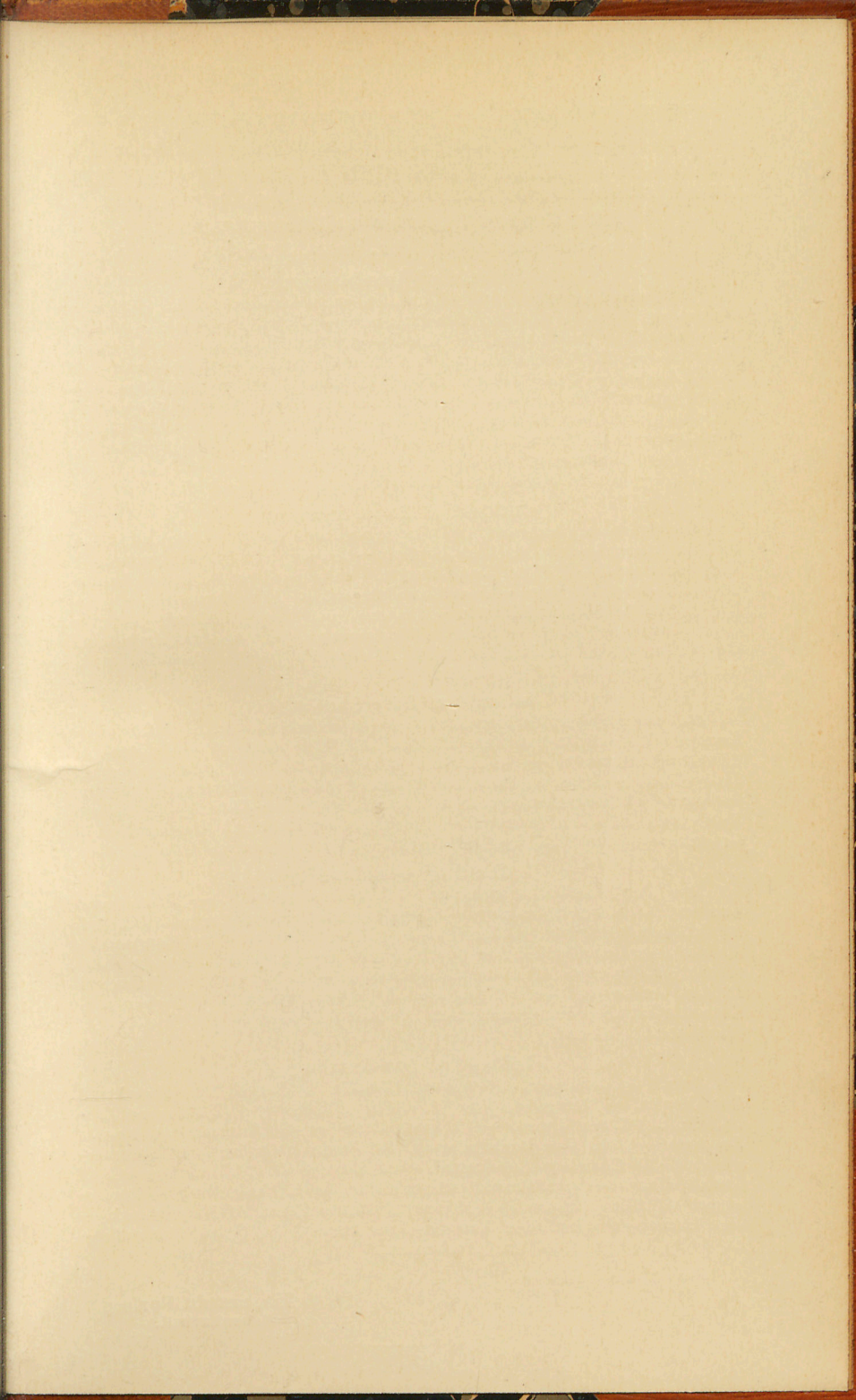
»Nej, det har De Ret i; det er ogsaa, fordi jeg ikke havde lukket vor Dør af; det gør vi ellers altid hjemme. Hvor tror De, han er?«

»Prøv, Frue, at banke paa hos Frk. Andersen. De ved, hvor hendes Værelse er, nede i Kælderen; jeg tror forresten ikke, Deres Mand er kommet noget til; forhør De hos hende.«

»Tak, mange Tak!« sagde hun.

Og saa forsvandt hun ned ad den Trappe, hvor jeg første Gang var stødt paa hende.

Næste Morgen, ganske tidligt, rejste Ægteparret Totham. Der var ingen af Pensionærerne, der forstod hvorfor.

MUNTRE HISTORIER

EN SAMLING AF MORSOMME FORTÆLLINGER AF DANSKE FORFATTERE
EGNEDE TIL OPLÆSNING SAAVEL I HJEMMET SOM I STØRRE FORSAMLINGER

Alle Fortællingerne er illustrerede

1ste—5te Samling à 2 Kr., indb. 3 Kr. 25 Øre

Indhold af 1ste Samling

Da Søren Lovt gik til Valg i Kammerherrens Bukser. Af *Rose Bruhn*. — Romeo og Julie. Af *Albert Gnudtzmann*. — Højre Fløjmand. Af *Chr. Lundgaard*. — Anskuelse. Af *Jules*. — En Landsbydegn. Af *Ferdinand Petersen*. — Et Venskabsbevis. Af *Ellen Reumert*. — Smortytven. Af *Adolf Jensen*. — Poul Faber. En Minderune over en glad Sjæl. Af *Elith Reumert*. Illustration af *Erik Henningsen*. — Hvorfor det rev ud imellem os. Af *Otto Høpfner*. Naar Smaafolk skal slagte Gris. Af *Nielsen Illebølle*. — Billet, mærket »Huslig Lyksalighed«. Af *Otto Høpfner*. — Hr. og Fru Mortensen. Af *Helge Linck*. — En Skrue løs. Af *Nielsen Illebølle*. — Kisten Niels Pæsen fortæller. Af *C. J. Maglekilde-Petersen*.

Indhold af 2den Samling

Den lyseblaa Ubekendte. Af *Christian Lundgaard*. — Da Mads Høj fik Dannebrogskorset. Af *Rose Bruhn*. — Sofaen. Af *Ellen Reumert*. Vidunderbarnet. Af *Albert Gnudtzmann*. — Da jeg blev Ridder af Dannebrog. Af *Børge Janssen*. — Postillon d'amour. Af *Elith Reumert*. — Rigsdagsvalget. Af *Nielsen Illebølle*. — Da Ludvigsen kom »hæderlig« i Fedtefadet. Af *Palle Quist*. — Schalers Teaterpersonale. Af *Åxel Andreassen*. Da Mutter og jeg vandt i Lotteriet. Af *Otto Høpfner*. — Carl den sandfærdiges Syndefald. Af *F. Bauditz*.

Indhold af 3die Samling

Det sorte Peber. Af *Harald Tandrup*. — Fødselsdagen. Af *Christian Lundgaard*. — Skandinaviens Stjerne. Af *Elith Reumert*. — Ilderen. Af *Albert Gnudtzmann*. — Smæklaasen af *F. Bauditz*. — Maren og Per. Af *Helge Linck*. — I hver en Havn, han kommer. Af *Bering Liisberg*. — Lisette, der goede af Kirkeklokkerne. Af *Astrid Ehrencron-Kidde*. — »Marens Kyllinger«. Af *Ellen Reumert*. — Kærlighed og Diæt. Af *Charles Kierulf*. Grossererens Livret. Af *Frederik Opffer*. — I Sporvognen. Af *Otto Høpfner*.

Indhold af 4de Samling

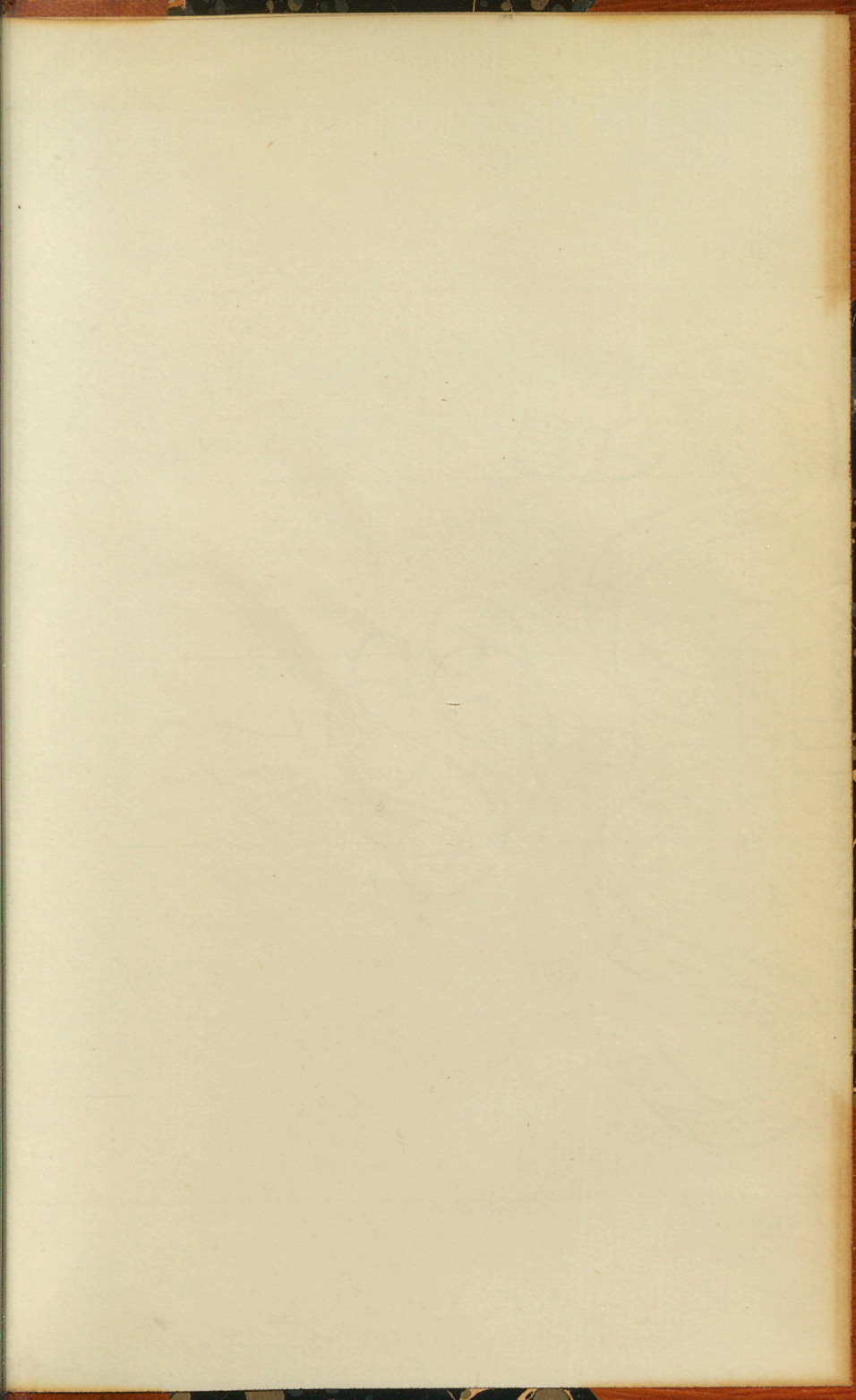
Ane Per Skrædders fortæller. Af *Nielsen Illebølle*. — Professoren kommer. Af *Harald Tandrup*. — To Venner eller Jyderne paa Sælland. Af *Ferdinand Petersen*. — Kærlighed og Ørentviste. Af *Otto Høpfner*. — Madam Sørensens lykkeligste Dag. Af *Rose Bruhn*. — Da Jørgensen serverede for Kejseren. Af *Albert Gnudtzmann*. — Da Nalle skulde barberes. Af *Åxel Andreassen*. — I Krostuen. Af *Ellen Reumert*. — Begavelse af *Kamp Schiøth*. — Familiealbumet. Af *Adolf Jensen*. — En Strejke. Af *Christian Lundgaard*.

Indhold af 5te Samling

Da vi fik Jernbane. Af *Nielsen Illebølle*. — Farvel, Sognefoged. Af *Rose Bruhn*. — Tre go'e Spegesild. Af *L. G. Møller*. — Klokkerens Barselgilde. Af *C. van Deurs*. — Et godt Raad er Guld værd. Af *Harald Tandrup*. — Min Ven Boghandleren. Af *Frederik Opffer*. — Et Sommeræventyr. Af *Christian Lundgaard*. — Et Udkast til et Films-Drama. Af *Gustav Hetsch*. — Jens Peters Automobiltur. Af *L. Frederiksen*. — Strømperne. Af *Ellen Reumert*. — Rejsen til Monte Carlo. Af *Helge Linck*. — Sine Barnepege eller Sine Kresten Jens Pæsen. Af *Sofus Erhardt*. — En dejlig Lejlighed. Af *Åxel Andreassen*.

Faas i alle Boglader.

H Hagerup's Forlag
København K.

MONTREAL HISTORIEN

REVUE DE LA SOCIÉTÉ D'HISTOIRE ET DE GÉOGRAPHIE DE MONTRÉAL

1914-1915

Volume 1, No. 1

Table des matières

Le développement de l'industrie textile à Montréal
de 1800 à 1850 — par M. J. B. [?]

Le développement de l'industrie textile à Montréal
de 1850 à 1870 — par M. J. B. [?]

Le développement de l'industrie textile à Montréal
de 1870 à 1890 — par M. J. B. [?]

Le développement de l'industrie textile à Montréal
de 1890 à 1910 — par M. J. B. [?]

Le développement de l'industrie textile à Montréal
de 1910 à 1914 — par M. J. B. [?]

Le développement de l'industrie textile à Montréal
de 1914 à 1915 — par M. J. B. [?]

Le développement de l'industrie textile à Montréal
de 1915 à 1916 — par M. J. B. [?]

